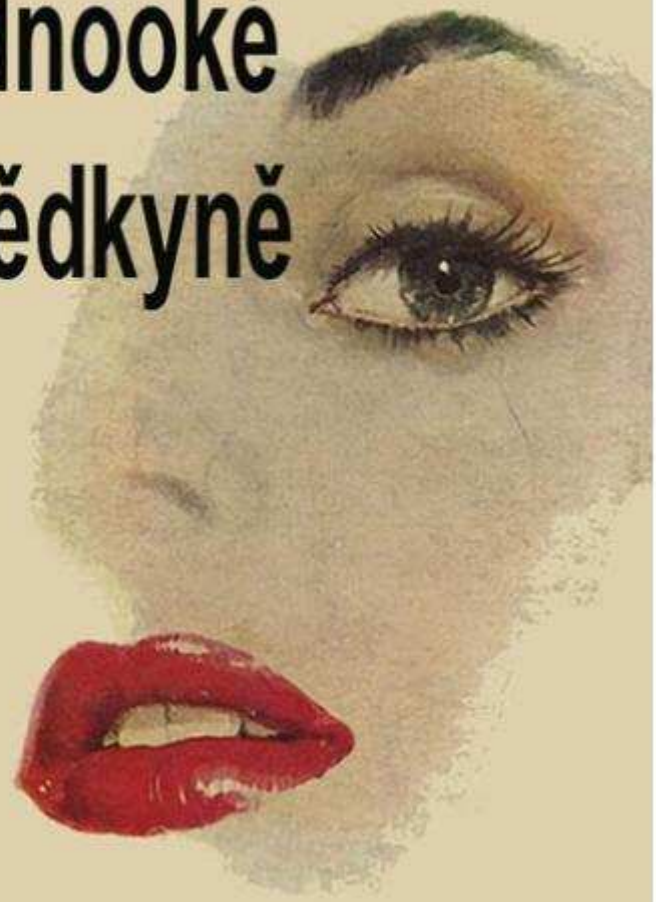
ERLE STANLEY GARDNER

Případ jednooké svědkyně

PERRY MASON

POCKET BOOKS INC.

ERLE
STANLEY
GARDNER

Perry Mason

Případ jednooké svědkyně

Erle Stanley Gardner
The Case of the One-Eyed Witness

Copyright © 1950 by Erle Stanley Gardner

Pocket Books, Inc. New York N. Y. 1955

KAPITOLA 1

Noční obloha byla ztěžklá nízkými mraky. Studené mrholení smáčelo chodníky a pouličním lampám vytvářelo svatozář. Na mokré dlažbě mlaskaly pneumatiky projíždějících aut.

Většina budov kolem nákupního centra se utápěla ve tmě. Z dragstóru na rohu se však linulo světlo. O půl bloku dál na téže straně ulice se jako útulek nabízel noční bar. Naproti v předsálí kina právě rozsvítili. Druhé večerní představení se chýlilo ke konci a během pěti minut se otevřou dveře a na ulici se vyhrnou diváci.

V protějším dragstóru se skláněl nad svými recepty lékárník v bílém plášti. Dlouhý nálevní pult byl prázdný. Pouze dívka s unaveným výrazem ve tváři tu rovnala sklenice a připravovala se na očekávaný příval zákazníků po skončení biografu. Za sedm minut už budou všechna místa obsazena a u pultu bude tlačenice. Obvykle pak přichází vypomoci i pokladní a prodavač léků.

Zatím však vládlo naprosté ticho. Krám čekal poslední vlnu zákazníků, bylo třeba dotáhnout denní tržbu.

Po Vance Avenue spěchala žena. Než přešla na Kramer Boulevard, zvolnila krok, vystrašeně se ohlédla a zahnula za roh. Ve světle z výlohy dragstóru bylo vidět, že má odhodláním sevřená ústa a strach v očích.

Otevřela dveře a vešla dovnitř.

Pokladní si právě četla, knihu měla rozevřenou hned vedle pokladny. Dívka za pultem tázavě vzhlédla. Lékárník odložil pero a naklonil se vpřed.

Žena však zamířila ke dvěma telefonním kabinám v zadní části krámu.

Později, při pokusu vybavit si její vzhled, se všichni shodli na tom, že jí mohlo být něco málo přes třicet, měla pěknou postavu,

kterou nemohl utajit ani tmavý plášť s kožešinovým límcem. Pokladní si všimla, že držela hnědou kabelku z krokodýlí kůže.

Možná, že by si byli zapamatovali víc, nebýt toho, že se právě v tu chvíli rozlétly dveře kina a ulici zaplavil proud lidí.

Pokladní si povzdychla a zavřela knihu. Lékárník vytáhl na pult reklamní tabuli na vitamínové kapsle a posunul dopředu krabici žiletek. Dívka u nálevního pultu si otřela ruce do ručníku a pustila se do přípravy čokoládových koktejlů. Věděla, že během příštích devadesáti sekund už na ně budou čekat zákazníci.

Žena zmizela v jedné z telefonních kabin, otevřela kabelku a vytáhla z ní peněženku.

Po tváři jí přelétl stín rozmrzelosti. Chvíli bezúspěšně hledala minci a pak téměř zběsile vyběhla k pokladně.

„Můžete mi dát nějaké drobné? Prosím vás, ale rychle. Moc vás, prosím!“

Pokladní by si jí možná prohlédla lépe, kdyby se dveře dragstóru náhle nerozevřely dokořán a dovnitř nevtrhl dav výrostků. Chovali se výstředně, hulákali a vesele žertovali. Už se nemohli dočkat svých banánových koktejlů, zmrzlinových pohárů, šlehačky, tureckého medu, čokoládového sirupu a sekaných oříšků.

Pokladní podala ženě pět nikláků, přeměřila si dav, hrnoucí se do dveří a přesunula se k nálevnímu pultu na výpomoc. K pokladně lavina dorazí teprve tak za deset minut.

Žena zmizela v telefonní kabině. Nikdo už si pak na ni nevzpomněl.

Na poličku vedle telefonu si položila list papíru, na něj vysypala svých pět nikláků, jeden vzala, vhodila jej do zdířky a vytočila číslo.

Ruka, kterou držela sluchátko u ucha, se jí trochu třásla. Očima nepřestávala sledovat dění za skly kabiny a pozorovat tváře pozdních zákazníků.

Uslyšela vyzváněcí tón a dychtivě zbystřila sluch. Na druhém konci někdo zvedl sluchátko. Zdálky se ozývala taneční hudba jakéhosi orchestru a mísila se s pečlivě vycvičeným, sladkým tónem neupřímně laskavého hlasu: „Prosím. Haló.“

„Prosím vás, rychle. Je to důležité. Chci mluvit s Perry Masonem, právníkem. Zavolejte ho k telefonu a…“

„Perryho Masona? Obávám se…“

„Sežeňte k telefonu vrchního Pierra. Pan Mason je tam s jednou mladou ženou, sedí u stolu…“

„Ale Pierre má právě spoustu práce. Musíte počkat. Jestli spěcháte…“

„Běžte za Pierrem. Řekněte mu, ať vám pana Masona ukáže. Vzkažte panu Masonovi, aby přišel ihned k telefonu. Je to důležité. Okamžitě. Rozumíte?“

„Dobrá. Moment tedy.“

Následovalo několik minut čekání. Žena netrpělivě pohlédla na své náramkové hodinky, vykládané diamanty, svraštila čelo a šeptala si napůl pro sebe, napůl do mluvítka telefonu: „Rychle, dělejte. Prosím vás, pospěšte si!“

Trvalo to snad celou věčnost, než se na druhém konci linky ozval poněkud rozmrzelý advokátův hlas. „Haló! Tady je Mason.“

Zvuk jejích slov připomínal výbušné staccato náhlé kulometné palby.

„Je to moc důležité,“ vychrlila. „Dobře mě poslouchejte. Nebudu mít příležitost…“

„Kdo je u telefonu?“ přerušil ji právník.

„Ta, co vám poslala ten balíček,“ řekla. „Prosím vás, poslouchejte, co vám povím. Máte tužku?“

„Ano.“

„Tak si napište, prosím vás, jméno a adresu, které vám nadiktuju.“

„Proč ale…“

„Pane Masone, moc prosím. Vysvětlím vám to. Jde o každou vteřinu. Napíšete si, prosím vás, to jméno a adresu?“

„Tak říkejte.“

„Medford D. Carlin, 6920 West Lorendo. Máte to, pane Masone?“

„Ještě moment. Je to Carlin, C-a-r-1-i-n?“

„Správně,“ souhlasila. „Iniciály jsou stejné jako lékařská zkratka M. D. Adresa je 6920 West Lorendo.“

„Ano, to mám.“

„Dostal jste v pořádku ty peníze?“

„Jaké peníze?“

„Ale pane Masone, musel jste je dostat! Ten balíček, o kterém jsem se zmiňovala. Neříkejte mi, že jste nic nedostal. Ne – já…“ Její hlas se vytratil do ticha naprostého zoufalství.

„Sdělila byste mi laskavě vaše jméno a řekla, oč vlastně jde?“

KAPITOLA 2

Perry Mason držel v jedné ruce telefonní sluchátko a ukazováčkem druhé si ucpával ucho, aby ho nerušila hudba, která sem doléhala od barového orchestru.

Della Streetová, Masonova osobní sekretářka, seděla u stolu, který on právě opustil. Když zachytila jeho pohled a pokynutí hlavou, okamžitě zareagovala. „O co jde?“ zeptala se a spěchala k němu.

„Zdá se, že o něco dost zajímavého,“ řekl jí Mason. „Buďte tak laskavá a běžte k některému z nejbližších telefonů. Zjistěte, zda je váš přítel na ústředně ve službě a zda by mohli vystopovat tenhle hovor. Vyřiďte jim, aby sebou hodili. Je to nějaká žena. Vypadá dost vyděšeně.“

Della Streetová vytasila blok a poznamenala si číslo. Pak pospíchala k telefonu u dámských toalet.

Když se vrátila, držel Mason ještě sluchátko.

„Je to telefonní automat, šéfe, v dragstóru na rohu Vance Avenue a Kramer Boulevardu. Zůstalo zřejmě vyvěšeno.“

Mason položil své sluchátko zpět na vidlici.

„O co vlastně jde?“ zeptala se Della Streetová.

Mason si dal blok zpátky do kapsy. „Někdo po mně chce, abych kontaktoval jakéhosi M. D. Carlina. Adresa je G920 West Lorendo. Buďte tak hodná, Dello, najděte mi v seznamu jeho číslo.“

Della Streetová hbitě listovala seznamem. „Ano, je to tady. M. D. Carlin, 6920 West Lorendo. Telefon Riverview 3-2322.“

„To číslo si poznamenejte,“ řekl Mason.

„Chcete mu zavolat?“

„Teď ne. Je už pozdě. Ostatně, než něco podniknu, potřebuji se

dovědět trochu víc. Ale jde zřejmě o něco velmi důležitého, tedy alespoň pro tu ženu. Měla jste slyšet ten její hlas.“

„Byla rozčilená?“

„Víc než rozčilená. Dočista vynervovaná.“

„Co po vás vlastně chtěla?“

„Abych vyřídil tomu Carlinovi, že si bude muset sehnat jiného partnera.“

„Ona s ním na něčem spolupracuje?“

„Já nevím. Dala mi prostě tenhle vzkaz a řekla, že ke mně míří balíček s penězi. Normálně bych se nějakým anonymním klientem vůbec nezabýval. Nemohu však opominout ten strach v jejím hlase. Když odcházela od telefonu, byla na pokraji zhroucení, vyděšená k smrti. Nakonec se ozvalo klepnutí a potom několik slabých úderů, to jak upustila sluchátko, které se houpalo na šňůře a naráželo do stěny kabiny. Napadlo mě, že snad omdlela.“

„Co podnikneme?“ zeptala se Della.

Mason řekl: „Počkáme pár minut a uvidíme, jestli se objeví ten balíček, o kterém mluvila.“

„A do té doby?“

Mason doprovodil Dellu zpátky ke stolu. „Dopijeme kávu a mohli bychom si taky trochu zatančit. Budeme se prostě tvářit, jako by se nic nestalo.“

„Teď se neohlížejte, šéfe, ale váš telefonát zdá se vzbudil pozornost,“ zavětřila náhle Della Streetová.

„V jakém směru?“

„Vypadá to, že si o nás tamhle v tom rohu povídají.“

„Kdo?“

„Šatnářka, fotografka a prodavačka cigaret. Pozor, právě se sem blíží ta s těmi cigaretami.“

Mason usrkl ze svého šálku.

Dívka s podnosem cigaret zběžně nabídla své zboží u sousedního stolu a pak se hned obrátila k Perrymu Masonovi.

„Cigarety, doutníky?“ zašveholila vlichocujícím se hlasem.

Mason se usmál a zavrtěl hlavou.

Della Streetová ho pošťouchla.

„No dobrá, dejte mi krabičku raleigsek,“ řekl.

Dívka vybrala jeden balíček, otevřela jej a vyklepla cigaretu. Nabídla Masonovi a chystala se připálit.

Měla olivově snědou pleť s poněkud vystouplými lícními kostmi a pěknou postavu. Odvážný výstřih šatů jí odhaloval jemná, oblá ramena a hezké nohy obepínaly extravagantní nylonky.

Mason jí podal dolar. Dívka jakoby náhle roztála.

„To je v pořádku,“ usmál se přívětivě Mason.

„Jste tak – štědrý.“

„To je v pořádku.“

„To je od vás tak milé, že jste – mi dal tak…“

„Co je na tom divného?“ přerušil ji Mason a ostře na ni pohlédl. „Vy nedostáváte spropitné?“

„Deset centů, patnáct, někdy i pětadvacet centů ,“ řekla, a oči se jí zalily slzami.

„Tak moment,“ řekl Mason. „O co tu jde?“

„Promiňte mi, prosím. Jsem tak zničená a na pokraji s nervy, že když je ke mně někdo milý, ztrácím nad sebou úplně kontrolu. Já jsem…“

„No, sedněte si tady,“ vybídla ji Della Streetová.

„Ne, ne, to nejde, přišla bych o práci. Nemohu si dovolit vysedávat se zákazníky. Já…“

Mason sledoval její tvář křečovitě ovládanou emocemi, všiml si, jak jí slzy začaly vytvářet cestičky v nánosu make-upu.

„Ale prosím vás,“ řekl Mason, „jen si sedněte.“

Zdvihl se, aby přinesl další židli a dívka si k nim po chvíli zaváhání přeci přisedla.

„A teď,“ prohlásil Mason, „potřebujete trochu brandy a…“

„Ne, prosím ne. To nemohu. Pít se zákazníky máme

zakázáno.“

„Co vám je? Máte nějaké problémy?“ otázal se Mason.

Della Streetová na něj vrhla varovný pohled.

„Něco nepříjemného v práci?“ naléhal Mason.

„Ne, ne. Všechno v pořádku. Jde jen o něco osobního a pro mě je to už vlastně stará písnička. Ale občas mě to zmůže, jako třeba teď…“

Hlas se jí zlomil. Úpěnlivě vzhlédla k Delle Streetové.

„Váš manžel by to nepochopil, ale vy ano. Vy se, myslím, dokážete vcítit do vztahu matky k jejímu dítěti.“

„Jde snad o vaše dítě?“ nepřestával se vyptávat Mason.

Přikývla. „Jsem blázen, že se vám tu takhle svěřuji. Prosím vás, můžete předstírat, že si něco vybíráte z mého podnosu? Totiž – vrchní by se mohl zlobit.“

Della Streetová ukázala na několik drobných suvenýrů.

„Pokračujte,“ řekl Mason.

„Nic hrozného se vlastně neděje. Koneckonců, všechno snad bude v pořádku. Mé dítě je nejspíš v dobrých rukách. Jen kdybych to věděla jistě. Ach, jak ráda bych to zjistila.“

„Zjistila co?“ zeptal se Mason.

„Kde je má malá holčička. Víte, je to moc těžké a komplikované. Já jsem – jsem prostě napůl Japonka.“

„Opravdu?“

„Ano. Nejspíš byste si toho byl ani nevšiml, ale podívejte se pozorněji na moje oči a lícní kostí.“

Mason ji chvíli pozorně studoval, pak přikývl a řekl: „Ano, už si to uvědomuju. Zdálo se mi, že je na vás cosi exotického. Teď aspoň vím, co to je. Máte určité orientální rysy.“

„Jen částečně,“ podotkla, „Jsem Američanka. Stejně dobrá Američanka jako kdokoli jiný. Ale myslíte si, že tak uvažují i ostatní? Ne. Většina lidí ve mě vidí jen Japonku, což mě v jejich očích degraduje a zařazuje do kategorie vyděděnce.“

Mason řekl: „Mluvila jste o svém dítěti.“

„Mám dítě, ano.“

„Jste vdaná?“

„Ne.“

„Pokračujte.“

„V tom to vězí. Měla jsem holčičku a jejímu otci se podařilo mi ji ukrást. Prodal ji. Když jsem se dozvěděla, že byla dána k adopci, málem jsem zešílela. Snažila jsem se ze všech sil zjistit, co se s ní stalo, něco podniknout, ale nedalo se dělat vůbec nic.“

„Ten muž, který unesl vaše dítě, je jeho pravým otcem?“ zeptal se Mason.

Na okamžik zaváhala a sklopila oči. Pak zvedla hlavu a pohlédla Masonovi zpříma do tváře.

„Ne,“ přiznala. „Otec dítěte – zemřel.“

„A proč se nesnažíte své dítě hledat?“ zeptala se Della Streetová.

„Co zmůžu, já? Lidé sotva vyjdou vstříc nějaké Japonce, snad pokud by měla spousty peněz… já však nemám žádné. Nevím ani, kde mé dítě je, ale určitě ho někdo adoptoval. Ten muž, co vystupoval jako jeho otec a padělal všechny doklady, zmizel a…“

„Kolik je vaší dcerušce let?“ zeptal se Mason.

„Teď jí budou čtyři. Byla ještě miminko, když…“

Vrchní Pierre se právě rozhlížel po zaplněném sále. Náhle spatřil prodavačku cigaret, jak sedí u Masonova stolu. „Co tu děláš? Okamžitě odchod,“ rozkázal ostře. „A rychle!“

„Jejeje,“ zaúpěla. „To byla chyba. Pierre se zlobí.“ Zpoza výstřihu svých odvážných šatů vytáhla kapesník, spěšně si otřela oči a narychlo přepudrovala tvář.

„Tak kde jsi s těmi cigaretami?“ ozval se znovu nevlídný a netrpělivý hlas Pierra.

Dívka se rychle usmála na Dellu, Perrymu Masonovi na moment stiskla paži a povzdechla si: „Jednou za čas mě to

přepadne.“

„Neměla byste to vzdávat,“ řekla Della Streetová. „Měla byste…“

„Ty s těmi s cigaretami. Ihned ke mně!“ křičel už nepříčetně Pierre.

„Díky za všechno,“ řekla ještě, poklepala Masonovi po rameni a byla pryč.

„Chudák holka,“ poznamenala Della Streetová.

Mason přikývl.

„Na dětech se holt vydělává,“ povzdychla si Della. „Ten člověk, který vystupoval jako otec té holčičky, zaručeně tvrdil, že její matka zemřela nebo utekla. Vyřídil celou adopci a přišel si tak na pět set nebo tisíc dolarů.“

„Za japonské dítě?“ nevěřícně zakroutil hlavou Mason.

„Kdo by poznal, že je japonské?“ namítla Della Streetová. „Vy sám byste to neřekl ani do její matky, kdyby vám to sama neprozradila. Má jen cosi v očích a sotva patrné náznaky v rysech tváře. Je daleko víc Američanka než Japonka.“

Mason opět přikývl.

„Vypadá to, že vás to nechává klidným,“ řekla Della Streetová podrážděně. „Proč něco neuděláte pro její dítě‘? Vy byste mohl, šéfe. To dítě byste mohl najít a zjistit, jestli se nestala nějaká křivda.“

„Komu?“ zeptal se Mason.

„Matce a dítěti.“

„Myslíte, že by to bylo spravedlivé k dítěti? To dítě má možná dobrý domov. Jeho pravá matka pracuje v nočním baru, oblečená tak, že to až hraniční s možností obvinění z nevhodného exhibicionismu a…“

„No a co? Své dítě miluje.“

„Možná, že ano,“ řekl Mason, „ale je těžké si představit, že ho miluje skutečně silně.“

„Co tím myslíte?“

„Od té doby, co dítě zmizelo, musely uplynout nejméně tři roky,“ suše poznamenal Mason. „A ona přijde k dvojici úplně neznámých lidí v baru, najednou propukne v pláč, proti všem předpisům si přisedne a vyklopí jim své problémy.“

„Ano, ovšem,“ řekla Della Streetová, „Když se na to díváte takhle… Ale bylo to tak spontánní! Měla jsem prostě pocit, že své problémy dosud skrývala před ostatním světem, až vzkypěly do takové míry, že už je nedokázala zvládnout a nechat si jen pro sebe.“

„Dello, přehlížíte význam té diskuse, která probíhala těsně po mém telefonickém rozhovoru tam v tom rohu.“

„Máte pravdu. To znamená, že určitě věděla, kdo jste.“

Mason přikývl.

„A pak se pokusila ve vás vzbudit zájem o její záchranu. Ale sehrála to tak přesvědčivě – to byly skutečné slzy, šéfe.“

Mason se podíval na hodinky a řekl: „No, pokud má k něčemu dojít, určitě se to brzy ukáže. Je příliš pozdě na to, abychom dnes večer ještě něco podnikali. Pořád myslím na ten naléhavý a k smrti vyděšený ženský hlas. Hrozně by mě zajímalo, co se stalo na druhém konci drátu, co způsobilo, že ta žena…“

„Přichází vrchní,“ poznamenala Della Streetová.

Vrchní číšník, sporý, pomenší muž kolem šedesátky, se uctivě uklonil. Hlas měl uhlazený, ale oči prozrazovaly konkrétní záměr, se kterým za nimi přichází.

„Promiňte, prosím, že vás obtěžuji, pane,“ řekl a omluvně pokrčil rameny.

„Oč jde?“ zeptal se Mason.

„Jste pan Perry Mason, ten advokát?“

Mason přikývl.

„Je mi líto, že jsem vás nepoznal hned, když jste vešel, museli mě na vás upozornit. Vaše fotografie je často v novinách, ale“

rozhodil výmluvně rukama – „když vás teď vidím, vypadáte mladší, než jsem očekával.“

„Dobrá,“ řekl Mason poněkud netrpělivě. „Jídlo je chutné, obsluha výtečná. Prosím vás, neomlouvejte se, že jste mě nepoznal, a neříkejte nikomu, že jsem zde.“

Vrchní vrhl krátký, letmý pohled na Dellu Streetovou. Jeho úsměv napovídal, že umí být diskrétní. „Ale ovšem, pane,“ řekl. „Tady neukazujeme po lidech prstem. Chcete mít klid, že? Důvodem, proč vás vyrušuji, je však tato obálka, která mi byla předána portýrem pro advokáta Perryho Masona. Je prý nanejvýš důležité, aby byla doručena pouze panu Masonovi.“

Mrštným pohybem rukou, zčásti elegantním, zčásti připomínajícím umění kouzelníka vytahujícího králíka z klobouku, položil před Masona obálku.

Mason po ní nesáhl okamžitě. Jak ležela na stole, pouze ji pozoroval. Byla podlouhlá a „Pan Perry Mason“ bylo napsáno zřejmě ve spěchu. Pak se jeho zraky, studené a tvrdé jako žula, obrátily k uhlazenému, usmívajícímu se vrchnímu.

„Kde jste k tomu přišel?“

„Zdejšímu portýrovi ji předal poslíček.“

„Kdo to byl, ten poslíček?“

„To vám tedy nepovím. Jména poslíčků přece člověk nezná. Možná, že by něco věděl portýr. Mám ho zavolat?“

„Buďte tak laskav.“

Na chvíli se jejich pohledy střetly, Masonův pátravý, neodbytný, netrpělivý, Pierrův usměvavý, skrývající možná i nádech posměšnosti. Vrchní odvrátil zrak jako první.

„Bude u vás za okamžik, pane, a já doufám, že se vše vyřeší k vaší spokojenosti,“ řekl pak s úklonou, otočil se a odešel směrem ke vstupním dveřím.

„Tak či onak,“ řekl Mason, provázejíc svým pohledem Pierrova záda, „moc by mě zajímalo, jak naše nová tajemná

klientka zjistila, že budeme právě zde…“

Zarazil se a začal otevírat tlustou obálku.

„To je ono, přesně to odpovídá,“ zareagovala Della Streetová, když spatřila peníze a novinový výstřižek.

Mason začal probírat obsah. „Pestrá sbírka bankovek, od pětidolarových, přes jednodolarové až po několik padesátídolarovek,“ konstatoval.

Pozvedl peníze k nosu a pak podal balíček Delle Streetové.

Přičichla k němu a řekla: „Dost těžká vůně.“

„No ovšem,“ odvětil Mason. „Dolarů a parfému.“

„Pro tohle bych vás měla zabít,“ zasmála se Della. „To by byla vražda, jaká by se dala ospravedlnit před jakýmkoli soudem v zemi.“

„Dobrá, zapomeňme teď na peníze,“ řekl Masou. „Co říkáte spíš tomu parfému?“

Oči jí zvážněly. „Je to příjemná vůně,“ řekla, „ale silná. Víte, šéfe, vypadá to, že ty peníze si šetřila nějaká žena pro případ nouze. Hezky dolar po dolaru si je postupně ukládala do zásuvky, kde skladovala i své kapesníky.“

Mason zamyšleně přikývl. „Ty padesátidolarové bankovky znamenají, že měla příležitost vyměnit spoustu jednodolarovek a pětidolarovek. Když nahromadila takovou sumu, byla tu přece možnost jít do banky a vyměnit je za něco, co by nezabíralo tolik místa a… Už přichází vrchní s portýrem. Dello, dejte ty peníze zpátky do obálky.“

„Není tam žádné jméno?“ zeptala se.

„Žádné,“ odpověděl Mason. „Ani žádná poznámka. Prostě jen peníze a ten výstřižek. Proto mi musela zatelefonovat, aby mi sdělila, co ode mě vlastně chce.“

„Patrně neměla čas nic připsat. Dala tedy jednoduše ty peníze do obálky a…“ Zarazil se, neboť vrchní a portýr právě dorazili.

„Portýr, pane.“ Pierre zůstal stát, zjevně jako by na něco čekal.

„Obsluha byla skvělá,“ řekl Mason a podal mu desetidolarovou bankovku.

Vrchní ji svými hbitými prsty složil a schoval v dlani. Vypadalo to, jako by se peníze naráz vypařily. V očích tohoto muže teď nebylo ani stopy po nějaké posměšnosti. Vyzařovala z něj uctivost. „Těšilo mě, že j sem vám mohl posloužit, pane. Kdykoli budete chtít přijít, ptejte se pouze po Pierrovi a váš stůl bude připraven.“

Ještě stačil pokynout Perrymu Masonovi, Dellu přelétl jen rychlým, téměř kradmým pohledem a už se zdvořile skláněl nad protějším stolem. „Spokojeni?“ šveholil.

Portýr, vysoký muž v ozdobné uniformě, se podle všeho už nemohl dočkat, až bude zase zpátky na svém postu. Jeho bystré oči však zřejmě zaregistrovaly denominaci bankovky, kterou dostal Pierre, a to navzdory tomu, jak rychle zmizela. Zdá se, že na něj udělala skutečně silný dojem.

„Ta obálka,“ řekl Mason. „Můžete mi o ní něco říci?“

„No, moc toho nevím,“ odvětil portýr. „Auto – nic neobvyklého, ne zrovna nejnovější. Abych řekl pravdu, moc jsem si ho neprohlížel. Byl zrovna dost provoz a oba kluci, co obsahují parkoviště, měli plné ruce práce. Přistoupil jsem k autu a otevřel dveře. Seděl v něm jen jeden člověk, nevypadal jako zdejší. Hned jak jsem otevřel dveře, bylo jasné, že nechce vystoupit. Pomyslel jsem si, to je nějaký obejda, co se bude ptát na cestu. Známe takové. Zajedou ke kraji a chtějí vědět, jak se dostat tam a tam nebo kde je ta a ta ulice.

Pokud nemáte moc práce, tak to nevadí, zvlášť když stáhnou okénko a vysypou, co potřebují, ale když tam navíc jen sedí a čekají, až otevřete dveře, to vás namíchne. Od žádného z nich jsem přitom nikdy neviděl nejmenší spropitné.“

„A co tenhle?“ zeptal se Mason netrpělivě.

„No, jak říkám, bylo mi jasné, že vystoupit nechce. Otevřel

jsem dveře, on mi vtiskl do ruky tu obálku a řekl: Dejte to Perry Masonovi. Je uvnitř.“

„Tak to řekl?“ zeptal se Mason.

Portýr dodal: „Vzpomínám si, že jsem obsluhoval vaše auto, ale nepoznal jsem vás, pane Masone. Jméno jsem slyšel dobře, ale – myslím, že jste tu dnes poprvé, nemýlím-li se?“

Mason přikývl. „Pokračujte. Co ten člověk s tou obálkou?“

„No, nic víc. Stál jsem tam zřejmě jako hlupák. Ten muž řekl: No co koukáte. Zmizte. Dejte to někomu, kdo má dnes službu a řekněte mu, že je to důležité a že je to pro pana Masona. A tak jsem to předal Pierrovi.“

„A ten člověk?“

„Zabouchl dveře auta a odjel pryč.“

„Číslo auta nebo něco takového nemáte?“

„Právě že ne,“ řekl portýr. „Nemám vůbec nic. Řekl bych, že to byl Chevrolet – tak pět, šest let starý. Tmavá barva, čtyřdveřový sedan. A to je tak všechno, co vám o tom mohu říci.“

„Jste schopen popsat toho muže?“

„Měl na sobě nějaký šedý oblek. Všiml jsem si jeho pomačkaného límečku od košile. Mohl být tak o šest nebo osm let starší než já – mně je, podívejte, třiapadesát… Nevypadal jako barový host.“

„Pracující člověk?“

„Tedy, ne přesně ten typ. Spíš bych odhadoval, že má nějakou svou vlastní malou živnost. Byl sice ošuntělý, ale určitě mazaný. Chlap, co má peníze, ale neutrácí je za oblečení a auta, ani je nevyhazuje v…“

„Nočních podnicích?“ doplnila pohotově Della Streetová.

Muž se zasmál.

Mason vytáhl další desetidolarovku. „Snažte se vzpomenout si na něco dalšího,“ řekl. „Tady u těch dveří vám utíká spropitné a je to vaše vina. Příště se snažte být všímavější. Toto je Della

Streetová, má sekretářka. Zítra mi můžete kdykoli zavolat do kanceláře, pokud by vás snad ještě něco napadlo.“

Portýr zareagoval úplně jinak než vrchní Pierre. Bankovku bleskově nesložil, ani neschoval, místo toho si nezakrytě prohlížel její denominaci, přikývl a rozzářil se spokojeností.

„Víte,“ řekl, „nemějte obavy, že bych si někdy nechal ujít spropitné. Příště kdyby něco bylo…“

„Prostě o tom přemýšlejte,“ dodal Mason, „a – mohl byste zařídit, aby mi předjeli s autem. Je…“

„Pamatuji si vaše auto,“ řekl portýr, „a příště vás už určitě nepřehlédnu, pane Masone. Kdybyste cokoli potřeboval…“

„Výborně,“ skočil mu Mason do řeči. „Právě teď potřebuji především zjistit něco víc o poslíčkovi, který mi poslal tu obálku.“

„Budu na to myslet. Pokud z toho něco bude, zítra odpoledne vám zavolám. Mám službu do dvou do rána a nevstanu dřív než v poledne. Snad mě něco napadne.“

Mason se obrátil k Delle Streetové a řekl: „Dobrá, Dello, teď zavoláme Carlinovi.“

„Pokud je v posteli, bude nepříjemný,“ podotkla.

„To je mi jasné,“ řekl Mason, „ale máme příležitost a využijeme ji.“

„Myslíte, že by to nepočkalo do rána?“

„Měla jste slyšet ten ženský hlas v telefonu, Dello. Ať jde o cokoli, je třeba do toho jít okamžitě. Chci se o to aspoň pokusit.“

Mason doprovodil Dellu Streetovou k telefonu. Vhodila minci, vytočila číslo a tázavě pohlédla na Masona. „Nechcete si to vzít hned?“

„Ne, Dello,“ odpověděl jí Mason a usmál se. „Nasaďte svůj nejsladší hlas, než stačí vybuchnout kvůli tak pozdnímu volání. Vynasnažte se uklidnit jeho emoce.“

„Mám mu říci, kdo jsme a proč voláme?“

„Kdo jsme, to ano, ale proč voláme, ne. Můžete…“

Della Streetová zvedla ústa blíž k mluvítku a řekla: „Haló. To je pan Carlin?“

Chvíli se odmlčela, pak se sladce usmála a pronesla: „Pane Carline, promiňte, prosím, že vás ruším v tak pozdní hodinu. U telefonu Della Streetová. Jsem osobní sekretářka pana Perryho Masona. Musíme se s vámi pokud možno okamžitě setkat, je to velice důležité… Doufám, že jsem vás nevytáhla z postele… Á, to je skvělé. Ano. Pokud to bude možné… Ano, vím, že je to neobvyklé. Předám vám pana Masona.“

Překryla dlaní mluvítko a řekla: „V posteli ještě nebyl. Tváří se laskavě. Myslím, že to bude v pořádku.“

Mason přikývl, převzal sluchátko, přiložil si ho k uchu a řekl do telefonu: „Haló, tady je Perry Mason, pane Carline. Moc mě mrzí, že vás obtěžuji tak pozdě v noci.“

„Vaše sekretářka mi už říkala,“ oznámil mužův hlas na druhém konci. „S tím si ale nemusíte dělat starosti. Málokdy chodím spát dřív než ve dvě ráno. Jsem celkem slušný čtenář a typická noční sova.“

„Rád bych se s vámi sešel v nanejvýš důležité záležitosti.“

„Dnes v noci?“

„Ano.“

„Jak dlouho vám bude trvat, než se sem dostanete?“

Mason řekl: „Volám ze Zlaté husy a musím vyřídit ještě nějakou maličkost – no, asi tak třicet nebo čtyřicet minut.“

„Budu vás očekávat, pane Masone. Ostatně, jste vy Perry Mason, ten právník?“

„To souhlasí.“

„Slyšel jsem o vás, pane Masone. Bude mi potěšením se s vámi seznámit. Uvařím trochu horké kávy.“

„To bude skvělé,“ řekl Masou. „To skutečně ocením. Mám ale pocit, že vás zneužívám…“

„Ale vůbec ne, vůbec ne. Jsem něco jako osamělý starý

mládenec a uvítám společnost. Určité nebudete obtěžovat, pane Masone. Rád vás poznám. Přivedete s sebou i svou sekretářku?“

„Ano. Přijdeme spolu.“

„To je skvělé,“ řekl Carlin. „Bude mi potěšením vás přivítat, pane Masone, tak za půl hodiny.“

„Výborně, děkuji vám,“ uzavřel Mason a zavěsil.

„Zdá se, že je spíše přátelský,“ řekla Della Streetová.

„To máte pravdu.“

„Ten novinový výstřižek, čeho se týká, šéfe?“

„Měl jsem zatím příležitost ho jen zběžně přehlédnout,“ řekl Mason. „Je to pouze pár odstavců, zřejmě z newyorských novin. Zmiňuje se o jisté Helen Hamptonové, která byla usvědčena z vydírání a odsouzena na osmnáct měsíců do vězení. Vypadá to, že ona a nějaký muž, její komplic, jehož jméno se tu neuvádí, byli zapleteni do jakési vyděračské akce. Šlo zřejmě o něco delikátního. Ona byla uznána vinnou a soud při vyslovení závěrečného ortelu uvedl, že se jednalo o tak ďábelsky důmyslný vyděračský plán, že není žádoucí jej zveřejňovat, vzhledem k nebezpečí jeho zneužití při nějaké další akci.“

„Nic víc?“

„Nic víc,“ řekl Mason.

„Ze kdy je ten výstřižek?“

„Není tu žádné datum,“ odpověděl Mason. „Je to pouhý výstřižek z novin. Je už trochu nažloutlý, což může znamenat, že je buď už starý, nebo že ležel někde na slunci. Novinový papír žloutne za těchto okolností rychle.“

„Dobrá,“ řekla Della, „možná budeme chytřejší, až promluvíme s Carlinem. Co jste myslel tou druhou záležitostí, kterou máme vyřídit, šéfe?“

„Chci se podívat k tomu telefonnímu automatu,“ vysvětlil Mason. „Předpokládám, že mají otevřeno až do půlnoci. Rád bych zjistil něco víc o té ženě, která mi telefonovala.“

„Tedy,“ poznamenala Della, „váš přítel Carlin působil celkem nonšalantně. Docela získal mé sympatie.“

„Bezpochyby to vypadalo, že je milý a věcný.“ dodal Mason, „a v podstatě nebyl ani zvědavý.“

„Teď jste na to kápl,“ řekla Della Streetová. „Snažila jsem se přijít na to, čím na mě tak zapůsobil. Zdá se, že byl naprosto nevzrušený. Normálně by měl překypovat zvědavostí a možná mít trochu pocit viny. Dokážu si představit, že většina lidí by řekla: ‚Proč má k čertu Perry Mason zájem vidět právě mě a právě v takovou dobu? O co jde?‘ – prostě něco v tom smyslu. Pan Carlin se tak ale vůbec nezachoval.“

Mason se zamyslel. „Působil mile a nebyl vůbec zvědavý,“ opakoval si pomalu.

„Že by snad byl ten hovor očekával?“ zeptala se Della Streetová.

„Tedy,“ odpověděl jí Mason, „to bych si přímo netroufal tvrdit, ale zaskočen nebyl. Pojďme, Dello, zajedeme k tomu telefonnímu automatu.“

KAPITOLA 3

Cestou po Vance Avenue a Kramer Boulevard směrem k dragstóru se Mason zeptal: „Dello, co myslíte, jak ta žena mohla vědět, že jsem ve Zlaté huse?“

„Tedy,“ zamyslela se Della, „osoba s vaší pověstí je identifikována všude a…“

„Pak však musíte vycházet z předpokladu, že ta žena byla tam, ve Zlaté huse.“

„Nemusela být. Počkejte – ano, myslím, že je třeba uvažovat takto.“

„Ovšem,“ pokračoval Mason, „mohla mít přítele, který jí zavolal a řekl: ‚Podívej, pan Mason je tady, ve Zlaté huse. Teď máš šanci. Stačí se s ním spojit.‘ Nebo ten vrchní…“

„Ano, tak se to mohlo stát.“

„Já však mám takový pocit,“ uvažoval Mason, „že to bylo jinak. To by neměla v hlase takovou naléhavost nebo strach… Ne, určitě byla v baru ona, viděla nás tam a pak odešla a zatelefonovala.“

„Věděl někdo předem, že budeme v tom baru?“

„Vždyť jsme to nevěděli ani sami,“ upozornil Mason. „Vzpomínáte přece, skončili jsme výslech toho svědka a cestou zpátky vás napadlo, že nám Paul Drake doporučoval Zlatou husu. Říkal, že tam dobře vaří a že tam bývá zajímavý program a…“

„To je pravda,“ připustila. „Šli jsme tam na základě impulzivního rozhodnutí a nikdo nevěděl, kde jsme.“

„Až na jedinou výjimku, Drakeovu detektivní kancelář,“ podotkl Mason. „Vzpomeňte si, volali jsme Paulovi z baru, že máme výpověď toho svědka. Řekl jsem mu, mám dojem, že jsme zašli vyzkoušet ten noční klub, který nám doporučoval.“

„Ano. To jsem slyšela.“

„Paul Drake by však nikomu nevykládal, kde jsme,“ pokračoval Mason. „Koneckonců, je to detektiv. Umí držet jazyk za zuby. No, snad se dovíme víc, až promluvíme s Carlinem. Možná se ukáže, že jde jen o běžný případ. Nemá smysl si kvůli tomu lámat hlavu a možná je zbytečná i celá tato noční práce.“

„Pořád mi však vrtá hlavou, že by ta žena pečlivě šetřila peníze pro případ nouze a když tato nastala, šla na místo, kde je schovávala a… tak, jsme u toho dragstóru. Uvidíme, zda se tu dá něco najít. Jdeme dál?“

Della Streetová už otvírala dveře. „Zbytečná otázka.“

Právě se chystali zavírat. Čtyři mladíci, kteří klábosili nad lepkavou smíšeninou ztuhlého sirupu a zmrzliny, byli slušně, ale důrazně upozorněni, že je čas jít. Žena za nálevním pultem otráveně skládala sklenice do horké vody se saponátem, pokladní počítala tržbu.

Lékárník lhostejně vyslechl příchozí.

„Moc si na ni nepamatuji,“ řekl. „Pořád zvonil telefon v sousední kabině a my jsme neměli čas ho zvednout. Nakonec jsem ho stejně zvedl – byla to ústředna; ve vedlejší kabině prý někdo nechal vyvěšený telefon. Podíval jsem se tam, byla to pravda. Tak jsem vzal sluchátko a položil ho zpátky na vidlici. To je všechno, co vím. Možná pokladní by vám řekla víc.“

Mason přešel k pokladně.

„Ano, tu ženu si trochu vybavuje. Rozměňovala jí drobné. Vypadala na třicet, pětatřicet let, na sobě měla tmavý plášť s kožešinovým límcem a v ruce hnědou kabelku z krokodýlí kůže. Ne, přesněji ji popsat nedokáže. Sluchátko zůstalo vyvěšené. Ne, tu ženu odcházet neviděla. Měli moc práce a…“

„Ze které kabiny volala?“ zeptal se Mason.

„Z té napravo, tam vedle stojanu s časopisy.“

„Mrknu se tam,“ řekl Mason.

Vydal se k telefonní kabině, Della Streetová po jeho boku.

„Ten lékárník vás určitě sleduje, šéfe,“ zašeptala.

„Možná si myslí, že jsem od FBI,“ ušklíbl se Mason. „Asi máme prakticky nulovou šanci zjistit, co ji tak vyděsilo, ale pro jistotu se tu porozhlédneme. Jestliže musela tak náhle zmizet, mohla tu něco zapomenout, kapesník, peněženku…“

„Tady na polici leží nějaký papír a pár mincí,“ řekla Della Streetová, když nahlédla dovnitř obdélníkovou tabulkou skla.

Mason otevřel dveře kabiny. Della Streetová vklouzla dovnitř. „Jsou tu čtyři nikláky, srovnané na kousku papíru,“ oznámila.

„Na jakém papíru?“

„Jsou na něm jenom nějaká čísla, napsaná tužkou,“ odpověděla Della. „To číslo je 9-64-0.“

„Zkuste ho vytočit,“ řekl Mason. „Uvidíme, kdo se ozve.“

Della Streetová vhodila niklák, vytočila číslo a poznamenala: „Tak pozdě v noci se možná ani nikdo neozve. Haló – ano, ano ovšem, děkuji – ne, nevadí, to je omyl, promiňte.“

Zavěsila a usmála se na Perryho Masona. „To bylo číslo do Zlaté husy!“

„K čertu! Tak rád bych přišel na to, jak věděla, že jsem tam. Nic víc na tom papíru není?“

„Na druhé straně jsou nějaká čísla, napsaná úhledným písmem, takovým, jaké mívají účetní.“

„Jaká čísla?“

„Je to nějaké složité číslo, jakoby licence.“

Byly to číslice v řadě za sebou. 59-4R-38-3L-19-2R-10L.

Mason si zamračeně prohlížel papír.

Lékárník rychle přiběhl. „Našli jste něco?“ zeptal se.

Mason se usmál a zakroutil hlavou. „Jen jsem si tu poznamenával tohle číslo.“

„Ach tak,“ řekl prodavač.

Mason si vsunul papír do kapsy, unaveně zívl a dodal: „Nejde

o nic významného. Mám sestřenici, která trpí ztrátou paměti. Z nějakých nepochopitelných důvodů je schopná pamatovat si můj telefon. Přitom ale neví, jak se jmenuje sama, ani kdo jsem já a nevzpomene si ani na nic jiného o své rodině.“

„Aha, chápu,“ řekl lékárník hlasem, z něhož bylo patrné, že nechápe vůbec nic.

Mason vmanévroval Dellu ke dveřím.

Mrholení se změnilo ve studený, prudký déšť. Della Streetová vskočila do auta a stulila se na sedadle blíž k Masonovi.

„Brrrr,“ otřásla se. „Je mi pěkná zima. V takovémto počasí potřebují ženská lýtka věru více ochrany, než jsou pouhé nylonky. Máte nějakou představu o tom, co by mohlo znamenat to číslo, šéfe?“

„Ta řada číslic,“ řekl Mason a vytáhl papír z kapsy, „je kódem pro otevření sejfu. Čtyřikrát doprava k padesát devítce, třikrát doleva ke třicet osmičce, dvakrát doprava k devatenáctce, pak otočit doleva a zastavit na desítce.“

„Ten prodavač se nenápadně přesouvá ke dveřím,“ řekla. „Mám dojem, že ho zajímá naše číslo vozu, jen tak pro případ…“

Mason šlápl na plyn. Auto se dalo do pohybu. Stěrače neúprosně bojovaly proti bušení dešťových kapek, které narážely na čelní sklo a v pramínkách stékaly dolů.

Mason řekl: „Ten vrchní v baru ví možná víc, než nám řekl.“

„Zjistil, doufejme, že jste starý mládenec, kterému naprosto nic nebrání jít se svou sekretářkou do baru. Možná, že věděl, kdo jste vy, ale určitě nevěděl, kdo jsem já. Považoval vás za ženáče, který si šel tajně povyrazit.“

„A vy?“ zeptal se Mason.

„Já,“ odpověděla Della, „já byla svůdnice, která láká počestného muže do svých osidel.“

Mason řekl: „Myslím, že Pierre na vás tak reagoval na základě své představy o mně.“

„Asi ano,“ povzdychla si Della Streetová hořce. „Ženě to na ceně nikdy nepřidá. Mužům naopak postavení donchuána vždycky lichotí.“

„Zkuste se na to podívat i z druhé stránky,“ namítl Mason. „Pierre byl přesvědčen, že jste profesionální svůdkyně a já pouhý udřený byznysmen, který díky vašemu půvabu ztratil hlavu…“

„Už toho raději nechte,“ rozesmála se Della. „Jako účetní se vás spíš zeptám, jak mám zanést těch pět set sedmdesát dolarů do našich knih?“

„Snad byste je mohla zaúčtovat na konto madam X, dokud se o našem klientovi nedovíme něco bližšího. Teď však pojďme zjistit, co nám může říci M. D. Carlin. Možná, že do věci vnese trochu světla.“

„Co mu prozradíme my, šéfe – tedy, pokud jde o našeho klienta.“

„Absolutně nic,“ řekl Mason. „Mimochodem, doufám, že s tou horkou kávou to myslel vážně.“

Oba zamyšleně zmlkli. Ticho protrhl až Mason, když zatáčeli na West Lorendo Street a ocitli se u bloku šest tisíc osm set. „Zahnuli jsme moc brzy, Dello,“ řekl. „To nás dovede na opačnou stranu ulice.“

Přejel křižovatku, zpomalil, aby si mohl přečíst čísla na domech a pak řekl: „To je ono, přesně naproti přes ulici.“

„To je ale staromódní dům!“ zvolala Della.

Mason přikývl. „Před pětadvaceti lety patrně sídlo majitele rozsáhlého pozemku. Pak se město začalo rozrůstat a on se nakonec rozhodl k parcelaci. Přesto si však zřejmě zachoval spousty volného prostoru.

Ten pozemek má určitě třicet nebo čtyřicet stop z každé strany. Možná je celý majetkem jediné osoby. Všechno je tu tak zanedbané. Kdoví kdy se tu naposledy natíral plot. Všechno to pozlátko povrchní elegance je jen pozůstatkem šeré a vzdálené

minulosti. No, jdeme, Dello.“

Mason prudce otočil vůz do protisměru a zaparkoval přímo před domem. „Co dělají vaše nohy?“

„Stále je mám mokré.“

„Doufal jsem, že vám uschnou, když jsem pustil topení. Hlavně nenastydněte.“

„Nebojte se. A co vy, nemáte promočené boty?“

„Kdepak. Mám pevné boty.“

Mason zhasnul světla, vypnul motor a obešel vůz, aby otevřel dvířka Delle.

„Tak, Dello,“ řekl, „teď rychle.“

Vyběhli po betonovém chodníku směrem k polorozpadlému, neomítnutému portálu s kulatými, dřevěnými sloupy a ozdobnými volutami.

Mezitím, co Mason tápal po zvonku, dveře se otevřely. Tichý, klidný mužský hlas řekl: „Promiňte. U vchodu není světlo. To je pan Mason?“

„Přesně tak. Předpokládám, že vy jste pan Carlin.“

„Ano, pane. Pojďte dál. Mladá dámo, prosím.“

Carlin rozevřel dveře. Della vstoupila dovnitř, následována Perry Masonem.

„Pěkně ošklivá noc,“ řekl Carlin. „A ten ledový déšť…“

„Je opravdu nevlídno,“ připustil Mason opatrně, ve snaze o neutrální tón. Přeměřil si muže a prostředí, v němž se ocitl.

Matné světlo v hale osvětlovalo staršího muže s kulatou hlavou, tichým hlasem a poněkud vystouplýma, šedýma očima za tlustými skly brýlí. Mohlo mu být něco přes šedesát. Své návštěvníky pozoroval s jistou dávkou podivínské trpělivosti.

Vypadal ošuntěle, stejně jako celý dům. Měl na sobě jednořadové sako staromódního střihu a pomačkané kalhoty. Kůže na botách se mu po dlouhých měsících stálého nošení odřela a roztáhla, takže sledovala obrysy jeho krátkých, širokých nohou.

Řekl: „Tohle je domácnost starého mládence. Bydlím tu sám. Chodí mi sem sice jednou týdně posluhovačka, ale já nejsem ten typ, co pobíhá po bytě a utírá prach. Musíte brát věci tak, jak jsou.“

„To je docela v pořádku,“ ujistil ho Mason. „Dlužíme vám omluvu, že tak pozdě vyrušujeme. Povaha mé práce však vyžaduje řešit věci ihned.“

Carlin si posunul brýle a pohlédl tázavě na Masona. Levou polovinu tváře měl podlouhlou a uvolněnou. Pravá byla lehce zkroucená od zvednutých úst ke zvláštně povislému koutku oka. Výsledkem těchto protikladů byl dojem dvojaké povahy.

„Můj dům,“ řekl, „je vám k dispozici. Velmi dobře vím, jak musíte být zaneprázdněn, pane Masone. Prosím, pojďte dál do obývacího pokoje. Na kamnech mám trochu horké kávy.“

„Ta tedy přijde právě vhod,“ konstatoval Mason.

„Smetanu, cukr, nebo jen černou kávu?“

„Smetanu i cukr,“ odpověděl Mason.

Obývací pokoj silně odrážel Carlinovu osobnost.

Stála tu tři staromódní čalouněná křesla a dvě dřevěné židle s oblými opěrkami, typ starodávných barových stoliček s vyřezanými otvory ve tvaru hvězdy. Nebyly tu žádné stojací lampy a zřejmě ani zásuvky ve zdi, protože přípojky byly vyvrtány v lustru, který visel uprostřed místnosti. Výsledkem byla pavučinovitá spleť drátů, které vedly k nástěnným lampičkám s kuželovitým krytem z lepenky. Zvenčí byly zelené, zevnitř bílé.

Stolek uprostřed místnosti byl zaplněn vysokými stohy knih, časopisů a novin. Hromady jich ležely i na podlaze pod ním. Další kupa se vršila u jednoho z křesel. Napovídala o tom, že muž, který zde sedával a četl, knížky prostě jen házel na podlahu.

„Udělejte si pohodlí,“ vybídl své hosty Carlin. „Hned jsem zpátky s kávou.“

Carlin odešel do kuchyně. Mason a Della Streetová se

rozhlédli po místnosti. Della se usmála na Masona: „Kdepak asi nejraději sedává?“ Ukázala na křeslo, kolem něhož byly rozházeny knihy, časopisy a různé papíry.

Mason opětoval její úsměv a naklonil se blíž, aby si prohlédl tituly knížek ve starodávné mahagonové knihovně. „U čerta, Dello, některé jsou zajímavé. Náš přítel je skutečný čtenář. A podívejte na tyto svazky.“

„Co je s nimi?“ zeptala se Della Streetová. „Nesnažte se mě odtud odlákat, šéfe. Našla jsem plynový radiátor a ten teplý vzduch mi dělá moc dobře.“

Mason se podíval přes rameno. Della Streetová stála na ornamentálním mřížoví. Teplý vzduch, který vycházel zdola, jí lehce vzdouval a nadzvedával sukni.

Mason se zasmál.

„Měl byste si některou studenou a deštivou noc obléci dámské šaty a poznal byste, jaké to je,“ řekla. „Co knížky?“

„Je tu všechno možné,“ řekl Mason, „ale hlavně jistá speciální vydání v kvalitních vazbách a…“

Z kuchyně se ozvaly šouravé kroky a objevil se Carlin s velkým podnosem. Obsahoval kameninovou konvici, šálky s podšálky, půllitrovou sklenici, zpolovic naplněnou smetanou a velkou broušenou cukřenku.

Poněkud zoufale pohlédl na stůl.

„Okamžik,“ řekla Della Streetová. „Pomohu vám.“

Srovnala knihy a časopisy. Carlin se usmál na znamení poděkování, položil tác na stůl a začal nalévat kávu.

Šálky byly různého druhu a vykazovaly stopy nešetrného používání.

„Jsou dost otlučené, ale obávám se, že s tím teď nic nezmůžu,“ rozpačitě krčil rameny Carlin, „samozřejmě, že ten bez ouška je pro hostitele. Ale už se nebudu omlouvat. To je domácnost starého mládence. Je taková, jaká je, nicméně vy jste vítáni. A teď si

dejme kávu a seznamme se.“

Mason zamíchal lžičkou ve svém šálku, podíval se na Dellu Streetovou, usrkl horkého nápoje a spokojeně pokýval hlavou. „Děláte skutečně výtečnou kávu!“

„Díky. Jsem rád, že vám chutná.“

„Vaříte si všechno sám?“ zeptala se Della Streetová a pak rychle dodala: „Promiňte. Nechtěla jsem vyzvídat.“

„To je v pořádku,“ řekl Carlin. „Vařím rád. Nemám pravidelnou dobu jídla a mé chutě jsou netradiční. Když dostanu hlad, dojdu si něco ukuchtit. Když hlad nemám, nejím. Jedním z prokletí takzvané civilizace je to, že jsme ovládáni hodinami. Vynalezli jsme hodinové ručičky a naše životy se řídí jejich koloběhem.

Mnoho lidí, majících problémy se svou váhou, je otrokem zvyku poobědvat a večeřet v určitou denní dobu. Takový člověk třeba ani nemá hlad, ale nechce-li vypadat jako neotesanec, musí si pěkně sednout ke stolu se svou rodinou nebo přáteli a naládovat se.“

Mason řekl: „Všiml jsem si, že tu máte pár velmi zajímavých knih.“

Carlinova tvář se stáhla do dvojakého úsměvu. „Pane Masone, zanechme zbytečných zdvořilostí a přejděme rovnou k věci. Je mi jasné, že jste sem nepřišel v tuto hodinu proto, abychom hovořili o počasí nebo kávě nebo mých knihách. Jste zvědavý. Uspokojím vaši zvědavost a vy pak můžete uspokojit mou.

Jsem vdovec. Žiju tady pět let. Mám malý příjem, který mi umožňuje být relativně nezávislý a nemít obavy o své živobytí, pokud udržím své výdaje pod kontrolou.

Jsem tak trochu sběratel. V suterénu mám malou tiskařskou dílničku a určitou zásobu velmi kvalitního papíru. Čas od času najdu něco v literatuře, co mě zaujme, vyberu vhodnou sazbu, která se mi líbí, vytisknu to a svážu do velmi jemné kůže. Občas,

když objevím nějakou knihu, o níž si myslím, že si to zaslouží, sejmu starou vazbu a převážu ji do ručně vypracované kůže.

Jsem tak trochu fotograf. Mám temnou komoru a velmi dobře zvětšující fotoaparát. Rád se toulám po okolí a fotografuji to, co se mi líbí. Zajímavou hru světel a stínů. Rozličné nálady přírody. Ranní slunce, prosvítající dubovým listím. Vřavu příboje po bouři, syčícího po písčité pláži.

Myslím, že každý člověk má schopnost oceňovat krásu. Musím však přiznat, že když jsem byl mladší, byla má schopnost uměleckého cítění silněji zaměřena na živoucí objekty," usmál se Carlin nostalgicky. „Nyní jsem si osvojil určitý filosofický náhled a uctívám spíše neosobní krásu.

Teď jsem byl, pane Masone, upřímný já k vám."

Mason řekl: „Jsem právník. Chráním tajemství svých klientů. Rád bych prozradil mnoho věcí, ale nemohu."

„Chápu," přikývl Carlin. „Poslechněme si však to, co říci můžete."

Mason se nadechl: „Řeknu vám velice otevřeně, že neznám totožnost svého klienta."

„To snad ne?!"

„Je to tak."

„Vy přijímáte klienty za takovýchto okolností?"

„Normálně ne. Ale tenhle případ je specifický. Mám pro vás vzkaz."

„Oč jde?"

Mason vytáhl z kapsy novinový výstřižek. „Nejprve jsem vám měl ukázat toto."

Carlin se zvedl ze židle, přešel místnost, vzal do rukou výstřižek a prohlásil: „To mi nic neříká. Ale podívejme, co to tu máme – Hmmmm – Dobrá… Zdá se; že jde o jakousi mladou ženu, která se dostala do vězení, protože porušovala zákony."

„Znáte jí?" zeptal se Mason.

„Proboha ne!“

„Neměl jste ani nikdy něco společného s – tedy, promiňte, pane Carline, ale nesnažil se vás někdy někdo vydírat?“

„Rozhodně ne. Snad by mohl tu situaci vyjasnit ten vzkaz, který jste mi měl předat.“

„Měl jsem vám vyřídit,“ řekl Mason, „že za těchto okolností si budete muset sehnat jiného partnera.“

Carlin svraštil čelo. „Kdo mi ten vzkaz posílá?“

„Abych byl upřímný, to vám nemohu říci.“

„Nemůžete, nebo nechcete?“

„Prostě nemohu, ať to vezmete tak či onak.“

„Ten vzkaz vám byl takto předán?“

„Přesně tak.“

„Písemně?“

„Ne.“

„Ta slova ‚za těchto okolností‘ – čeho se týkají?“

„Nevím.“

„Mají být součástí tohoto vzkazu?“

„Zcela určitě.“

Carlin zamyšleně svraštil čelo. Po chvíli pohodil hlavou. „Pane Masone. Já nemám žádné partnery.“

„Neexistuje nějaký společný podnik, nějaký…“

Carlin ho přerušil: „Pane Masone, nemám žádné partnery, žádné důvěrné přátele, žádné společníky.“

Mason řekl: „Snad se ten vzkaz týká nějakého obchodu, nějakého…“ Zarazil se, když spatřil náhlý záblesk v Carlinových očích. „Existuje nějaký obchoď?“ zeptal se Mason.

Carlin se odmlčel, aby se zhluboka nadechl: „Ne.“

Mason na něj zkoumavě pohlédl: „Jste si jistý?“

„Ano.“

„Tak tedy,“ řekl Mason, „to byl celý účel mé návštěvy.“

„Nevidím na ní nic mimořádně naléhavého,“ namítl Carlin.

„Okolnosti však způsobily, že připadá naléhavá mně,“ odpověděl Mason.

„Jaké okolnosti?“

Mason se usmál. „Vysvětlil jsem vám, že jsem právník a jako takový strážce tajemství svých klientů.“

„A zřejmě dobrý strážce.“

Mason to nekomentoval.

„Vzhledem k tomu, že mi nemůžete nebo nechcete říci víc, jsem nucen spekulovat.“

„Tak do toho.“

Carlin, objímajíc svými krátkými prsty šálek bez ouška, vyhrkl: „Možná mi to chvíli potrvá, ale najdu odpověď.“

„A potom?“ zeptal se Mason.

Carlin se pouze usmál.

„Řeknete nám tu odpověď?“ otázala se Della Streetová Carlina.

„Co já vím? Musím nejprve zjistit, jak má správně znít.“ Napil se zhluboka kávy z naprasklého šálku.

„Lidská mysl je báječný nástroj. Byli bychom schopni vyřešit mnohá tajemství, jen kdybychom se správně soustředili. Mohli bychom odhalit tajemství života a smrti, pokud bychom se o to skutečně snažili, my se však bojíme, pane Masone; my se strašně bojíme. Celý náš život je ovládán strachem.“

„Myslíte strachem ze smrti?“ zeptala se Della Streetová a naznačila Masonovi, že chce Carlina rozpovídat.

„Myslím strachem z nás samých,“ řekl Carlin. „Člověk se bojí víc sám sebe, než něčeho, co se mu může případně přihodit. Bojí se, že zůstane sám se sebou. Bojí se poznávat sám sebe. Bojí se pátrat, co je zač.“

„Toho jsem si nikdy nevšimla,“ řekla Della Streetová.

Carlin se na ni zkoumavě podíval. „Když se lidé večer sejdou, přinesou si karty a pustí se do žolíků nebo do kanasty nebo si

zapnou rádio, dívají se na televizi nebo si třeba vyrazí do kina.“

„Nemyslíte, že každý normální člověk touží po společnosti?“ zeptala se Della Streetová.

„Vypadá to tak. Pouze tu nejde o touhu po společnosti, ale o lidský strach být sám se sebou. Tak se lidé scházejí a jejich klábosení přehluší nepříjemné myšlenky.

To jsem však odbočil od tématu. Ano, snažil jsem se přitom odpovědět na vaši otázku. Soustředím se na příslušné otázky, týkající, se toho vzkazu. Nakonec, pokud jde skutečně o mě – což pochybuji – se dovím i věci, které nejste ochoten mi sdělit, pane Masone.“

„Stále máte pocit, že vám ten vzkaz nic neříká?“ zeptal se Mason.

„Ano. Skutečně si myslím, že nejsem ten správný Carlin vašeho klienta, pane Masone.“

„To není možné,“ řekl Mason, „dostal jsem váš popis. Vaše jméno, adresu…“

„Určitě,“ skočil mu do řeči Carlin. „Věřím vám, že jste svou úlohu splnil absolutně správně. Chyba je však na straně vašeho klienta.“

„V jakém smyslu?“

„Předpokládejme, že váš klient měl předat vzkaz člověku jménem Carlin. Klient si není jistý jeho iniciály, ale podívá se, řekněme, do telefonního seznamu a snad díky nějakému komplikujícímu faktoru, který si v současné době neuvědomujete, padne na nesprávného Carlina. Tak je chyba takříkajíc přenesena na vás a… Tedy, jste velmi distingovaný muž a milý host, pane Masone. Dostalo se mi příležitosti strávit s vámi příjemnou půlhodinku, poznat vás a pohovořit s vámi. Obávám se nicméně, že vaše návštěva nepřinesla nic ani jedné straně,“ poznamenal Carlin a podal Masonovi zasmušile novinový výstřižek.

Mason řekl: „Doufal jsem, že byste mi mohl poskytnout

nějakou informaci o…“

„O vašem klientovi?“ zeptal se Carlin s úsměvem, když postřehl Masonovo zaváhání.

„Snad.“

„Soudím, že vaše pověření, pokud se tak dá nazvat vztah právního zástupce a klienta, je velice čerstvou záležitostí,“ řekl Carlin. „Zcela zřejmě jste dosud neměl příležitost se svým klientem hovořit, a tak vám vzkaz musel být předán. Vzhledem k této pozdní hodině předpokládám, že vzkaz nebyl doručen do vaší kanceláře. A nedostal jste jej ani domů, kam jste dosud nedorazil, protože slečna Streetová je tu s vámi. Tudíž jste vzkaz musel obdržet ve Zlaté huse, kde jste večeřel a kde jste byl, jak jste říkal, když jste mi telefonoval.“

Mason se usmál. „Zdá se, že umíte logicky uvažovat.“

„To ano,“ řekl Carlin. „Konečně, když má člověk mozek v hlavě, proč by ho neměl používat? Ale zanedbávám své povinnosti hostitele. Dovolte, abych vám přilil kávu.“

Úslužně začal plnit šálky a podal smetanu a cukr. Pak se posadil, posunul si brýle na nose a v obličeji se mu objevil dvojaký úsměv.

„Pozoruhodné typy,“ řekl. „Promiňte, se že tak vyjadřuji. Vaše tváře by se dobře fotografovaly. Já nejsem portrétista. Rád vyjadřuji věci pomocí hry světel. Miluji dlouhé stíny rána, šikmé sluneční paprsky odpolední, ale pokud je příležitost, trochu se zabývám i portrétní fotografií. Zajímá mě, jak stín a ostré světlo může zdůraznit osobnost, výraz lidské tváře, jak důmyslné osvětlení dokáže vyzdvihnout jemné ženské kouzlo. Rád bych vás někdy fotografoval, pokud se naskytne vhodná příležitost, až nebude – ehm – tak pozdě.“

Mason pohlédl na Dellu Streetovou. Oba usrkli kávy. Mason řekl: „Nu, budeme už muset jít. Je dost pozdě a…“

„Propána, to jsem zase něco plácl,“ kajícně se omlouval

Carlin. „Nevím, proč člověk tak často hovoří o věcech, vyžadujících vysvětlení, které je pak, jak si dodatečně uvědomí, mylně chápáno.

Mně nevadí, že je pozdě. Myslel jsem jen na vás a – promiňte, fotograf, který nespoléhá především na pozdější retuše, a který chce vyjádřit ve svých obrázcích skutečnou osobnost, raději pracuje se svými modely časně zrána, nežli na soumraku dlouhého a namáhavého dne.

Já osobně, pane Masone, nejsem přítelem retuše. Mám pocit, že všechno lze zvládnout pomocí světel a stínů.“

Mason se podíval na hodinky. „Prosím vás, nevykládejte si to tak, že jsem reagoval na vaši poznámku. Je už dost po půlnoci. Musíme jít, jinak nebudeme dostatečně svěží na ranní fotografování…“

„Vy máte v úmyslu ráno přijít a poskytnout mi příležitost…?“

Mason se zasmál. „To byl jen takový konverzační obrat. Snad někdy jindy, pane Carline. Tak tedy, děkujeme mnohokrát za pohoštění. Třeba se ještě naskytne příležitost popovídat si hlouběji o vaší životní filosofii a prohlédnout si nějaké vaše fotografie…“

„Bylo by mi potěšením,“ řekl Carlin a nadzdvihl se mírně na své židli v očekávání jejich odchodu.

Mason vstal.

„Díky za návštěvu,“ řekl Carlin, usmál se na Dellu Streetovou a dodal: „Právě, když si člověk myslí, že si ve svém mužském světě vystačí sám s pouhým užíváním krás přírody, něco mu najednou ukáže, jak se mýlí.“

„Děkuji,“ usmála se Della, zvedla se ze židle a zamířila do haly.

„Byli byste vynikajícím fotografickým modelem,“ řekl Carlin s nadějí v hlase. „Věřím, že si s panem Masonem najdete ve svém nabitém denním rozvrhu chvíli času a někdy zaskočíte. Nezabralo by to víc, než – řekněme, tak půlhodinu? Patnáct minut na každého

by stačilo na velmi pěkný výsledek. A musíte se podívat na některé z mých fotografií a prohlédnout si můj ateliér. Teď však chápu, že je pozdě a vy máte za sebou bezpochyby těžký den. Dokážu si představit, že život takového význačného a vytíženého právníka musí být velice náročný.“

Carlin otevřel vstupní dveře. „Á, dobré zprávy! Už to opadlo. Vidíte, mraky se rozehnaly a – podívejte na ten měsíc. Všimněte si jeho stříbrného odlesku. To je jeden z objektů mých pokusů a soužení jako fotografa. Dosud však neexistuje takový objektiv, ani film, aby mohl zachytit kouzlo měsíce skutečně pravdivě. Pokrok je však velmi rychlý.

Ovšem, chápete, že všechny komerční fotografie měsíce jsou pořizovány při velmi bohaté expozici za slunečního světla. Fotoaparát je nasměrován přímo proti slunci, jeho světlo pohltí objektiv, rychle se otevře závěrka. Někdy snad budeme schopni pořídit skutečný obraz jemného kouzla měsíce namísto ostrých efektů slunečního svitu.

Nesmím vás však zdržovat. Začíná být chladno a vidím, že už jste nedočkaví sednout do auta. Jeďte opatrně. V tuto dobu bývá na cestě dost podnapilých řidičů, vyřítí se na křižovatku…“

„Dáme pozor,“ slíbil Mason.

„A skutečně někdy zajděte, abych vám mohl… Tedy, nechci, abyste mi něco slibovali, protože vím, jak je těžké to někdy dodržet, ale pozvání platí. Mé jméno najdete v telefonním seznamu, to vlastně víte, vždyť jste mi volal. Dobrou noc, bylo mi skutečně potěšením se s vámi oběma seznámit.“

Mason a Della Streetová se rozloučili, poděkovali za pohoštění, sledovali, jak se dveře pomalu zavírají a tápavě se vydali temnotou po betonovém chodníku k autu.

„Tak co?“ zeptal se Mason.

„Mám z něj nepříjemný pocit strachu,“ řekla Della Streetová.

„Proč?“

„Nevím.“

„Ženská intuice?“

„Asi.“

Della Streetová napřáhla ruku a ještě než Mason stačil sáhnout na kliku, otevřela dveře. Rychle vklouzla do vozu, přičemž se jí nadzvedla sukně a odhalila stehno. „Tak už jeďme odsud,“ vyhrkla a rázně za sebou zabouchla.

Mason obešel auto, vsedl za volant a řekl: „Povězte mi něco víc o tom ženském instinktu, Dello.“

„Myslím, že on byl vyděšený také.“

„Jste přesvědčena o tom, že mu ten vzkaz něco říkal?“

„Domnívám se, že pro něj znamenal mnoho.“

Mason nastartoval, rozjel se a řekl: „Prozradil se jen jednou.“

„Jak? Toho jsem si nevšimla.“

„Když jsem mu podával ten výstřižek,“ vysvětloval Mason. „skoro se na něj ani nepodíval a už prohlásil, že mu nic neříká.

Kdyby byl chtěl skutečně zjistit, co tam bylo napsáno, nejprve by si ho byl přečetl a pak se teprve vyjádřil. Ale on jej pouze vzal a prakticky okamžitě řekl, že mu nic neříká. Ovšem pokud všechno jen hrál, byl to znamenitý výkon.“

Della Streetová přikývla. „Nehnul ani brvou. Zdálo se, že pak ani neznervózněl. Nedal najevo ani spěch, ačkoli nějak velice šikovně se mu podařilo zbavit se nás narážkou na to, jak je pozdě.“

„Ale myslíte si, že byl rozrušen?“

„Myslím, šéfe, že ten člověk byl vyděšen do nejvyšší možné míry, jaké byl schopen.“

„Dobrá,“ řekl Mason. „Až takhle bych to sice neviděl, ale souhlasím s vámi, že ten vzkaz byl pro něj a znamenal pro něj mnoho.“

„Proč zpomalujete, šéfe?“

„Musíme najít nejbližší telefonní budku.“

„Zahněte tedy raději na bulvár,“ poradila mu Della Streetová.

„Je tam pár barii, které mají otevřeno celou noc a prakticky ve všech jsou telefonní automaty. Kam budeme volat?“

„Do Drakeovy detektivní kanceláře,“ odpověděl Mason. „Uvidíme, zda tam náhodou nebude Paul. Pokud ne, zavolám mu domů, vytáhnu ho z postele a zapojím do práce.“

„Jaké práce?“

„Chci, aby se pověsil na M. D. Carlina.“

Mason zatočil na bulvár a když míjel čtvrtý blok, objevil bar, z něhož se mu podařilo dovolat se Paulu Drakeovi.

„Měj uznání, Perry,“ protestoval detektiv. „Jsem utahaný jako kočka. Právě uzavírám jeden případ a už dvě hodiny se těším, že zapadnu do postele. Jsem úplně vyřízený.“

„Nejde o nic, čemu by ses musel věnovat ty osobně,“ řekl Mason. „Neměl bys nějaké lidi, které bys na to mohl urychleně nasadit?“

„Co tím myslíš – urychleně?“

„Teď, hned.“

„Ne. Ale počkej moment. Jeden z maníků, kteří dělali na tamtom případu, by možná něco rád vzal. Makal jen tři nebo čtyři hodiny.“

Mason řekl: „Výborně, Paule. Piš si: Medford D. Carlin, 6920 West Lorendo. Telefon Riverview 3-2322. Muž kolem šedesátky, s kulatou hlavou; absolutně bezvýrazná tvář, pouze občas nasadí takový zvláštní, dvojaký úsměv; vysoký pět stop a šest a půl nebo sedm palců; váha asi sto sedmdesát pět nebo sto osmdesát liber; žije sám.

Potřebuji muže, kteří by sledovali ten dům. Mimořádně mě zajímá, kdo by ho mohl případně navštívit.“

„Nic jiného?“

„Pokud by šel ven, chci vědět, kam má namířeno.“

„Myslíš, že se někam chystá?“

„Domnívám se, že ano. Za jak dlouho jsi schopen na to někoho

nasadit?“

Drake řekl: „Jaká je ta adresa? 6920 West Lorendo. Uvidíme, zabere to tak… Pokud to ten maník vezme, dostane se tam tak za patnáct, sedmnáct minut, Perry. Ale jeden případ dneska už měl a…“

„To vyjde, Paule. Začni s ním. Za jak dlouho bys byl schopen sehnat někoho dalšího?“

„To je otázka,“ zamyslel se Drake. „Počkej chvilku u telefonu.“

Mason slyšel, jak Paul Drake hovoří s kýmsi pravděpodobně nedaleko telefonu. Pak Drake řekl: „Haló, Perry. Jeden člověk už je na cestě. Dávám mu instrukce, jak sledovat Carlina, kdyby odešel z domu. V pořádku?“

„V pořádku.“

„U budovy jako tato,“ pokračoval Drake, „máme obvykle jednoho muže, který sleduje vchod do domu, pak máme člověka, hlídajícího zadní trakt a někoho jako rezervu. Vejde-li kdokoli do domu nebo vyjde-li z domu, zaregistruje ho náš člověk vpředu. Pokud by snad někdo odešel zadním vchodem, uvidí ho náš druhý muž. Pak ten, kdo je v rezervě vpředu, se přemístí dozadu a v případě, že přijde někdo další…“

„Nezajímá mě technická stránka věci,“ přerušil ho Mason. „Teď je zhruba dvanáct padesát a já chci zahájit akci. Myslím, že Carlin se někam chystá. Mám obavy, aby nám neodešel dřív, než se tam dostane tvůj člověk.“

„Bude si muset pospíšit. Nezapomeň, že jeden muž už je na cestě. Je to dobrý řidič a ulice jsou teď prázdné. Bude tam včas. Hned, jakmile zavěsíš, začnu pracovat na ostatních.“

„Fajn,“ řekl Mason. „Ráno mi zavolej, jak to dopadlo.“

Pověsil sluchátko a zeptal se Delly Streetové: „Nedáte si něco k jídlu?“

Zakroutila hlavou: „Já ne. Vy máte hlad?“

„Ne. Nic mi neschází.“

„Já bych si spíš zdřímla,“ řekla Della Streetová. „Byl to perný den. Pokud vás to zajímá, přesný čas vašeho rozhovoru s Paulem Drakeem je nula padesát dva.“

„Poznamenejte to,“ řekl Mason.

„Už se stalo,“ usmála se Della.

KAPITOLA 4

Masona vytrhlo z dřímoty neodbytné drnčení telefonu. Probral se k vědomí, nahmatal vypínač lampičky u své postele a zamžoural proti jejímu oslnivému světlu. Zvedl sluchátko a řekl: „Haló.“

Hlas Paula Drakea na druhém konci zněl úřednicky odměřeně. „Nerad tě obtěžuji, Perry, ale vzbudili mě, tak jsem se rozhodl ti referovat.“

„Spusť.“

„Carlinův dům je plamenech.“

„Velký požár?“

„Zřejmě dost. Pět minut po třetí hodině tu došlo k nějaké explozí a…“

„Kolik je teď?“

„Tři dvacet.“

„Znamená to snad,“ zeptal se Mason, „že tam hoří už patnáct minut, aniž by…?“

„Obleč si košili, Perry,“ řekl mu detektiv. „Můj člověk musel dojet k benzínové stanici s nepřetržitou službou, vzdálené půl míle. Telefonoval hasičům, pak volal mně, předal hlášení a já teď volám tobě. To všechno si vyžádalo určitou dobu.“

„Dobrá,“ řekl Mason. „Jedu tam.“

„Uvidíme se na místě,“ dodal Drake a zavěsil.

Právník vyskočil z postele. Ještě než dostoupl na podlahu, svlékl si pyžamo. Rozrazil šatník, rychle natáhl kalhoty, vklouzl do bot, přetáhl přes hlavu tlustý rolák, ujistil se, zda má klíče a náprsní tašku. Zhasínáním světel se už nezdržoval a vypadl z bytu.

Asi o deset minut později se objevil vedle Masonova uhánějícího auta hlídkový vůz. Agresivně vyhlížející muž v uniformě stáhl okénko. „Hej!“ zakřičel, „kde je k čertu ten požár?“

Mason s nohou na plynu sotva otočil hlavu. „6920 West Lorendo.“

Muž nahlédl do plánu požárních výjezdů a otočil se ke svému kolegovi: „Ta adresa souhlasí.“

Řidič obdivně potřásl hlavou. „Jsem už dvanáct let ve službě,“ řekl, „ale to je poprvé, co mi dal někdo v tak rozjetém autě správnou odpověď na takovou otázku.“

Už desítku bloků před Carlinovým bydlištěm mohl Mason rozpoznat lehce brunátnou záři na obloze. Než však dorazil k požární linii, bylo mu jasné, že se hasiči s ohněm rychle vypořádávají.

Paul Drake, který se již spojil s požárníky a umožnil Masonovi dostat se za požární zátarasy, dovedl právníka až do vzdálenosti padesáti stop od hořící budovy.

Stáli za jedním hasičským vozem, poslouchali hučení vody, dopadající na žhavé uhlíky, rytmické bušení požárních stříkaček a hukot silných proudů, narážejících do stěn budovy. Mason tázavě pohlédl na Drakea.

„Chceš to slyšet hned?“ zeptal se Drake.

Mason si povytáhl rolák k bradě. „Uh, to se najednou ochladilo! Dobrá, Paule, spusť.“

Detektiv se opatrně rozhlédl kolem, aby se ujistil, že si jich nikdo nevšímá. „Nemohl jsem tam dostat všechny tři muže současně. Pochopil jsem, že chceš rozjet tu akci okamžitě, a tak jsem je tam vysílal postupně, jak jsem je sehnal.“

Mason přikývl.

„Ten první muž na scéně,“ řekl Drake, „se dostavil na místo sedm minut po jedné. Začal sledovat přední vchod. Dům byl temný. Krátce před jednou třicet – můj člověk má zapsáno v jednu dvacet osm – se zpoza rohu vynořila žena, pospíchala po ulici k tomuto domu, vyběhla po schodech a vešla dovnitř.“

„Zvonila?“

„Buď mohla mít klíč, nebo byly dveře otevřeny. Můj člověk to nedokáže upřesnit.“

„Jak ta žena vypadala?“

„Věk tak třicet, pětatřicet let. Měla zřejmě hezkou postavu. Těžko říci cokoli bližšího, vzhledem k tomu, že byla zahalená do pláště do deště.“

„Šla dál?“

„Ano.“

„Kdy vyšla ven?“

„Teď jsi nás dostal,“ řekl Drake. „Nevíme, že by odcházela.“

„Pokračuj. Co se stalo dál?“

„V jednu padesát se dostavil můj druhý člověk a ve dvě nula pět, nebo o minutu čí o dvě dřív přijel ten třetí. Ve svém bloku má zapsáno dvě nula tři ráno.

Druhý muž zaujal postavení, při němž měl pod dozorem uličku mezi bloky a zadní část domu. Ten třetí měl mít funkci všeobecné zálohy a vystřídat kohokoli, kdo by musel odejít. Měl také předávat zprávy.

Tento třetí muž to tu také hned po svém příchodu proslídil. Věděl, že ti druzí dva přišli už před ním a on chtěl získat popis Carlina. Objevil benzínku s nepřetržitým provozem asi půl míle dál po bulváru. Měl štěstí. Carlin sem prý jezdívá. Útraty za benzín platí kreditní kartou. Má Chevrolet. Koupil ho v roce 1946, hned poté, co byla uvolněna omezení týkající se nákupu automobilů.“

„A Carlinův popis?“

„Asi jednašedesát nebo dvaašedesát, vysoké lícní kosti, kulatá hlava, nosí brýle. Dvojaký úsměv. Tak pět stop sedm palců vysoký, váha asi sto šedesát pět liber.“

„Souhlasí, to je on,“ řekl Mason. „Co dál?“

„Můj třetí člověk tedy odešel a podal hlášení. Dům byl dobře hlídán. Muž vpředu hlásil, že v domě je žena, která tu může, ale nemusí bydlet. Byla smluvena série signálů, takže by měli mít

podchyceného každého, kdo by se chtěl vytratit jak předními, tak zadními dveřmi.“

„Ta žena tedy nevyšla ven?“

„Nikoli. Pokud ovšem neodešla zadními dveřmi během doby, než se dostavil můj druhý člověk.“

„V domě žádné známky života?“ zeptal se Mason. „Tedy, než vypukl požár.“

„Žádné známky života dokonce až dosud.“

„Ta nevypadá dobře,“ řekl Mason.

Drake přikývl.

„Řekni mi ještě, jak to bylo s tím ohněm.“

„Tedy, asi pět minut po třetí se zevnitř domu ozvala tlumená detonace. Dvě nebo tři vteřiny se nic nedělo. Pak najednou vyšlehly z oken plameny.

Můj člověk skočil do auta, vypálil k té benzínové stanici, zavolal hasiče, zatelefonoval mi a vrátil se zpátky sem. Druzí dva muži zůstali na svých stanovištích vpředu a vzadu za domem. Nikdo nevyšel ven. Nevzbudit podezření vyžadovalo samozřejmě určitou šikovnost. Když však plameny přilákaly pozornost v okolí a lidé začali opouštět sousední domy, nebylo to už příliš obtížné.“

„Jsou si jisti, že ta žena nevyšla ven?“

„Pokud neodešla zadními dveřmi před jednou padesát, je stále tam uvnitř.“

„Mluvila s tebou policie?“ zeptal se Mason.

„Zatím ne, ale určitě bude – pokud se jí to bude týkat!“

„Dobrá,“ řekl Mason. „Řekni svým mužům, aby dobrovolně nesdělovali žádné informace.“

„To se neboj.“

„Myslím, pokud se týče toho, jak dlouho tu byli.“

„Nikomu nic neřeknou, Perry. Těm můžeš věřit.“

Mason se odmlčel, aby promyslel situaci. „Dostávají už požár pod kontrolu, Paule?“

„Velmi rychle,“ řekl detektiv. „Před deseti minutami to vypadalo, jako by měl shořet celý dům. Teď však zřejmě zachrání zdi a část přízemí.“

„Kde požár vypukl?“

„Patrně v prvním patře. Je to tam učiněná past. Nebýt mých mužů na stráži a jejich okamžitého poplachu, nezbylo by tu teď nic víc, než hromady řeřavých uhlíků. V příštích pěti minutách vlezou hasiči dovnitř. Prolévají to tu vodou. Teď jsou na střeše. To znamená, že oheň uvnitř mají naprosto pod kontrolou a jsou přesvědčeni, že nehrozí žádné zřícení. Východní strana střechy je prakticky pryč, ale tato západní je v pořádku. Celý požár se zřejmě soustřeďoval na východní straně domu.“

Mason řekl zamyšleně: „Určitě bych chtěl vidět vnitřek toho domu.“

„Tam bude binec,“ varoval ho Drake. „Všude voda, jen plno blátivých, promáčených uhlíků a ožehnutého dřeva. Vlezeš tam a šaty ti budou smrdět ještě celé měsíce. Ten zápach z nich prostě nedostaneš.“

„Nicméně,“ řekl Mason, „bych se tam velmi rád podíval.“

„Mohu to zařídit,“ řekl Drake. „Vymyslím si nějakou historku. Třeba že jsi právní zástupce toho člověka, vyřizující jeho poslední vůli a…“

„Ne,“ přerušil ho Mason. „To by nešlo.“

„Tak vymysli něco, co by šlo.“

„Nad tím právě přemýšlím. Není to jednoduché.“

„A co jim pro změnu říci pravdu?“ zeptal se Drake.

„Pravda je to, že jakási tajemná klientka po mně chtěla poslat vzkaz Carlinovi. Nechci, aby o tom věděla policie – aspoň ne teď.“

„Proč?“

„Nevím, co najdeme uvnitř.“

„To by na tom mělo něco měnit?“

„Možná, že ano.“

„Jaké jsou další důvody?“

„Nejsem si jist, zda by má klientka chtěla, aby o ní věděla policie.“

„Kdo je tou tvou klientkou?“

„Nevím.“

„Pak se to nedoví ani policie.“

„Policie by to mohla vypátrat a pak by padly nepříjemné otázky.“

„Nuže,“ řekl Drake, „pokud chceš zkonstruovat nějakou historku, vymysli, proboha, něco věrohodného. Tamhle je zástupce velitele hasičů. Musíme něco rychle podniknout. Otočí se, uvidí nás a – ach ne, už sem jde.“

Zástupce velitele kráčel přímo k oběma mužům.

Drake řekl: „Zdravíčko, šéfe, jak se vede? Znáte Perry Masona?“

„Vy jste ten právník?“

„Přesně tak,“ řekl Mason a stiskl mu ruku.

„Zpropadeně, co vy tady děláte?“

„Sleduji ten požár. Zdá se, že už máte všechno pod kontrolou.“

„Už je po všem. Zbývá jen prolít to tam dole a podívat se, zda tam nezůstaly nějaké latentní jiskry, které by mohly později chytnout. Někdy, když se zhroutí stropy, se najde pár uhlíků, které se po chvíli vznítí. Musíme proto vždycky všechno pořádně namočit. Teprve pak můžeme jít a prohlédnout si to uvnitř.“

„Vy se chcete podívat dovnitř?“

„Velmi krátce.“

„Budete hledat něco konkrétního?“

„Těla.“

„Ach tak,“ řekl Mason a v hlase se mu zračil zájem.

Zástupce velitele hasičů na něj ostře pohlédl. „Když začne v tuto dobu v nějakém obytném domě hořet a nikdo kolem, je tu vždycky možnost, že si kdosi trochu přihnul, dal si pak v posteli

cigaretu, usnul a podpálil peřiny. Stalo se to už milionkrát a milionkrát se to ještě stane.“

Mason se podíval na Drakea a řekl: „Zajímám se o techniku zvládání požáru tohoto druhu. Teď, jak jsem pochopil, jde o…“

„O rutinní záležitost,“ přerušil ho zástupce velitele, „tak rutinní, jako je vykonávání právnické činnosti. Pouze nemáte tolik času, abyste čmuchali okolo a vymýšleli si báchorky. Já se zase zajímám o to, jakou náhodou jste se tu vy dva ocitli, obzvlášť vzhledem k faktu, že jsme, zdá se, dosud nezjistili, kdo vlastně spustil poplach.“

„Asi někdo ze sousedství,“ nadhodil Mason.

„Ještě jste mi neodpověděli na otázku.“

Mason řekl: „Vlastně vám ani nejsem schopen přesně odpovědět.“

„Proč ne?“

„Tedy,“ řekl Mason a mile se usmál, „předpokládejme, že mám klienta, který chce koupit tuto nemovitost a který mě požádal, abych prověřil vlastnické nároky. Požár by mohl být velice významnou okolností, já bych ovšem nesměl prozradit své zájmy.“

„Vy máte klienta, který chce koupit tuto nemovitost?“

„Nemluvte hlouposti. Pouze jsem říkal, že kdyby to tak bylo, mohl bych o této skutečnosti sotva hovořit.“

„Pak to tedy chápu tak, že nejde o žádnou koupi nemovitosti.“

„Neřekl jsem, že o ni šlo.“

„Neptám se, zda o ni šlo, ptám se vás, zda o ni jde.“

„Dobrá, dobrá,“ řekl Mason s úsměvem, „nejde o ni. Vy jste neměl být hasičem, ale spíš právníkem nebo detektivem.“

Muž upřeným, pronikavým pohledem studoval Masonovu pokerově bezvýraznou tvář.

„Musíme tu odvést spoustu detektivní práce,“ řekl zástupce velitele. „Proč si myslíte, že jsem tady?“

„Kvůli hašení požáru.“

„K tomu jsou tu moji muži. Já jsem tady, protože na ústředí zaznamenali hlášení, že šlo o žhářství, zločin za spolupráce někoho z domu, výbuch benzínu nebo něčeho podobného. Rád bych se podíval dovnitř.“

„Já také,“ řekl Mason.

„I já,“ přidal se Drake.

„Ani nápad. Je to příliš nebezpečné. Může se tam snadno cokoli přihodit. Trámy nevydrží a rozpadnou se. Požár poškodil podlahy a schodiště, mohou se zhroutit. Půjdu tam sám.“

„Víte,“ nadhodil Drake, „mohl byste nám půjčit helmy a…“

„To bych mohl,“ odpověděl zástupce velitele, „ale nemám v úmyslu tak učinit.“

Jeden z hasičů zablikal baterkou. Zástupce velitele řekl: „To je signál. Jdu dovnitř. Vy dva se raději držte tady. Rád bych zjistil něco bližšího o téhle věci.“

Vzdálil se.

„Kruci!“ zabručel Drake. „Znám velitele. Nebýt toho zástupce, bylo by to v suchu. Ten teď ale ví, že jste tady a že já jsem tady. Jestli tu jde o žhářství, bude pěkně podezřívavý.“

Mason řekl: „Paule, řekni svým mužům, aby začali pracovat na sousedech a zjisti, co objeví.“

„Jak mají najít sousedy v tomhle davu?“

„Snadno. Ty jsi mi ale detektiv. Budou tu postávat jen v kabátech, přehozených přes pyžama a vzrušeně mezi sebou budou diskutovat. Sousedé budou znát jeden druhého. Lidé ze vzdálenějšího okolí se budou chovat víc jako cizinci. Ať tví muži identifikují stupínky komunikujících osob a…“

„Dobrá,“ řekl Drake, „jdu na to. Ty počkej tady.“

Mason stál a pozoroval dům, který byl nyní osvětlen pouze silnými svítilnami protipožárních zařízení. Záře plamenů už uhasla. Z budovy se linul mlžný dým, vyznačující se

charakteristickým pachem vlhka, ožehnutého dřeva a spáleného čalounění.

Na chvíli ustalo bušení proudů vody, skrápějící dům zvenčí. Objevila se silueta muže, vlézajícího do jednoho z oken. Zablikala světla silných baterek, pohybujících se uvnitř po domě.

Déšť ustal a ochladilo se. Mason tam stál v lezavé zimě časného rána a vyčítal si, že si nevzal teplý kabát. Dav se postupně rozcházel, tak jak se vytrácelo i teplo hořící budovy a vzrušení ze zásahu hasičů.

Drake se vrátil k Perry Masonovi a řekl: „V pořádku. Mí muži dostali konkrétní instrukce. Všichni tři obcházejí lidi kolem a snaží se zjistit, co se dá, než se vrátí zástupce velitele. Možná by nebylo špatné odklidit se někam stranou, kde bychom nemohli být vyslýcháni. Zařídil jsem, abych dostával hlášení o každé nové události do svého bytu. Mám tam pár věcí, které myslím upoutají tvou pozornost.“

„Jaké věci?“

„Trochu horké vody, párky, hrudku másla, pár kostek cukru a velkého panáka rumu. Výborný horký rum s máslem by…“

„Na co tu, sakra, vlastně ještě čekáme?“ podivil se Mason.

„Na to jsem chtěl právě upozornit,“ řekl Drake,

„Už jsi tak učinil,“ poznamenal Mason.

KAPITOLA 5

Parní topení v Drakeově bytě bylo studené. Paul však zapnul plynovou troubu a malý elektrický radiátor, čímž se mu podařilo vytvořit ve své kuchyňce oázu celkem přijatelného tepla.

„Tohle mi na Kalifornii vadí," postěžoval si. „Je tu větší zima než kdekoli v zemi. Žvaní o mírném podnebí. Pouštějí topení v šest ráno, vypínají ho v půl deváté. Pak hřeje až od půl páté do půl desáté a celou noc je zase vypnuté… Tady máš, ochutnej."

Nalil kouřící, horkou rumovou směs do kalíšku s hrudkou másla. Zamíchal lžičkou a podal Masonovi. Další porci připravil pro sebe.

Zapálili si cigarety, pokuřovali a popíjeli. Seděli a čekali, až se ozve telefon.

Mason se uvelebil na kuchyňské židli a řekl: „To je to pravé, Paule."

„Nejlepší věc na světě," dodal detektiv, „když trčíš někde v zimě. Jiné drinky mi tolik neříkají, ale rum s máslem je hotový životabudič. Chceš ještě nalít?"

Natáhl se pro džbán, naplnil nejprve Masonův pohárek a potom svůj.

„Co je to zač? Tajný recept?" zeptal se Mason.

„Ále, na to jsem přišel praxí," řekl Drake. „Trochu skořice, trochu cukru, spoustu rumu, máslo, voda, to dám…"

Ozval se telefon.

Drake rychle odložil svůj kalíšek na kuchyňskou linku. Přešel do vedlejší místnosti a zvedl sluchátko: „Haló."

Na moment se odmlčel, pak pokývl Masonovi, který pomalu přikráčel za ním. Do telefonu řekl: „V pořádku, Pete, pokračuj."

Drake asi minutu poslouchal, co říká muž na druhém konci, a

pak se zeptal: „Nikdo tě neviděl?… Dobrá, myslím, že pro dnešek to stačí. Kde jsi teď?… Fajn, během deseti minut ti zavolám zpátky. Počkej tam na můj telefon. Do deseti minut se ozvu. Ještě si ověřím, zda mám správné číslo. Řekni mi ho, prosím tě, ještě jednou.“

Drake si ho napsal do poznámkového bloku, připevněného u telefonu a dodal: „Výborně. Mám to. Díky.“

Zavěsil a vrátil se do kuchyně. Oznámil Masonovi: „Našli tělo.“

„Uhořel?“ zeptal se Mason.

„To je právě zvláštní,“ odpověděl Drake. „Pravděpodobně zemřel jinak.“

„Jak to mohou vědět?“

„Díky našim lidem se začalo hasit dřív, než bývá zvykem. Ti hasiči se nechtějí blamovat, ale myslí si, že oběť nezemřela na následky požáru. Oheň byl zřejmě ve vedlejší místnosti a to tělo je sice ohořelé, ale ne uhořelé.“

„Znáš dobře toho zástupce velitele?“

„Jistě,“ řekl Drake. „Je to mazaný chlap.“

„Myslíš, že se nemýlí?“

„Většinou se nemýlí.“

„To komplikuje situaci,“ zamyslel se Mason.

„Ovšem,“ podotkl Paul Drake, „ale je to zatím pouze jeho názor. Uvidíme, co řeknou lékaři.“

„Uhořelé tělo předpokládá takzvaný boxerský postoj. Jako by ten člověk stál v ringu, bojoval proti plamenům, které ho náhle obklopily. Hasiči musejí mít spoustu zkušeností. Chystají se odvézt tělo, Paule?“

„Oni ne,“ řekl Drake. „Volali na oddělení vražd. Má to v ruce zřejmě dobrý profesionál. Poručík Tragg vyrážel do terénu právě, když se uklidili mí lidé.“

„Kde máš teď toho svého detektiva – myslím toho, co

telefonoval?“

„V jednom nočním baru.“

„Vytáhl něco ze sousedů?“ zeptal se Mason.

„Něco má. Sepíše hlášení a ráno mi ho odnese do kanceláře.“

„Čí byla ta mrtvola? Muže nebo ženy?“

„Je to muž,“ řekl Drake. „Kolem šedesátky. Fyzický popis, zdá se, sedí na Carlina.“

„Toho jsem se obával,“ zamyšleně vzdychl Mason.

„Od svého muže jsem dostal pouze stručné hlášení,“ pokračoval Drake. „Má toho hodně, chce to dát na papír. V půl deváté ráno to budu mít na stole. Řekl, že požár byl skutečně založen úmyslně. Byl roznícen časovanou bombou. Policie si myslí, že to fungovalo na principu elektrických hodin, které byly napájeny ze sítě v přízemí.“

„V přízemí?“ zeptal se Mason.

„Přesně tak. Je to takový typ hodin, které spouštějí bombu. Víš, zapojíš je do zásuvky, nastavíš ručičky na určitou hodinu a přesně v tu dobu hodiny odpálí nálož. Musí se to pak ručně vypnout.“

„Pokračuj,“ řekl Mason.

„V přízemí se našly hodiny, propojené dráty, které zřejmě vedly nahoru. Ručičky byly nastaveny na tři hodiny.“

„Hmm,“ poznamenal Mason a po chvíli dodal: „Co to znamená pro naši návštěvnici?“

„Zdá se, že ji to staví do velice komplikované situace.“

„Kolik bylo hodin, když se tam objevila?“

„Jedna hodina dvacet osm minut.“

„A nikdo neví, jak dlouho se tam zdržela?“

„Nemohla tam zůstat déle, než do jedné padesát. V tu dobu začal můj muž hlídat zadní vchod. Od toho okamžiku jsme měli dům pod dozorem zezadu i zepředu.“

„Když vešla dovnitř, nesla něco s sebou? Kufřík nebo cokoli

jiného?“

„Vůbec nic.“

„Pak tedy mohla stěží dostat do budovy hodiny, kanystr benzínu a všechno to ostatní.“

„To máš pravdu.“

„Na druhé straně, když vstoupila do domu, už tam muselo být všechno připraveno k požáru.“

Drake přikývl. „Hm, ona byla v domě jako poslední.“

„Pak tedy musela vejít předními dveřmi a odejít zadními.“

„To souhlasí… Co s tím mým detektivem? Čeká tam v tom baru.“

Mason řekl: „Zavolej mu, aby šel domů a napsal to hlášení. Ať někam zaleze a s nikým o tom nemluví.“

„Měli bychom informovat policii,“ prohlásil Drake.

„Já zastupuji klienta.“

„A já zase musím myslet na svou licenci,“ upozornil Paul.

„Pracuješ přece pro mě, Paule.“

„To na věci nic nemění. Musíme oznámit policii, co se stalo.“

„Jak chceš vysvětlit fakt, že jsi na to nasadil své lidi?“

„To je věc, kterou bych mohl nadále tajit,“ usoudil Drake. „A nemusel bych prozrazovat jméno mého klienta.“

Mason se zasmál: „To je, jako kdyby kandidát po odchodu z volební místnosti odmítl sdělit, koho volil.“

„Chceš ještě trochu toho horkého rumu, Perry?“

„Ne, díky. Myslím, že bychom si mohli trochu zdřímnout. Poručík Tragg nám bude brzy na stopě. Zjistí, že jsme se tam potloukali a půjde po nás po obou. Sakra, to jsem ale prochladl.“

„Ten alkohol tě nezahřál?“

„Ale trochu ano. Víš co, Paule, mám nápad. Půjdeme do klubu a dáme si tureckou lázeň.“

„Neměl bys chodit do sauny, když máš v sobě grog.“

„Ten vyprchá, než tam dojdeme. Pojď, tam nás nikdo nebude

hledat.“

„Tragg bude nervózní.“

„Tak ať je.“

„Dobrá,“ řekl Drake. „Zavolám tomu mému detektivovi. Á, Perry, ještě je tu jedna věc.“

„O co jde?“

„Na tom domě,“ řekl Drake, „je cosi podezřelého. Policie si myslí, že může mít souvislost s obchodem s drogami nebo něčím podobným.“

„Jak to?“

Drake řekl: „Vzpomeň si, byl to starý, zchátralý, rozlehlý dům. Zřejmě téměř nezařízený, v přízemí se však našel velký pancéřový sejf, skutečně pěkný kousek.“

Masonovi se zablesklo v očích. „Sakra, Paule, kéž bych se mohl podívat, co je uvnitř toho sejfu.“

„To by ráda i policie.“

„Zajímalo by mě, jakou máme šanci být u toho, až to bude policie otvírat.“

„Tak jedna ku miliónu,“ řekl Drake.

„Ale co když bych poskytl policii kód k zámku?“

Drake na něj ostře pohlédl. „Kód k tomu sejfu?“

„Kód k tomu sejfu.“

„Tys mi něco zatajil?“

Mason odsunul poloprázdný pohárek s rumem. „Dobrá, Paule,“ řekl. „Zavolej tomu svému detektivovi a řekni mu, ať se vypaří. Půjdeme spolu do klubu a dáme si tureckou lázeň, aby nás poručík Tragg nenašel.“

Drake řekl: „Nesnáším, když se vylévá dobrý šnaps do výlevky, Perry. Já…“

„Proč bychom ho vylévali?“ opáčil Mason. „Nechme ho tady. Aspoň budeme moct Traggovi dokázat, že jsme byli vymrzlí na kost. A protože nás ani horký rum s máslem nezahřál, navrhl jsem

zajít do tureckých lázní. To podpoří věrohodnost naší historky.“

„Myslíš?“ řekl Drake skepticky a šel k telefonu.

Vytočil číslo nočního podniku, kde čekal jeho člověk a poznamenal pesimisticky přes rameno: „Jestli máš kód k tomu sejfu, Perry, do zítřka do oběda nám nezbývá moc času vymyslet si nějakou historku, kterou by nám poručík Tragg… Haló… Nazdar, Lauro, dej mi prosím tě Peteho, měl by sedět někde u baru… Dík… Haló Pete. Tady Drake… Výborně. Běž domů a sepiš všechno, co máš. Do osmi hodin mi to připrav na stůl. Nikdo tě nepoznal?… Žádný z těch hasičů nic netuší?… Dobrá… Jistě, budou tě identifikovat jako jednoho z mých mužů, ale nebudou vědět, o koho jde. Drž se někde stranou, dokud se neozvu… Fajn… Měj se.“

Drake zavěsil a unaveně pokynul Masonovi: „Tak jdeme. Nevím, proč si pořád stěžuješ, že je ti zima. Z toho, co se děje, by ti mělo být pořádně horko. A bude ještě víc.“

KAPITOLA 6

Kromě Masona a Paula Drakea nebyl tou dobou v potírně nikdo. Oba se natáhli na dřevěných lavicích, prostěradla pod sebou. Kolem hlavy si omotali mokré ručníky a nohy ponořili do teplé vody.

Rozměrné radiátory po stranách místnosti vytlačily rtuť teploměru tak vysoko, že se člověk začal potit hned, jak vstoupil dovnitř. I dřevěné lavice byly rozpálené, takže dotyky v místech promáčených potem až zabolely.

„Pěkně teploučko," lebedil si Mason. „Sakra, to jsem ale nastydl. Jak jsem stál na tom mokrém chodníku, měl jsem dočista promrzlé nohy."

„Já mám pocit, že mi teče do bot, pořád." řekl Drake trudnomyslně. „Tak bych rád věděl, do čeho mě chceš ještě namočit."

„Proč?" řekl Mason. „Já hraju s otevřenými kartami, Paule. Řekl jsem ti…"

„Ten kód k sejfu," podotkl Drake. „To jsi mi zatajil."

Mason zaváhal: „Tedy, Paule, to bylo… a jéje!"

Mason zíral skrz skleněnou tabulku dveří. Drake ho svým pohledem následoval.

Venku, zády k nim, stál vysoký, robustní muž, jehož ramena vykazovala neklamné známky boxerského tréninku. Hovořil s místní obsluhou.

Zřízenec ukázal prstem směrem k potírně. Muž se otočil, a když spatřil obě nahé, potící se postavy, usmál se a otevřel dveře.

„Tak co, panáčkové," řekl, „nejste zrovna nadšeni, že mě tu vidíte, co?"

„K čemu nějaké citové výlevy?" odfrkl Mason.

Poručík Tragg si sundal kabát. „Vy dva jste udělali taktickou chybu. Posledně, když jste mi zmizeli, tak jsem si dal záležet, abych zjistil, kde jste a našel jsem vás tady. Tentokrát jsem šel už najisto…“

Mason mu rychle skočil do řeči: „Byl jsem úplně vymrzlý. Postával jsem dnes v noci venku u požáru. Ještě nikdy v životě jsem tak neprochladl. Zapomněl jsem si vzít převlečník a…“

„Slyšel jsem,“ poznamenal Tragg. „Měl jste prý na sobě nějaký rolák. To jste určitě zrovna vylezl z postele a dost pospíchal s oblékáním.“

Vytáhl z kapsy kapesník, otřel si upocené čelo a řekl: „Co takhle, kdybyste vy dva vylezli ven?“

„Kdepak ani nápad,“ odpověděl rezolutně Mason a pohlédl na Paula Drakea. „To bychom mohli nastydnout. Právě jsme se začali potit. Nechcete se také svléci a dát si saunu, poručíku?“

„Mám práci. Vy proklatě dobře víte, že pokud tu budu trčet s vámi a pak hned vyjdu na ulici, nastydnu se já.“

„Hm, to by bylo zlé,“ přisvědčil Mason. „Ale pokračujte, poručíku. Rádi vám odpovíme na jakékoli otázky.“

Tragg řekl podrážděně: „K čertu, tady nemůžu zůstat!“

„No, ale my zas nemůžeme ven,“ namítl Mason.

Tragg přejel kapesníkem kolem vnitřku límce a osušil si čelo. „Co jste vy dva dělali u toho požáru?“

„Dívali se.“

„Nebuďte drzý. Jak jste věděl, že je ten dům v plamenech?“

„Paul Drake mi telefonoval,“ odpověděl Mason.

„A jak to věděl Paul Drake?“

„Řekl mu to jeden z jeho mužů.“

„Který?“

„Ten, který sledoval ten dům,“ řekl Mason.

„A proč, proč, smím-li se zeptat, jste měli takové štěstí, že jste sledovali ten dům, čekali na ten požár a…“

„Ale kdepak, my jsme nečekali na ten požár,“ namítl Mason. „To pro nás bylo naprosté překvapení.“

„Fajn,“ řekl Tragg podrážděně. „Vy dva po něčem jdete. Drake tam měl nasazeného detektiva, který sledoval ten dům. Chci vědět, co se stalo. Chci vědět, jak dlouho tam byl. A zejména mě zajímá, kdo přišel a kdo odešel.“

Drake řekl: „Můj člověk ještě nesepsal hlášení, poručíku.“

Tragg řekl: „Sakra, nemůžu tady zůstat. Mám práci. Dejte mi jméno toho muže. Kde bych ho mohl sehnat?“

„To tedy nevím,“ řekl Drake. „Je to jeden z mých nočních detektivů. Někde teď sepisuje své hlášení. Řekl jsem mu, že může jít domů. Ale chtěl ještě psát to hlášení.“

„Kdy vám ho má předat? Tak dělejte, člověče, vysypte to. Vybalte všechno, co víte. To nejdůležitější vám určitě řekl.“

Drake pohlédl prosebně na Perryho Masona.

Mason řekl sladce: „Drake se řídí mými příkazy. Plnou zodpovědnost přebírám já.“

„Co se týče policie, nepřebíráte žádnou zodpovědnost,“ odsekl Tragg vztekle. „Paul Drake vede detektivní kancelář. Má na ni licenci. Předpokládám, že o ni nechce přijít. Tohle není legrace, jde o případ vraždy…“

„Vraždy?“ přerušil ho Mason.

„Ano, vraždy,“ řekl poručík Tragg. „Podívejte, chci od vás fakta, a to hned.“

Mason namítl: „Ale to je dlouhá historie.“

Tragg byl už úplně zničen vedrem. „Sakra, já musím ven. Pojďte se mnou, vy dva.“

„Říkal jsem vám přeci, že teď nemůžeme. Teprve jsme se začali potit.“

Tragg si znovu otřel svým promočeným kapesníkem upocené čelo a zátylek. Rezignoval: „Dobrá, vyhráli jste. Nemohu se celý zpotit a pak vylézt do toho psího počasí. Kdy máte dostat to

hlášení, Drakeu?“

„Ráno.“

„V kolik hodin?“

Drake pohlédl na Masona.

„V osm,“ řekl Mason.

Poručík Tragg dodal: „Jestli víte něco, co by mi pomohlo zjistit, kdo zavraždil Medforda D. Carlina, chci to vědět hned teď.“

„Skutečně nevím, kdo ho zavraždil,“ řekl Mason. „Jak vám říkám, poručíku, můj vztah ke Carlinovi je na dlouhé povídání a…“

Tragg ho přerušil: „Dobrá. V osm budu ve vaší kanceláři, Masone. Vy tam buďte také, Drakeu. Pokud jste měl nějaké detektivy, nasazené na hlídání toho domu, přiveďte je s sebou. V případě, že se spolu se svými muži nedostavíte, budete předvolán na úřad okresního státního zástupce a pokud ani tam nepřijdete, budete obeslán před velkou porotu. Už nejsem zvědav na žádnou komedii.“

Tragg se hbitě otočil na podpatku a vyrazil z potírny.

Mason se zasmál a podíval se na Drakea. „Policie má ždímat rozumy ze svědků, ale tentokrát jsme pořádně vyždímali my jí.“

„To nám dává asi tři hodiny času,“ řekl Drake sklíčeně, „pak budeme muset skutečně kápnout božskou.“

„Byl bys překvapen, co se dá zvládnout za tři hodiny,“ řekl mu Mason.

„Měj slitování, Perry. Víš přece moc dobře, že se teď nemůžeme takhle rozpaření sebrat a vylézt hned ven do toho sychravého počasí…“

„Můžeš se vypotit, pak si dát studenou sprchu, sednout k telefonu a odvést spoustu práce,“ vysvětlil mu Mason.

Drake potřásl hlavou. „Načapal nás na hruškách, Perry. A oba víme, že má pravdu. Může mě donutit, abych tam přivedl své detektivy. Bude klást otázky a já budu pěkně odpovídat. Ty můžeš

chránit svého klienta. To je profesní privilegium, které právní zástupce má. Já však budu muset spíš chránit sebe. Nezbyde mi, než vyložit karty na stůl.“

„To je pravda,“ řekl Mason, „ty karty, které znáš v ruce teď.“

„Které mám v ruce teď?“ nechápal Drake. „Jak to myslíš?“

„Vypadá to, že dostaneme ještě pár trumfů, s nimiž si můžeme zahrát zítra hned poté, co odejde Tragg.“

„Co jako?“

„Ále, to je taková věc. Ta tajemná klientka mi volala do Zlaté husy, do toho baru, cos mi doporučil.“

„Nojo, dobré jídlo, fajn muzika, dobrá zábava,“ ušklíbl se Drake. „Malý podnik, ale…“

„Já vím,“ přerušil ho Mason. „Jde o to, žes nám ho doporučil ty a my jsme se tam s Dellou vypravili. Bylo to rozhodnutí na poslední chvíli. Někdo však věděl, že tam sedíme. Teď mi řekni, jak to mohl zjistit?“

„Museli vás sledovat.“

„To si nemyslím, Paule. Toho bychom si všimli. Běhali jsme přece jenom kolem toho svědka a sepisovali výpověď.“

„Pak tedy musel být někdo v klubu a čekat u telefonu, až tam přijdete a…“

Mason zakroutil hlavou. „To těžko, protože nikdo nemohl vědět, že tam budeme. Vždyť jsem to netušil ani já sám.“

„Jak se to tedy ta klientka dozvěděla?“

Mason řekl: „Musela v tom klubu prostě být, Paule. Sedět tam, už když jsme přišli. Zjistila, kdo jsem, pak odešla pryč a zatelefonovala mi.“

„To zní logicky.“

„A ta osoba,“ pokračoval Mason, „která mě identifikovala, to mohl být vrchní.“

„Myslíš, že se na to ještě pamatuje?“

„Určitě. Spíš se bojím, že nebude chtít mluvit. Ta žena mě tam

viděla, Paule. Zvedla se a odjela domů. Tam otevřela zásuvku s kapesníky, kde skrývala své úspory pro případ nouze, dala peníze do obálky a poslala je po poslíčkovi do nočního klubu. Pak běžela k telefonu a zavolala mi.“

„Proč tohle všechno dělala? Proč prostě jen nepřišla k vašemu stolu a…“

„Protože ve Zlaté huse nebyla sama,“ přerušil Drakea Mason. „Nechtěla, aby její průvodce zjistil, že se o mě zajímá. Vymyslela si nějakou výmluvu, aby se mohla vytratit a zajít domů. Muselo to být takhle.“

Drake přikývl. „To znamená?“

„To znamená, že tam byla se svým manželem.“

„Nechápu. Mohla říci svému příteli, že ji bolí hlava…“

„Přítele by se tak rychle nezbavila. A, krom toho, kdyby to byl přítel, volala by pak do Zlaté husy ze svého bytu a ne z automatu, požádala o schůzku nebo se pokusila přimět mě, abych za ní zašel. Vsadím se, že byla s manželem. Cosi ji vyděsilo. Někdo ji na mě upozornil, a to jí vnuklo nápad.“

Drake si přejížděl ručníkem po zádech. „Možná,“ připustil.

„Ta žena,“ pokračoval Mason, „si vymyslela nějakou výmluvu. Třeba, že nechala puštěný plyn nebo zapomněla zamknout. Vypadla odtud a spěchala domů. Její manžel jel samozřejmě s ní. Když přijeli domů, náhle si vzpomněla, že chtěla před zavíračkou ještě něco koupit v dragstóru. Má klientka je vdaná žena, Paule. Bydlí pár kroků od toho dragstóru. Chci, aby ji tví muži do osmi třiceti vypátrali, ať s tím však nepřijdou ani o minutu dřív.“

„To je náročný úkol,“ povzdechl Drake a mnul si rukou své rudé tělo. „Už tu moc dlouho nevydržím, Perry.“

„Musíme tu zůstat tak dlouho, dokud nebudeme mít jistotu, že už poručík Tragg odešel,“ řekl Mason. „Pak si budeš moct sednout k telefonu. Do osmi třiceti ráno chci vědět, kdo je mým klientem.“

„Ale v osm k tobě přijde Tragg.“

„Proto také nechci ty informace, dokud tu bude on. Potřebuji, aby mi je předali hned, jakmile odejde.“

Drake si posunul stočený ručník na hlavě. „Dáváš mi ty nejpříšernější termíny,“ řekl podrážděně.

KAPITOLA 7

Přesně v osm hodin vstoupil do Masonovy soukromé kanceláře Tragg. Perry Mason, Della Streetová a Paul Drake byli právě zabráni do diskuse.

Mason byl zřejmě dobře naladěn. Zato Drake měl bezpochyby plnou hlavu starostí. A Della Streetová seděla za svým sekretářským stolem, s tužkou přichystanou nad otevřeným blokem. S pozdravem pohlédla na poručíka Tragga. Její úsměv však působil poněkud strojeně.

„Dobrý den, Dello," řekl poručík. „Když vidím ty důmyslné propriety, zdá se, že tento rozhovor bude závažnější, než jsem se domníval."

„Mám snad být já tou důmyslnou proprietou?" zeptala se Della.

„To víte, že ano," řekl Tragg a posadil se. Náhle ztratil svou žoviálnost a obrátil se s vážnou tváří k Masonovi a Drakeovi. „Byla spáchána vražda. Zjistil jsem, že vy dva jste byli na místě činu krátce po třetí hodině ranní. Jak to vysvětlíte?"

Masonův hlas byl nedbalý, ale jeho slova pečlivě volena, jako by podával písemnou výpověď nejvyšší důležitosti.

„Pokud se týče Paula Drakea, poručíku, přebírám za něj veškerou zodpovědnost. Ocitl se tam na mou žádost a na základě mých příkazů."

„A váš zájem v této záležitosti?"

„Můj zájem o Carlina vyplývá výhradně z přání mého klienta."

„Jakého klienta?"

„To vám nemohu říci."

„Chodíme kolem toho jako okolo horké kaše," řekl Tragg podrážděně. „Už toho mám dost. Vím, že máte chránit…"

„Rozumějte mi, prosím," přerušil ho Mason, „uvedl jsem, že

vám to nemohu říci. Ne, že nechci.“

„Proč nemůžete?“

„Protože to nevím.“

„Jak to, sakra, nevíte?“

„Prostě nevím.“

„Jak vás tedy ten klient kontaktoval?“

„Telefonicky.“

„Je to žena nebo muž?“

„Důvěrně vám sdělím, že je to žena, ale prosím, ať se to nedostane na veřejnost. Nerad bych si o tom zítra přečetl v novinách.“

„Co jste se od ní dozvěděl? Co vás to vyhecovalo k tomu, že jste si najal Paula Drakea?“

„To vám pro změnu nechci říci,“ odpověděl Mason.

Tragg se na okamžik zamyslel. Pak se obrátil k Paulu Drakeovi: „Nemám rád tyhle advokáty s jejich profesními privilegii a výsadami. Předpokládám, že my si popovídáme trochu upřímněji, Drakeu. Vy jste nasadil na tu práci své muže. V kolik hodin zaujali své pozice?“

Drake vytáhl z kapsy notes. „Ten první se dostavil sedm minut po jedné.“

„A další?“

„V jednu padesát.“

„Byl tam ještě někdo další, než tihle dva?“

„Měl jsem tam tři lidi.“

„Co ten třetí?“

„Ten přijel ve dvě hodiny a tři minuty.“

„Proč tři muži?“

„Chtěl jsem mít rezervu za někoho z těch dvou pro případ, že by museli opustit dům.“

„Proč tak pečlivá opatření?“

„Tak zněly mé instrukce.“

„Odešel někdo z domu poté, co se dostavili vaši muži?“

„Od jedné hodiny sedm minut neodešel předním vchodem nikdo.“

„A co zadní dveře?“

„Od jedné hodiny padesát nikdo zadními dveřmi neodešel.“

„Hořet začalo krátce po třetí?“

„Ano.“

„Kde byli vaši muži v té chvíli?“

„Tam, na svých postech.“

„Proč nespustili poplach?“

„Oni ho spustili.“

„Proč jste mi o tom neřekl?“

„Neptal jste se.“

„Dobrá,“ řekl Tragg. „Teď se vás tedy ptám. A chci, abyste mě informoval o všem, co může mít nějakou důležitost. Říkal jste, že jeden z vašich mužů sestavil hlášení.“

„Ano.“

„Kde je?“

„Mám ho tady.“

„Tak se na něj podíváme.“

Drake vytáhl z kapsy složené listy papíru a podal je poručíku Traggovi.

Tragg obracel strojopisné stránky a řekl Perrymu Masonovi: „Ti hoši se vždycky tváří jako celá tajná služba. Jejich hlášení jsou skutečně působivá. Kéž bych si něco takového mohl odnést na památku. Poslechněte si tohle: S vědomím toho, že ostatní detektivové jsou na svých stanovištích a zajišťují objekt, jsem chtěl získat fyzický popis příslušné osoby. Pročesal jsem okolí a identifikoval benzínovou pumpu, kde dotyčný nakupoval pohonné hmoty na kreditní kartu, a promyšlenými dotazy jsem se snažil získat informace o…“

Tragg vzhlédl a usmál se. „Víte, co to ve skutečnosti

znamená? Že když popojel o pár bloků dál, náhodou narazil na pumpu, která měla otevřeno. Tak zastavil a zeptal se pumpaře, jestli nezná Carlina. Ten odpověděl, že ano, že tam Carlin jezdívá pro benzín. Náš detektiv mu pak pět minut vykládal o tom, že chodil do školy s nějakým Carlinem, že prý bydlí někde tady v sousedství, ale neví přesně kde. Že se tedy podíval do telefonního seznamu, našel jeho jméno a adresu a že nechtěl obtěžovat, pokud by to snad nebyl on.

Pumpař mu tedy odpověděl, že to dost dobře nemůže být jeho spolužák, protože tenhle Carlin je asi o třicet let starší, než ten, kdo se po něm ptá. Tak mu náš detektiv položil ještě pár otázek a…“

„Mějte přece uznání,“ přerušil Traggův monolog Drake a usmál se. „Vykecáváte se takhle před mým placeným zákazníkem. Ten si teď bude nejspíš myslet, že můj detektiv běhal po okolí s hustým hřebenem a pročesával terén, aby zjistil, kam jezdí Carlin pro benzín a…“

„No, já vím,“ skočil mu do řeči Tragg, „a ještě se mu podařilo vrátit se na svůj post pouhých třináct minut po příjezdu druhého muže. A teď, co ta ženská, která vešla dovnitř v jednu hodinu dvacet osm?“

„Tam máme mezeru,“ přiznal Drake. „Musela odejít před jednou hodinou padesát zadními dveřmi.“

„Nikdo jiný pak už dovnitř nevešel?“

„Je tu ještě jedna možnost. Tedy pouze možnost. Ta žena mohla vyjít ven, řekněme, před jednou hodinou čtyřicet. Krátce poté mohl někdo projít zadními dveřmi dovnitř, zůstat tam deset minut a před příjezdem mého druhého detektiva v jednu padesát ještě odejít.“

Tragg řekl Masonovi: „K čemu celý tenhle cirkus, Perry?“

„Chráním zájmy svého klienta.“

„Jak to, že jste najednou začal utrácet peníze za všechny ty drahé detektivní služby, když svou klientku ani neznáte?“

„Poslala mi zálohu.“

„Jak?“

„Přes poslíčka.“

„Kam?“

„Do nočního klubu, kde jsme večeřeli.“

„Jakého nočního klubu?“

„Zlatá husa.“

„V kolik hodin?“

„No, řekl bych asi deset minut po jedenácté.“

„V kolik hodin volala?“

„Kolem jedenácté. Snad o pět, deset minut později.“

„Výborně,“ řekl Tragg. „To znamená včera v noci. Ozvala se dnes ráno znovu?“

Mason zakroutil hlavou.

„Nesnažte se mě obalamutit, Masone. Víte proklatě dobře, že když si dnes ráno přečetla noviny, zjistila, že Carlina nalezli mrtvého a zavolala vám.“

Mason znovu zakroutil hlavou. „Vůbec se neozvala.“

„Tak se ozve.“

„To je možné.“

„Pokud se tedy ozve, chci vědět, o koho se jedná. Chci s ní hovořit.“

„To ovšem bude záviset na tom,“ podotkl Mason, „zda bude ona chtít hovořit s vámi.“

„Víte dobře, Masone, že tady jde o vraždu.“

„A z čeho usuzujete, že to byla vražda?“

Tragg se usmál. „Šéf se v těchto věcech obyčejně nemýlí, Masone. Má navíc staromódní představy, že úkolem policie je v případě vraždy shromažďovat informace, a ne je dávat do oběhu.“

„Jak kuriózní!“ řekl Mason.

„Já vím, ale on náhodou stojí v čele oddělení.“

Mason poznamenal se značnou dávkou lhostejnosti v hlase: „V

Carlinově domě je podle všeho drahý sejf.“

Tragg se odmlčel a zadíval se na Masona zpytavým pohledem. „Co tím sledujete?“ zeptal se.

„Jen jsem se ptal.“

„Dobrá, ptal jste se – ale byla to vůbec otázka?“

Mason řekl: „Možná, že bych vám byl schopen s tím pomoci.“

„V jakém smyslu?“

„V jakém stavu je ten sejf? Byl poškozen požárem?“

„Ne, byl v přízemí. Požár poškodil především první patro a střechu. Co o tom sejfu víte?“

„Možná o něm nic nevím,“ řekl Mason, „ale je tu šance, Traggu, tedy je to jen pravděpodobnost tak jedna ku stu, že mám k němu kód.“

„Zpropadeně, to by bylo úžasné!“

„Myslím tím, že bych byl možná schopen nastavit čísla a…“

„To mi teď nevysvětlujte. Mě zajímá, jak jste k tomu kódu přišel?“

„Nevím, jestli je správný.“

Tragg řekl zlostně: „Podívejte, Masone, ten sejf je důležitým faktorem v našem případu. Chceme ho otevřít, a to rychle. Nasadil jsem na to jednoho člověka, který nedělal nic jiného, než že od čtyř hodin telefonoval.“ Tragg se zašklebil: „Vedoucí firmy, která vyrobila ten sejf, se k ránu už moc nevyspali. Prohrabávali ve svém podniku záznamy. A jejich místní zástupce se všemi těmi tajnými materiály měl dorazit před chvílí na místo. Jde však o čas. Jestli si tu sedíte s kódem k tomu sejfu…“

„Nevím, jestli je správný.“

„Jak to ale, k čertu, máme zjistit?“

„Že ho vyzkoušíme na tom sejfu.“

„Jak jste k němu přišel? Kde jste k němu přišel? Kdy jste k němu přišel? Proč vám ho kdo dal?“

„Komplikujete si zbytečně situaci, poručíku.“

„Toho jsem si zatraceně dobře vědom.“

Mason řekl: „Dobrá, poručíku. Pokud zjistíte kód k tomu sejfu, rád si s vámi sednu a prodiskutuji to. Například, když se ukáže, že první číslo je padesát devět čtyřikrát doprava – pak vám budu schopen pomoci.“

„A jak podle vás zjistíme, že první číslo je padesát devět čtyřikrát doprava?“

„Co váš firemní expert?“

Tragg zavrčel: „Nevím, jestli přinese ten kód. Bude muset pravděpodobně provrtat zámek a celé to rozbít. Nikdo neví, jak dlouho mu to bude trvat. Pojďte, Masone, trochu se projedeme.“

„Kam?“

„Zřejmě se mi nepodaří dovalit ten sejf sem a postavit ho před vás,“ řekl Tragg. „Tak bude muset jít Mohamed k hoře.“

„A pak co?“

„Pak mi dáte ten kód a já ho vyzkouším.“

„Nemohu vám ho dát. Nemám k tomu svolení. Je to důvěrná věc.“

„Dobrá,“ řekl Tragg, „vyzkoušíte svůj kód na tom sejfu sám. Pojďte, máte možnost se vytáhnout.“

„A co ti muži, kteří čekají v Drakeově kanceláři?“ zeptal se Mason.

„K čertu s nimi,“ odsekl Tragg. „Tohle je daleko důležitější.“

Mason se zvedl k odchodu. Okázale přitom dával najevo, jak ho to unavuje a obtěžuje. „No dobrá,“ řekl. „Mohl jsem tušit, co z toho vzejde, když projevím ochotu pomoci. Teď mám zabité dopoledne, které věnuju otevírání sejfu pro policejní oddělení.“

Pohlédl na Dellu a spiklenecky na ni mrkl.

KAPITOLA 8

Vnitřek domu byl tmavý a ponurý. Pach spáleného dřeva a požáru, zadušeného hektolitry vody, dodával tomuto místu nepříjemnou atmosféru.

Velký sejf se nacházel v rohu místnosti, která zřejmě sloužila jako pracovna.

Nábytek vypadal zašlý ještě předtím, než jeho čalounění nasáklo špinavou vodou, černě zbarvenou uhlíky spálených trámů.

Tragg ukázal na sejf a řekl: „Běžte a otevřte ho.“

Mason vytáhl z kapsy malou tužkovou baterku a naklonil se k zámku.

Poručík Tragg se hrnul za ním.

„Nefuňte mi za krk, znervózňuje mě to,“ zavrčel Mason.

„Chci se dívat, co děláte.“

„Já ale takhle nemohu pracovat.“

„Jen se snažte.“

Mason sehnul hlavu blíž k zámku. Ruku s baterkou tiskl těsně nad číselníkem. Bylo prakticky nemožné, aby poručík Tragg zaregistroval kód, jaký Mason rychle volí podle čísel na papíru, nalezeném v telefonní kabině.

Advokát naposledy otočil klikou k devatenáctce, dvakrát doprava, pak doleva a skončil na desítce.

Nepozorovaně zatáhl za kliku. Dveře sejfu se ani nepohnuly.

„Skončil jste?“ zeptal se Tragg.

„Ještě jsem ani nezačal,“ řekl Mason. „Nedokážu vytočit ten kód, když mi stojíte za zády a koukáte přes rameno.“

„No, soustředil jste se dost. V čem je problém?“

„Myslím, že jsem vynechal jedno číslo.“

„Vždyť jste ani nezkusil, jestli to už náhodou není otevřené.“

„Jsem si jist, že jsem to číslo vynechal.“

Poručík Tragg řekl: „Dostal jsem vás. Když jsem se snažil sledovat, jakou kombinaci číslic volíte, rozhodl jste se uvést nás na falešnou stopu.“

Ozvala se houkačka. Tragg a Mason přiběhli k oknu a podívali se ven.

Spatřili policejní auto, jak zajíždí k chodníku, a dva policisty, doprovázející asi šedesátiletého, vysokého a vychrtlého muže do domu.

„To je Corning, z té továrny na sejfy,“ řekl jeden z těch policistů.

„Těší mě, pane Corningu. Jste schopen otevřít tuhle věcičku, aniž byste musel použít výbušniny?“ zeptal se poručík Tragg. „Myslím, že ano.“

„Stačí vám jen trochu si pohrát se zámkem?“

„Myslím, že to nebude nutné, poručíku.“

„Proč ne?“

„Ten sejf má číslo. Kód byl nastaven na zámku, ještě než ten sejf opustil továrnu. Mí lidé prošli všechny prodejky a zjistili, že Carlin jej koupil asi před šesti měsíci.

Dealer sice může změnit kód prodaných sejfů, ale v tomto případě o žádnou změnu požádáno nebylo. Továrna má záznam originálního kódu, který by tedy mohl odpovídat.“

„Tak začněte točit,“ vybídl ho poručík Tragg.

Corning opatrně našlapoval mezi ohořelou sutí na podlaze. „Vždycky se bojím, že si vrazím hřebík do boty,“ vysvětloval. „Měl jsem jednoho přítele, který…“

„Já vím,“ skočil mu do řeči poručík Tragg, „zemřel na křeč žvýkacího svalu. Pojďme radši na ten sejf.“

Tiše sledovali, jak Corning vytáhl z kapsy malý notes vázaný v kůži, zkusmo pohnul klikou a potom svými dlouhými, jemnými prsty začal vytáčet kód.

Ozvalo se cvaknutí vnitřního mechanismu. Corning zatáhl za obě rukojeti, trochu poodstoupil a otevřel dvojité dveře.

Policisté se přihrnuli blíž.

„Proklatě!“ vykřikl zklamaně poručík Tragg.

Mason se snažil nahlédnout dovnitř přes ramena ostatních.

V sejfu však nebylo nic kromě hromádky spáleného papíru.

„K čertu s takovým sejfem,“ řekl Tragg. „Normální plechovka by posloužila úplně stejně. Ten požár…“

„Co vás vede,“ řekl Corning. „Oheň neodloupl ani vnější nátěr. Ty papíry někdo spálil a pak je teprve vložil do sejfu, pokud…“

„Pokud co?“ zeptal se Tragg.

„Pokud napřed nebyly polity nějakou chemikálií, takže se samovolně vznítily, nebo pokud někdo nevymyslel nějakou metodu, kterou…“

Tragg muži prudce naznačil, aby zmlkl a obrátil se k Perrymu Masonovi: „Myslím, že vás už nebudeme potřebovat, advokáte. Vlastně jsem si tím zcela jist.“

KAPITOLA 9

Mason zavolal z dragstóru Paulu Drakeovi.

„Tak, Paule," řekl, když měl detektiva na drátě, „cos vypátral? Kdo je tím mým klientem'?"

„Jak to dopadlo s tím sejfem?" zajímal se napřed Drake. „Podařilo se ti…"

Mason ho ani nenechal domluvit. „Ne, nepodařilo. To ale může počkat. Co můj klient?"

Drake řekl: „Poslal jsem své detektivy očíhnout tu Zlatou husu. Ti hoši se dostali do postele až ve tři ráno a až do odpoledne vyspávali. Bylo neuvěřitelně těžké je vzbudit a ty informace sehnat. Většinou se nedalo ani zjistit, kde bydlí a…"

„Nech teď řečí o tom, jakou jsi měl smůlu," přerušil ho Mason. „To mi povíš, až budeš předkládat účty. Chci vědět, kdo je mým klientem."

„Tedy, myslím, že nejdřív bys měl vědět jistá důležitá fakta kolem," řekl Drake. „Začnu Pierrem, tím vrchním, kterého jsi chtěl vyslechnout. Takový malý, podsaditý Švýcar, asi šedesátiletý. Nedostal jsem se s ním ani na první metu."

„Nechtěl mluvit?"

„Nesehnal jsem ho."

„Myslíš, že vzal roha?"

„Odešel z klubu včera kolem půlnoci a nikdo ho od té doby neviděl. Prostě ho nemůžeme najít, tečka. Nikdo neví, kde bydlí. V seznamu zaměstnanců mají sice nějakou adresu, kam posílají jeho poštu, ale je to takové místo, které slouží k zatajení skutečného bydliště, spíš kancelář, kam dochází pošta a případné telefonáty."

„Dobrá. Co ostatní?"

„Jedinou stopu mám od té šatnářky. Na základě tvé dedukce

jsem jí řekl, že mě zajímají manželské páry, které tam pravidelně chodí, které znají Pierra a které tehdy brzy odcházely.

Nejdřív jsme si museli vyslechnout její mrzuté výlevy, jak jsme narušili její sladký spánek. Pak dostala dvacet dolarů, aby se jí zvedla nálada a osvěžila paměť. Nakonec jsme z ní dostali informaci o dvou párech, které tu noc dost spěšně zmizely. Její popis byl značně povrchní. Víme však, že šlo o víceméně pravidelné hosty, kteří opustili bar přibližně v odpovídající dobu.

Nechci tě teď nudit všemi těmi podrobnostmi. Jejich jména dívka neznala. Jeden muž prý byl oslovován jako doktor. Myslí si, že to byl doktor medicíny. Taky jsem zjistil, že obsluha, která má na starosti auta, se šábuje o své spropitné s portýrem a poznamenává si čísla aut, která zaparkovala. Zkrátka a dobře, mám pro tebe dvojici jmen a adres. Jeden z těch čtyř je MUDr.“

„Bydlí někde poblíž dragstóru na rohu Kramer Boulevard a Vance Avenue?“

„Ne, bydlí na opačném konci města.“

„Ovšem na základě mé teorie,“ řekl Mason, „ta žena musela dojít do dragstóru pěšky – pokud neměli dvě auta nebo pokud by byla schopna sehnat si nějaký jiný vůz, aniž by upoutala pozornost. I v takovém případě však jistě spěchala a vyhledala by nejbližší budku. Ale tu adresu mi dej, Paule.“

„Dr. Robert Afton,“ řekl Drake, „2270 Evenrude.“

Mason si to poznamenal.

„Prověřoval jsi to, Paule?“

„Adresa souhlasí. Je v telefonním seznamu.“

„Výborně. Co ten druhý?“

„O tom toho moc nevím,“ řekl Drake. „Chodí do Zlaté husy dost často sám. Šatnářka ho tam vídá pravidelně. Myslí si, že ta žena, která s ním přišla včera v noci, byla jeho manželka. Vůz je registrován na jméno Myrtle Fargoová. Adresu jsem nesehnal. Ta žena není nikde evidována, nechodí volit. V telefonním seznamu

jsem sice objevil spoustu Fargoových, ale žádná z nich není Myrtle. Auto je cadillac se sklápěcí střechou. Zatím prostě žádnou Myrtle nemohu najít.

Registrace vozu uvádí její adresu v Sacramentu, musela se odtamtud odstěhovat teprve letos. Pokud bys to byl ochoten zaplatit, poslal bych své muže do Sacramenta, aby se o ní pokusili vypátrat něco odtamtud. Nevím však, jak dalece po této stopě chceš jít.“

„Kdybych to, k čertu, věděl já sám, Paule,“ povzdychl si Mason. „Jmenuje se Myrtle Fargoová?“

„Ano. Zatím jsme moc nepochodili, ale nezapomeň, že je teprve ráno. Možná se sem přestěhovala nedávno. Třeba bydlí v nějakém penzionu a telefonuje přes ústřednu. Ten muž, který ji doprovázel, mohl být její manžel. Nebo jen přítel a ve Zlaté huse mívali schůzky.“

Mason řekl: „Prověř všechny Fargoovy a jejich adresy v telefonním seznamu. Zjisti, zda někdo z nich nebydlí v blízkosti Vance Avenue a Kramer Boulevard.“

Drake řekl: „Právě mi to jedno z mých děvčat hledá. Počkej moment, myslím, že už mám odpověď. Vydrž u telefonu…“

Chvíli bylo ticho a pak se ozval Drake: „V okolí máme rovnou dva, Perry. Jeden je Artman D. Fargo, ten bydlí na Livingdon Drive 2281. Pak je tu Ronald F. Fargo, 2830 Montcrief.“

„Podívej se na mapu,“ řekl Mason. „Který z nich je blíž dragstóru na rohu Kramer Boulevard a Vance Avenue?“

„Arthman D. Fargo je odtud tři bloky a Ronald F. Fargo asi osm bloků.“

„Dobrá, beru toho Arthmana D.,“ usoudil Mason.

„Půjdeš rovnou za ním a vybalíš to na něj přímo?“ zeptal se Drake.

„Nevím, Paule. Zjistím, co je zač a podle toho zvolím taktiku. Uvidíme se asi za hodinu.“

Mason zavěsil a vydal se na Livingdon Drive. Před úhledným, čistě omítnutým domem se rozprostíral malý, ale pečovaný pruh trávníku. Uprostřed na ocelovém bodci byla připevněna cedulka s nápisem: ARTHMAN D. FARGO, REALITY.

Mason zaparkoval, došel k domu a zazvonil.

Teprve po chvíli uslyšel nějaký pohyb. Ozvaly se kroky, otevřely dveře a objevil se muž atletické postavy, téměř stejně vysoký jako Mason. Řekl: „Dobrý den.“

Ve výrazu jeho tváře Mason marně hledal sebemenší změnu. „Hledám pana Fargoa.“

„To jsem já.“

„Chtěl bych si pohovořit o nějakých nemovitostech.“

„Pojďte dál, prosím,“ řekl muž a otevřel dveře dokořán. Mason vstoupil dovnitř. Jeho chřípí zaznamenalo zatuchlý pach cigaretového kouře a slabou vůni po vaření. Obývací pokoj byl zařízen prostě, ale vkusně. Noviny, které tu ležely napůl rozložené a podepřené židlí, působily poněkud divným dojmem, jako by je sem někdo položil teprve před minutou.

„Tudy prosím,“ řekl Fargo. „Zařídil jsem si tu pro svou práci takový pokojík.“

Zahnul vlevo a otevřel dveře do pokoje, který byl projektován bezpochyby jako dolní ložnice. Mason spatřil malou kancelář. Byla vybavena pohovkou, psacím stolem, sejfem, několika židlemi a dvěma skříňkami na spisy. Na okraji stolu ležel psací stroj.

Bylo tu chladno a díky zcela zataženým okenním žaluziím i temno.

Fargo se chvatně omlouval. „Obstarával jsem dnes ráno nějaké nabídky a pokoj se ještě nevytopil. V noci pršelo, víte, a byla zima. Zapnu elektrický radiátor a během pár vteřin se to tu vyhřeje.“

Stisknul tlačítko a skrytý ventilátor okamžitě rozvířil jemný proud teplého vzduchu.

„Za minutku je tu teplo,“ ujišťoval Fargo. „Posaďte se, prosím,

a řekněte, oč se vám jedná.“

Mason řekl: „Mám nějaký volný kapitál. Chci koupit nemovitost. Musel by to být ale skutečně výhodný obchod.“

Fargo přikývl.

„Měl bych zájem o něco hluboko pod cenou. Potřebuji však mít jistotu, že se to neprodává kvůli takovým věcem, jako jsou hluční sousedi, mravenci nebo plíseň.“

„Jak vysoko jste ochoten jít a jaký typ nemovitosti máte na mysli?“

Mason řekl: „Kupuji to pro spekulaci. Nemám žádný zvláštní limit. Pouze chci, aby to bylo velice nepochybně podhodnoceno. Nic jiného mě nezajímá.“

„Ovšem něco takového nebude snadné nalézt,“ řekl Fargo, „ačkoli, měl bych tu několik výhodných nabídek. Dokud ten dům neprodáte dál, máte v úmyslu jej pronajímat, nebo v něm bydlet?“

„Pronajímat.“

Fargo se posadil za stůl a začal se probírat nějakými kartičkami. „Měl bych tu evidováno pár slušných nabídek, ale žádné skutečné terno. Kdy byste mohl ještě zajít? Dal bych si zatím dohromady všechny možnosti.“

Mason pohlédl na hodinky a řekl: „Dnes dopoledne se mi náhodou podařilo vyšetřit trochu času. Obyčejně jsem však dosti zaneprázdněn.“

„Aha. Nechal byste mi tu laskavě své jméno, pane… ehm?“

„Zatím raději ne,“ odpověděl Mason. „Snad později. Neberte to osobně, víte, ale v obchodu s realitami…“

„Chápu,“ přerušil ho rychle Fargo. Pohlédl na telefon na psacím stole a řekl: „Pokud byste mě na pár minut omluvil, pane, rád bych prověřil jednu nabídku, ale údaje mám v opačné části domu.“

„Žádný problém,“ odpověděl Mason.

Fargo se zvedl. „Nebude to trvat dlouho. Udělejte si zatím

pohodlí, prosím. Hned jsem zpátky.“

Poté, co muž odešel, přistoupil Mason k oknu a nadzdvihl žaluzie, aby viděl na ulici, kde měl zaparkován vůz.

Brzy spatřil Fargoa, který zcela zřejmě proklouzl ven zadním vchodem a teď obcházel jeho auto. Ještě štěstí, že před zaparkováním odstranil z palubní desky registrační certifikát.

Mason zatím vklouzl za Fargoův stůl a začal zkoumat sejf. Byl zamčený. Začal tedy nastavovat kód podle papíru, který našel v telefonní kabině v dragstóru. Zkusil rukojeť a ta povolila.

Vtom se ozvaly kroky. Mason se právě stačil posadit zpět na své místo, když vstoupil Fargo. „Prověřil jsem tu nabídku, o níž jsem hovořil. Ten dům však byl stažen z trhu. Je mi líto.“

„To je škoda,“ řekl Mason.

Fargoův pohled se střetl s Masonovým. „A co byste říkal tomu, koupit tenhle dům?“

„Patří vám?“

„Ano.“ Mason zavrtěl hlavou. „Říkal jsem, že hledám nějakou výhodnou koupi. Vy mi budete moci asi těžko nabídnout podmínky, které by mi vyhovovaly.“

„Proč myslíte, že bych nemohl?“

„Protože jste z branže.“

„Můžete mít ten dům za babku – a hned.“

„Kolik?“

„Osmnáct tisíc, včetně zařízení. Prostě odtud jen odejdu.“

„To je moc. Ten dům sice tu cenu má, v pořádku, ale já sháním něco podhodnoceného…“

„Šestnáct tisíc pět set a níž už nejdu.“

„Dobrá, tak si ho pojďme prohlédnout.“

„Připravil bych to tu tak za hodinku a…“

„Proč bychom se tu nemohli porozhlédnout hned? Když už jsem tady…“

Fargo zaváhal. „Máte o to skutečně zájem za tuto cenu?“

„Se zařízením ano.“

Fargo stále váhal. „Má žena je v Sacramentu u matky. Já nejsem moc na pořádek, víte. Já…“

„Mě zajímá ten objekt,“ řekl Mason, „nikoli vaše schopnost péče o domácnost.“

„Dobrá, jestli to tu tedy chcete vidět, pojďme.“

Fargo vedl Masona obývacím pokojem do kuchyně. „Pěkná velká kuchyň,“ komentoval. „Celkem moderní. Dobrá lednice, elektrický sporák, myčka…“

Mason ho přerušil. „Říkal jste, že vaše žena je pryč?“

„Ano. Odjela dnes ráno do Sacramenta. Letěla letadlem v šest hodin. Vezl jsem ji na letiště.“

„Jste si jist, že bude souhlasit s prodejem?“

„Ale ano. Už jsme o tom spolu několikrát hovořili. Mám její podpis ke kupní smlouvě.“

„Nebude ten podpis vyžadovat notářské ověření?“ zeptal se Mason.

„To všechno mohu zařídit,“ řekl Fargo.

„Pojďme se tedy podívat dál,“ vybídl ho Mason.

Fargo provedl Masona přízemím. Pak, když začali stoupat po schodech, se na chvíli zarazil a řekl: „Je tu však jedna místnost, kterou vám ukázat nemohu.“

„Proč ne?“

„Jde o jednu z ložnic. Víte, je to pokoj mé ženy a jsou tam rozházené věci.“

„V čem je problém?“ naléhal chladně Mason. „Rád bych viděl celý dům, než se rozhodnu.“

„Jistě, jistě,“ přisvědčoval Fargo mile. „Ovšem, že ho uvidíte. Uvidíte celý dům, tento pokoj jen o trochu později. Totiž – má žena velice pospíchala s balením a – však víte jak to bývá, stihnout letadlo tak brzy ráno. Její prádlo a osobní věci jsou… Jsem přesvědčen o tom, že by nechtěla, aby sem někdo chodil za těchto

okolností. Můžeme se dohodnout, kdy sem zaskočíte znovu. Ostatní místnosti vám samozřejmě ukážu hned.“

Fargo se otočil s výrazem definitivního rozhodnutí a vedl ho dál. Předvedl dvě koupelny v horním patře a tři ložnice.

Když míjeli dveře čtvrté, nepřístupné ložnice, pokusil se Mason ještě jednou protestovat. Fargo však zůstal neoblomný. Dveře pokoje byly zavřené a zavřené i zůstaly.

„Podíváme se ještě kolem,“ řekl Mason. „Vypadá to tu pěkně. Nabídnu cenu.“

„To bohužel nemohu akceptovat,“ prohlásil Fargo a snažil se, aby jeho hlas zůstal pevný. „Níž už nejdu. Musíte se rozhodnout.“

„Dobrá, probereme to, až si prohlédnu okolí,“ řekl Mason.

Sešel po schodech a následoval Fargoa dozadu za dům, dolů do sklepa a kolem příjezdové cesty do dvojgaráže. Uvnitř stál cadillac se sklápěcí střechou.

„Mám jen jedno auto,“ vysvětloval Fargo, „ale je tu dost místa i pro dvě.“

„Všiml jsem si,“ poznamenal Mason. „Cadillac je skvělé auto, že? Tenhle je váš, předpokládám.“

„Ano, ano, ovšem. Je sice registrován na mou ženu, ale patří mně. Tedy, pokud chcete něco výhodného, takovýhle dům byste levněji nesehnal.“

Mason řekl: „Víte, mám partnerku – tedy, možná, že bych tu bydlel sám. V tom případě…“

„Myslíte, že by se sem chtěla podívat ještě vaše manželka?“

„Manželka ne,“ upřesňoval Mason, „ale jistá mladá žena, která – tedy…“

„Chápu,“ řekl Fargo.

„Myslím, že jste nepochopil správně.“

„Na tom koneckonců nezáleží, ne?“

„Máte pravdu.“

Fargo se usmál.

„Mohl bych ji sem tedy přivést?“ zeptal se Mason.

„Možná, že mě nezastihnete doma,“ upozornil Fargo. „Bývám někdy celé dny pryč.“

„Jistě. Zavolám a sjednáme si schůzku.“

„To by bylo nejlepší. Teď už mi můžete dát své jméno?“

„Ještě ne,“ odpověděl Mason. „Při obchodování s realitami jsem zjistil, že není špatné zůstat v anonymitě.“

„Já ale potřebuji vědět nějaké jméno, abych věděl, o koho jde, až mi budete telefonovat.“

„Můžete mi říkat Mr. Cash,“ navrhl Mason, „a iniciály budou C. H.“

„Mr. C. H. Cash,“ opakoval Fargo.

„Přesně tak. Ty iniciály značí cold a hard, takže plné jméno zní Mr. Cold Hard Cash.“

Stiskl Fargoovi ruku a rychle odkráčel ke svému vozu. Zajel do dragstóru na rohu Vance Avenue a Kramer Boulevard a z té samé telefonní kabiny, z níž dostal předešlou noc onen tajemný telefonát, zavolal Paulu Drakeovi.

„Nazdar, Paule,“ řekl Mason. Mluvil rychle a tiše. „Mohl bys teď zaměstnat pár svých mužů?“

„Bez problémů. U mě v kanceláři čeká pár maníků jako rezerva.“

Mason řekl: „Kápli jsme na to pravé.“

„S tím Fargoem?“

„Ano.“

„Kterého z nich myslíš?“

„Obchodníka s realitami, co bydlí na Livingdon Drive 2281.“

„Tím tvým klientem je jeho žena?“

„Patrně ano,“ odpověděl Mason. „Ten kód je k sejfu ve Fargoově pracovně.“

„No to je překvápko.“

Mason pokračoval: „Seber okamžitě několik mužů, Paule.

Chci, aby hlídali Fargoův dům. Musí jich být dost, aby byli schopni se zároveň pověsit na každého, kdo odtud odejde. A prosím tě, potřebuji je tam co nejrychleji.“

„Myslíš, že se někdo chystá pryč?“

„Myslím, že ano.“

„A víš kam?“

„Prostě jen pryč odtamtud,“ řekl Mason. „Chce obětovat svůj dům, nábytek a všechno ostatní a zmizet. Udělal jsem ze sebe naivku, který chce výhodně koupit nějaký dům. On se toho chytil a myslí si, že mí celou tu svou střelnici prodá.“

„No, to znamená, že neodjede dřív, než mu dáš odpověď,“ namítl Drake.

„Nejsem si vůbec jist, co udělá. Čmuchal kolem mého auta a hledal registrační certifikát. Když ho nenašel, zapsal si aspoň číslo poznávací značky. Určitě si ho prověří. To, co zjistí, ho možná popožene.“

„Ale Perry, podívej, pokud mu tě v tom nočním klubu ukázali, musí vědět, kdo jsi a…“

„Zřejmě jsem nebyl ukázán jemu,“ řekl Mason. „Ten, kdo byl na mě upozorněn, byla jeho žena. Přísahal bych, že mě nezná. Když jsem se objevil na prahu jeho domu, neměl v tváři sebemenší náznak čehokoli.“

„Musel jsi tedy být ukázán jeho ženě.“

„Asi ano.“

„A ta je teď kde?“

Mason odpověděl: „Fargo mi řekl, že ji odvezl dnes ráno na letiště. V šest jí letělo letadlo do Sacramenta. Chtěla navštívit příbuzné.“

„Ty myslíš, že lhal?“

„Ano.“

„Proč si to myslíš?“

„Protože,“ vysvětloval Mason, „před půlnocí mrholilo a byla

pěkná zima. Předpokládám, že za takového počasí by nenechal svůj vůz před domem. Garáž má spojovací dveře, kterými se dá projít přímo do kuchyně domu.“

„Na co narážíš? Nezajel snad do garáže?“

„Pokud zajel,“ odpověděl Mason, „pak pouze jednou. Do garáže vede štěrková příjezdová cesta. Je docela bořivá. Auto bylo v garáži a na cestě jen jeden pár vyjetých kolejí.“

„Kde myslíš, že ta žena je?“

„Třeba je mrtvá.“

„V tom domě?“

„Možná,“ řekl Mason. „Přemluvil jsem ho, aby mě provedl po domě. Jedna místnost zůstala zavřená, ale když jsme stáli přede dveřmi, zřetelně jsem za nimi slyšel někoho dýchat, někoho, kdo poslouchá s uchem těsně u klíčové dírky.“

„Manželka?“ zeptal se Drake.

„Nevím proč, ale mám pocit, že ona to nebyla,“ řekl Mason.

„Tedy dobrá. Rozjedeme tu akci.“

Mason vysvětlil: „Vrátím se zpátky a ten dům zatím ohlídám. Seber své muže a co nejrychleji je tam pošli. Měli by mě najít, budu parkovat tak, abych se mohl pověsit na to auto v případě, že by vyjelo ven. Musíme si pospíšit. Fargo teď sice neví, kdo jsem, ale jakmile si prověří poznávací značku mého auta, bude mít jasno.“

„Dobrá,“ přikývl Drake. „Řeknu svým mužům, aby tě tam vyhledali.“

KAPITOLA 10

Mason opatrně zajel za roh a zaparkoval u chodníku. Z tohoto místa sice neviděl na dveře Fargoovy garáže, měl však výhled na příjezdovou cestu.

Zapálil si cigaretu, pohodlně se usadil a čekal, až dorazí Drakeovi muži.

Ani nestačil vyfouknout první obláček dýmu, když z garáže prudce vycouvalo auto. Jakmile se ocitlo na ulici, stočilo se zadní částí směrem k Masonovi, vybaflo oblaka kouře a bleskově vyrazilo kupředu.

Mason nastartoval a pustil se za cadillacem. Neměl možnost použít žádnou fintu, neměl šanci nijak skrýt skutečnost, že to auto sleduje.

Vždycky, když šlápl na plyn, zrychlil i vůz před ním. Za chvíli už kličkovali stokilometrovou rychlostí obytnou zástavbou předměstské čtvrti. Bylo naprosto jasné, že řidič si je vědom svého pronásledovatele a pokouší se ho setřást.

Střecha cadillacu byla vytažená a poměrně úzké zadní okénko Masonovi neumožňovalo rozeznat víc, než hrubé obrysy řidiče.

Na křižovatce auto plynule proklouzlo kolem stopky a ani nezastavilo. Mason ho následoval. Vtom však zaslechl skřípění brzd z boku vyjíždějícího vozu, pokoušejícího se zabránit srážce.

Mason měl pohled stále upřený na auto před sebou. To však prudkým smykem zahnulo stranou a zmizelo. V tom okamžiku se vedle Masonova vozu objevil motocykl a ozval se varovný zvuk houkačky.

„Zajeďte ke kraji.“

Mason řekl: „Podívejte, strážníku, potřebuji dohonit to auto, co jelo přede mnou a…“

„Zajeďte ke kraji.“

„Stíhám tamto auto, já…“

„Zajeďte ke kraji.“

Advokát, brunátný vztekem, zabočil k obrubníku.

Policista zastavil vedle, přišel blíž a řekl: „Myslíte si, že vám patří silnice. Sledoval jsem vás…“

„Pronásleduji to auto, co jelo přede mnou. Je to možná…“

„Kdo?“

„Člověk, který má souvislost s případem, který vyšetřuji.“

„Vy jste detektiv?“

„Ne, já…“

„Někdo od policie?“

„Ne.“

„Tak mi ukažte řidičský průkaz.“

Mason otráveně vytáhl z kapsy svůj řidičák a řekl: „Jsem advokát.“

„Á, Perry Mason. No, za těchto okolností vás pustím jen s výstrahou, pane Masone. Měl byste jezdit opatrněji. Podnikáte tu šílené akce a lidé pak musejí dupat na brzdu, abyste je nesmetl ze silnice. Ať se to už víckrát nestane.“

„Díky,“ řekl Mason. „Mohu se tu otočit do protisměru?“

„Myslel jsem, že pronásledujete to auto.“

„Pronásledoval jsem,“ sarkasticky se ušklíbl Mason.

Policista se ohradil: „Mohl jste dostat pokutu, víte.“

„To vím,“ odvětil Mason.

Na chvíli se oba odmlčeli. Pak se strážník vrátil ke svému motocyklu, našlápl spojku a s řevem motoru ujížděl pryč. Mason otočil volantem do protisměru a vydal se zpátky k Fargoově domu.

Objel blok a bez problémů našel jednoho z Drakeových mužů, který parkoval skoro na stejném místě, jako prve Mason.

Zatočil před jeho auto, vystoupil ven a přešel k detektivovi, který seděl za volantem nedefinovatelného sedanu.

Muž stáhl okénko.

„Vy jste Drakeův člověk?“

Muž si tiše prohlížel Masona a přemýšlel.

Mason vytáhl svůj řidičský průkaz. „Jsem Perry Mason, advokát. Zaměstnávám detektivní kancelář, která to tu má hlídat.“

„Dobrá,“ řekl muž.

„Jak dlouho už jste tady?“

„Asi patnáct minut.“

„Nějaká známka pohybu?“

„Nikdo nevešel, nikdo nevyšel.“

Mason řekl: „Auto, které jsem chtěl sledovat, mi zmizelo. Snažil jsem se ho držet, ale dopadlo to špatně.“

„To se občas stává,“ řekl muž vážným hlasem. „Jakmile ten dotyčný zjistí, že je sledován, téměř vždycky se mu podaří svého pronásledovatele setřást. Stačí jen zajet do hustého provozu a ujíždět, dokud toho druhého nezastaví semafor, pak prásknout do bot a ztratit se.“

„V mém případě,“ řekl Mason, „mě zastavil přímo dopravní strážník.“

Muž na něj soustrastně pohlédl. „No, máte alespoň jednu výhodu.“

„Jakou?“ otázal se Mason.

„Nemusíte se snažit nic vysvětlovat Paulu Drakeovi a poslouchat jeho nářky, co má teď říci svému klientovi.“

„To máte pravdu,“ zasmál se Mason. „Co se dá dělat. Ptáček nám ulétl, tak si prohlédneme aspoň hnízdo.“

Zajel do dragstóru, zavolal do své kanceláře, a když měl na drátě Dellu Streetovou, řekl: „Mohla byste si zavolat taxíka a přijet sem? Potřebuji partnerku.“

„Kde jste?“

„V dragstóru na rohu Vance Avenue a Kramer Boulevard.“

„Hned teď?“

„Ano.“

„Jsem tam během deseti minut,“ odpověděla.

„Výborně,“ řekl Mason. „Budu u pultu popíjet kávu. Co je nového? Nic?“

„Nic zvláštního.“

„Fajn. Stavte se tedy pro mě zde.“

Mason zavěsil, vzal ze stojanu jeden časopis a přistoupil k pultu. Objednal si kávu a čekal, až Dellu vyklopí před dveřmi dragstóru taxík.

Pak zaplatil účet a vyšel vstříc své sekretářce.

„Jaký bude scénář?“ zeptala se.

Mason vysvětloval: „Kupuji dům. Vy budete má nastávající.“

„Ó jé!“

„Nebudete mi zřejmě dobrou manželkou,“ upřesnil Mason.

„To mě podceňujete! Co je na mně špatného?“

Mason se zazubil: „Jste příliš kritická.“

„Ale, skutečně? K čemu kritická?“

„Ke všemu.“

„Nelíbí se mi postava, kterou jste pro mě vymyslel. Takové nevěsty nebývají.“

„Já vím,“ řekl Mason. „Vy se mě však chystáte ochočit a dostat pod pantofel. Chcete se vdát, ale jste nervózní, hádavá a vznětlivá. Zatím vždy, když začnete být přespříliš zlostná, si své chování uvědomíte a zamaskujete ho nějakým drobným láskyplným gestem. Po svatbě mě ale hned začnete sekýrovat. Nic, co udělám, nebude dobře. Myslím, že dokážete ztělesnit takový typ ženy, co říkáte?“

„Je mi z ní špatně, sotva na ni pomyslím.“

Mason s úsměvem pokračoval: „Zejména, až najdeme jednu z ložnic zamčenou, začnete být velmi rozmrzelá. Vy se tam prostě musíte podívat, jinak si nebudete moci udělat představu o tom domě.“

„Máme v úmyslu koupit nějaký dům?“

„Ano.“

„Jaký dům?“

„Dům Arthmana D. Fargoa. Prodá nám ho i se zařízením a velmi levně.“

„A my si ho právě chystáme prohlédnout?“

„Přesně tak – pokud však budeme mít možnost dostat se dovnitř. Nedávno odtud odjelo auto. Za volantem mohl být Fargo, ale také možná někdo jiný – snad jeho milenka – to je třeba zjistit.“

„On je ženatý?“

„Ano.“

„Kde je jeho žena?“

„Fargo tvrdí, že je na návštěvě u své matky v Sacramentu. Její tělo však možná leží v kufru toho cadillacu, který odtud před pár minutami odjel.“

„Jaké božské hnízdečko pro novomanželský pár!“ zvolala Della Streetová. „Jsem jím okouzlena už teď. Pojďme!“

Když dorazili na místo, Mason zaparkoval přímo před domem a řekl Delle Streetové: „Pamatujte, že jsme krátce po zásnubách, v období galantností. Ještě jsme nedospěli do fáze vzájemné výměny kousavých poznámek. Občas sice dojde k nějakým nepředloženostem, ty však vždy vyžehlíme drobným projevem lásky. Tak se připravte na to, že vás budu obskakovat, nechte si otevírat dveře a tak.“

Mason vyskočil zpoza volantu, oběhl auto, aby otevřel Delle dveře a pomohl j í na chodník.

Ta se na něj usmála a vzala ho za ruku a přitulila se k němu. Tak došli až k domu.

Mason řekl: „Než vejdeme dovnitř, bude dobré se tu nejprve trochu porozhlédnout, Dello, abychom zhodnotili výhody toho místa. A při té příležitosti si budu moci prostudovat stopy kol na

příjezdové cestě ke garáži.“

Mason vedl Dellu Streetovou ke štěrkové cestě.

„Přímo před garáží je takové snížené místo,“ řekl. „Když jsem tu byl před chvílí, viděl jsem pouze jeden pár kolejí. Teď tu jsou dva. Ptáček nám, zdá se, uletěl.“

„Jaký ptáček‘?“ zeptala se Della Streetová.

„Nu, řekněme Fargoova milenka.“

„On si ji vodí domů?“

„To je má teorie. Řekl mi, že odvezl svou ženu na letiště, odlétala v šest do Sacramenta.“

„Hm, kočka je pryč a myši mají pré. Musím uznat, že tedy neztrácel čas,“ poznamenala Della Streetová.

„Ty stopy kol však naznačují, že svou ženu k žádnému letadlu na šestou nevezl,“ řekl Mason.

„Navíc,“ dodal, „je na panu Fargoovi něco, co se mi rozhodně nelíbí. Působí na mě jako člověk, který má kvůli čemusi pěkně zamotanou hlavu. Nu, pojďme teď zpátky před dům, Dello. Zazvoníme a možná, že budete mít příležitost vytvořit si na pana Fargoa svůj vlastní názor.“

Mason vzal Dellu kolem pasu a náhle řekl: „Dello, víte, my si nepotřebujeme hrát na někoho jiného. Mohli bychom to vzít smrtelně vážně.“

V jejím smíchu bylo cosi nostalgického. „A já bych pak vysedávala tady v tom domě, vy byste chodil do práce a najal byste si místo mě nějakou jinou sekretářku a…“

„Ne,“ řekl. „Vy byste jí zůstala i nadále.“

„Pchá! To nemůže nikdy fungovat a vy to víte.“

„Proč ne?“

„To kdybych, k čertu, věděla,“ pokrčila rameny, „prostě to nefunguje. Hádám, že své sekretářce může člověk říkat věci, se kterými by se na svou ženu vyrukovat neodvážil.., víte sám, že to nefunguje. Chcete zazvonit, nebo tu budeme stát a… Jé, šéfe,

dveře nejsou zavřené. Mezi rámem a dveřmi je půlcoulová škvíra.“

Mason přikývl a stiskl zvonek. Po pěti vteřinách zazvonil znovu, počkal dalších pět vteřin a stiskl zvonek potřetí.

Zevnitř se ozývalo jen jeho zvonění.

Mason svraštil čelo. „Víte, Dello, je to neuvěřitelná náhoda, ale já mám kód k sejfu v jeho pracovně.“

„To snad není možné.“

Mason řekl: „Nezneužil bych, samozřejmě, příležitosti otevřít ho v nepřítomnosti pana Fargoa, ale když j sou dveře pootevřené, mohli bychom jen nakouknout tou škvírou a podívat se, zda…“

Mason přiložil oko ke škvíře ve dveřích, pak náhle vykřikl a strčil ramenem do dveří.

Dveře se pohnuly o necelý coul a narazily na nějakou překážku, takže dál otevřít nešly.

„Co je to?“ zeptala se Della Streetová.

Mason řekl: „Vypadá to na nohu nějakého muže, který tu leží na zádech. Zdá se, že je totálně, opravdu totálně mrtvý. Myslím, že vyzkoušíme raději zadní vchod, Dello.“

Za zády se jim náhle ozval srdečný hlas: „Ale, ale. Moji malí andílci mají snad nějaký problém? Při vloupání se objevily překážky?“

Poručík Tragg využil toho, že jejich pozornost byla plně soustředěna na škvíru ve dveřích, a tiše se k nim zezadu přikradl.

„Co tu, k čertu, zrovna vy děláte?“ zeptal se Mason podrážděně.

„Tedy,“ usmál se Tragg, „náhodou jsem s vámi potřeboval mluvit, Masone. A protože vás, zdá se, bývá poněkud obtížné chytit, rozhodl jsem se, že se trochu poohlédnu po slečně Streetové a podívám se, zda snad někam neodejde z kanceláře. Když mi referovali, že spěchala taxíkem na jakousi schůzku, dal jsem ji sledovat a nařídil svým mužům, aby mi dali zprávu. Ty auta s obousměrnou vysílačkou jsou opravdu skvělý vynález. No a vy se

tu zatím potýkáte s nějakým problémem. Co se děje? Nechce snad ten člověk za dveřmi spolupracovat? Nebo snad máte strach z paragrafů za vloupání?“

Tragg odstrčil Perry Masona stranou a sáhl na kliku. Nakoukl dovnitř a překvapením ztuhl: „Proboha!“

Mason vysvětloval: „Právě jsme přišli, Traggu a…“

„Já vím,“ řekl Tragg. „Sledoval jsem vás celou cestu z dragstóru, kde s vámi měla slečna Streetová schůzku. Mám auto zaparkované těsně za rohem. Zvonili jste?“

„Zvonili,“ odpověděl Mason, „a pak si slečna Streetová všimla, že dveře nejsou dovřené. Strčil jsem do nich, jenom abych zjistil…“

„Abyste zjistil co?“ zeptal se Tragg, když si všiml Masonova zaváhání.

„Tedy,“ řekl Mason, „chtěl jsem se ujistit, že zvonek funguje a podívat se, zda je vůbec někdo doma.“

„Ano, ano,“ řekl Tragg. „Velice zajímavé. Myslím, že bychom mohli obejít dům a použít zadního vchodu, Masone.“

„Chcete, abych šel s vámi?“

„Ano, se mnou, a to doslova. Nechci vás teď ztratit z dohledů. Skutečně, vypadá to, že tam na zemi leží nějaké lidské tělo a blokuje dveře.“

„Asi náhlá srdeční příhoda,“ odtušil Mason.

„Á, bezpochyby,“ řekl Tragg, „nebo tam mohl náhodou usnout, že? Masone, určitě jste si všiml toho auta tam za rohem. Jeden z mých mužů právě prošacovává řidiče. Nepřekvapilo by mě, kdyby se ukázalo, že jde o některého z detektivů Paula Drakea. Mám dokonce pocit, že jsem ho poznal, když jsme jeli kolem. Začal zoufale gestikulovat, když mě spatřil. Snažil se upoutat vaši pozornost – mával rukama, blikal světly. Vy jste však byl tak zabrán do hovoru se slečnou Streetovou, že jste si ničeho nevšiml. Musím se ho ještě zeptat, na co vás chtěl vlastně

upozornit těmi svými nenápadnými signály.

Víte, Masone, osvojil jste si v poslední době takový proklatý zvyk – najímáte si Drakeovy muže na hlídání nějakého domu a jeho majitel vždycky zrovna tou dobou, kdy tam ti muži dorazí, umře. Jestli to tak půjde dál, budeme muset informovat pojišťovací společnosti. Budou muset změnit své statistiky nebo úmrtnostní tabulky nebo jak tomu říkají… Pojďte, vezmeme to nejspíš tudy. Díval jste se také do garáže, Masone. O co vám šlo?“

„Jen jsem si to tu celé prohlížel,“ odpověděl Mason. „Totiž, myslel jsem si, že bych mohl tento dům koupit.“

„Ale ne! Snad mi nechcete namluvit, že jste se tu zajímal o nákup nemovitostí?“

„Moc se omlouvám,“ řekl Mason, „opravdu, je mi strašně líto, že jsem vás opomněl informovat. Víte, máme teď v kanceláři takový fofr. Teď uvažuji o koupi nějakých železničních akcií a mám také zálusk na státní dluhopisy. Považujete to za rozumné? Myslíte, že to bude dobrá investice?“

„Sarkasmus mi vůbec nevadí,“ poznamenal Tragg. „Vlastně ho mám docela rád. Ale teď k věci, Masone. Chtěl jste tedy ten dům koupit, je to tak?“

„Ano.“

„Setkal jste se s majitelem?“

„Ano.“

„Kdy?“

„Dnes dopoledne.“

„V kolik hodin?“

„Krátce poté, co jsem vás naposledy viděl.“

„Aha. Nejprve jste se se mnou sešel ohledně tamtoho případu vraždy a pak jste pospíchal sem, abyste koupil tuto nemovitost.“

„Vyhledával jsem příležitosti, jak investovat.“

„A tak jste byl v tomto domě?“

„Ano.“

„A tento muž – jak se vlastně jmenuje – tu byl s vámi?“

„Ano.“

„Neděláte si legraci?“

„Nedělám.“

„Byl s vámi celou dobu, co jste byl v domě?“

„Ano.“

„Nebyl vaším klientem? Neposlal pro vás, abyste sem za ním přišel?“

„Ne. Přišel jsem sám. Řekl jsem mu, že sháním investice. Ani jsem mu nedal své jméno. Nevěděl, kdo jsem.“

„Tedy, zní to zatraceně podezřele, Masone, ale prozatím to nechme být. Teď se pojďme podívat do garáže. Možná se tam dostaneme tudy.“

Kráčeli po příjezdové cestě a Tragg poznamenal: „Tudy projelo auto – ven nebo dovnitř. A není to dlouho.“

„Z čeho tak soudíte?“ zeptala se Della Streetová.

Tragg řekl: „To je jednoduché, drahá slečno Streetová. Tady v té cestě je taková prohloubenina. Štěrk je odhrnut stranou a vytvořila se tu kaluž. Vidíte, je celá zakalená. Kdyby tudy někdo nedávno neprojel, byla by voda v louži čistá. Víte přece, že od půlnoci už nepršelo.

Pojďme, Masone, tohle je takový typ dveří, co se automaticky zavírají. Stiskne se zřejmě toto tlačítko. Dveře se nejprve otevřou a pak se po určitém intervalu – asi po dvou minutách automaticky sklopí a zavřou. Nová volovinka, která přišla na trh. Velmi hezké.“

Tragg stiskl knoflík a dveře garáže se zvedly vzhůru, tažené závěsným protizávažím. Odhalily prázdný vnitřek garáže.

„Kdyby se naskytla příležitost,“ řekl Tragg a stoupl si ke straně, „rád bych tu přijímal hosty. Račte, prosím, dál…“

Vstoupili do garáže. Tragg se bystře rozhlédl kolem a řekl: „Garáž pro dvě auta. Bývá tu zřejmě jen jedno auto. Druhá polovina slouží jako skladiště. Dveře odtud vedou, předpokládám,

přímo do domu. Podíváme se… Á, je odemčeno.“

Tragg se odmlčel a díval se pozorně po garáži. Časovací mechanismus mezitím secvakl elektrický kontakt. Dveře se začaly pomalu, těžkopádně zavírat a ukrajovat světlo v místnosti.

Tragg otevřel dveře do kuchyně a řekl: „Od této chvíle, Masone, myslím bude lepší, když se vy a slečna Streetová budete držet za mnou. Prosím, velmi opatrně a ničeho se nedotýkejte. Vůbec na nic nesahejte, je to jasné?“

Mason řekl: „Ve skutečnosti, poručíku…“

„Teď, prosím vás, nezapřádejme žádný hovor, Masone. Chci projít tudy a dostat se do vstupní haly. Chci se podívat na toho člověka, co blokuje vchod do domu.“

Tragg otevřel lítací dveře, vedoucí z kuchyně do jídelny. Prošel jídelnou do obývacího pokoje. Pohlédl otevřenými dveřmi do dolní ložnice, která byla zařízena jako kancelář, a náhle se zarazil.

„Ale, ale,“ řekl. „Vypadá to, že tu někdo cosi horečně hledal.“

Mason se podíval Traggovi přes rameno a zjistil, že dveře sejfu v rohu místnosti jsou dokořán. Na podlaze se vršila hromada vyházených papírů a knih. Ležely tu otevřené nebo částečně otevřené účetní knihy, hřbetem dolů i hřbetem nahoru, velké stohy zrušených šeků, dopisy. Kdosi tu odhodil košíček, obsahující zřejmě abecedně seřazené kartičky s nabídkami realit. Ty byly teď roztroušené všude kolem.

„Velice, velice zajímavé,“ řekl Tragg. „Někdo tu nepochybně cosi hledal. A mimořádně pospíchal. Neměl čas být pořádnější.“

„Snad byste nám mohl říci, co tady hledali, Masone,“ obrátil se Tragg náhle k Masonovi.

Advokát pokrčil rameny.

„Dobrá, dobrá, uvidíme později,“ prohlásil Tragg. „Teď má přednost ten gentleman, který leží v hale přede dveřmi. Ten… Propána, podívejte na ty schody, Masone.“

Vešli do vstupní haly.

Po schodišti stékal široký potok krve. Krve, která ještě neměla ani čas zaschnout. Podržovala si dosud svou jasně červenou barvu, na rozdíl od temného, nahnědlého odstínu, který přijde na řadu později.

Tragg řekl: „Vy a slečna Streetová raději zůstaňte tam, kde jste, Masone. Nehýbejte se. Ničeho se nedotýkejte.“

Tragg vykročil dopředu a podíval se na muže, který ležel na zádech, natažený na dřevěné, navoskované podlaze vstupní haly.

„Zdá se, že jste tělem trochu pohnul, Masone, když jste se snažil otevřít ty dveře. Tedy jeho levou rukou a tato šmouha naznačuje, že možná i celým tělem, asi o coul.“

Tragg sáhl muži na zápěstí. „Po takové ztrátě krve to nevypadá, že by byl ještě naživu… Ne, myslím, že je dočista po něm. Není však mrtev dlouho. Poznáváte ho, Masone? Jen pojďte blíž, abyste mu viděl do tváře.“

Mason spatřil zsinalou tvář Arthmana D. Fargoa.

Odpověděl: „Ano, je to ten muž, který tu zřejmě bydlel. Když jsem s ním mluvil, není to ostatně tak dlouho, řekl mi, že se jmenuje Arthman D. Fargo.“

Tragg pohlédl nahoru na schodiště a sledoval potok krve. „Zřejmě ho zapíchli nahoře v patře. Tady není ani památka po nějaké zbrani. Ošklivá bodná rána do krku. Snažil se dostát ven předním vchodem, snad hledal pomoc, snad chtěl uprchnout. Na schodech upadl, skutálel se dolů do haly a byl mrtev.

Velice se omlouvám, pane Masone, ale je čas jít. Čeká nás spousta práce. Byl byste tak laskav, vy i vaše vážená sekretářka, obejděte to tudy. Velice opatrně, ničeho se nedotýkejte. Vyprovodím vás ven z domu, půjdeme stejnou cestou, jako jsme přišli. Pak vás budu nucen požádat, abyste počkali ve svém voze. Chci vám položit pár otázek.

Než se vás však začnu vyptávat, Masone, rád bych se tu ještě

trochu porozhlédl. Musím dát zprávu na ústředí, zavolat fotografy a nechat ohledat mrtvolu. A určitě potřebuji mluvit s Drakeovým detektivem, který tak příhodně parkoval tam na tom rohu. Povězte mi, Masone, organizujete ty vraždy podle nějakého určitého plánu? Je to skutečně velice, ale velice zajímavá shoda okolností, co říkáte?“

„To skutečně,“ řekl Mason.

„Tak vy jste měl zájem koupit tento dům?“ pokračoval Tragg a jeho hlas se tetelil dychtivostí něco vyzvědět. „Představuji si to tak, že jste zavolal Drakeovi a požádal ho, aby sem poslal svého detektiva, protože jste chtěl mít jistotu, že se neobjeví žádný další zákazník, který by mohl zvednout cenu. Myslím, Masone, že na člověka, který ani nezná svého klienta, máte neskutečnou schopnost určit, kde se stane další vražda. Tudy, prosím. Dám zprávu svému šoférovi, aby mi předjel s autem. Za chvíli si už budeme moci pěkně důvěrně pohovořit, Masone. Teď však chci ještě trochu prozkoumat situaci v domě, pokud dovolíte.“

„Ovšemže,“ řekl Mason. „Jsou dny, kdy nemám v kanceláři nic na práci. Vůbec nic.“

„Tomu rád věřím,“ pokýval hlavou Tragg. „Jenom se bavíte tím, že si vybíráte místa, kde dojde k vraždě a posíláte tam Drakeovy muže. Vy jste normální ohař, Masone.“

KAPITOLA 11

Zatímco poručík Tragg dával tajné instrukce policistovi, který jej doprovázel k Fargoovu domu, měl Mason příležitost vyměnit si pár chvatných vět s Dellou Streetovou.

„Budeme mluvit?“ zeptala se Della.

„Ještě ne,“ řekl Mason.

„Bude chtít vědět, jak jste lokalizoval to místo, bude chtít znát proč…“

„Zatím mu to nemohu říct, zatím ne.“

„Proč ne?“

Mason odpověděl: „Mým klientem je zřejmě paní Fargoová. Cosi mi napovídá, že se bude pohřešovat. Nemám však dosud jistotu.“

„Myslíte, že ji zabil?“

„To jsem si myslel původně. Teď si nejsem jist. Někdo do něj vrazil nůž. Třeba jeho manželka zjistila, že ji chce zavraždit a předešla ho. V tom případě šlo o sebeobranu, ale máme pekelně málo času to dokázat. Nebo svou ženu skutečně zabil, přivolal milenku, řekl jí, co udělal, a chtěl, aby s ním utekla pryč. Za těchto okolností se možná zdráhala. Řekla, že v tomhle tedy nejede a že zavolá policii. Tak začal být hrubý – ona ho bodla a máme tu opět případ sebeobrany. Zatím těžko odhadovat, jak to bylo.“

„Tohle Traggovi nemůžete říct?“

„Myslím, že bych udělal chybu, kdybych mu to vykládal.“

„Tak co uděláte?“

„Nemohu Traggovi říct nic, co mi svěřila má klientka.“

„Je vaší klientkou ta manželka?“

„Od někoho jsme převzali peníze, pravděpodobně od té manželky. Ta… Ticho, Dello, už přichází.“

Poručík Tragg řekl: „Slečno Streetová a vy, pane Masone také, buďte tak laskavi a nastupte si, prosím, do tohoto policejního vozu. Nechceme vás zdržet déle, než bude nezbytně nutné. Je tu však několik skutečností, které chci zjistit, hned jak skončím tady s tou prohlídkou.“

„Vždy k vašim službám, poručíku,“ vlichocoval se Mason. On i Della vsedli do vozu. Následovala dlouhá chvíle čekání, během níž přijížděla další policejní auta s vřískajícími houkačkami. Vyrojili se reportéři, fotografové od novin cvakali svými aparáty a dostavil se i pohřební vůz z prosektury, aby odvezl tělo. Pak se objevil poručík Tragg. Spěchal po příjezdové cestě, štěrk jen křupal pod jeho podrážkami. „Promiňte, že vás nechávám čekat,“ řekl energicky, „ale pár věcí jsem musel ještě prověřit. Teď zajedeme na ředitelství, jestli dovolíte.“

Mason řekl: „Proč nás nevyslechnete tady, Traggu, a neušetříte si…“

„Ne, díky, Masone. Myslím, že policejní ředitelství teď bude tím pravým místem. Máme tam všechny ty stenografické pomůcky, pokud byste se snad obtěžoval vypovídat.“

„Mohu vypovídat rovnou zde.“

„Na ředitelství,“ řekl Tragg. Dal pokyn řidiči, vskočil do auta a zabouchl dvířka.

Mason věděl, že protesty nejsou na místě, a tak tiše seděl, zatímco nad hlavou mu vřeštěla houkačka, razící cestu hustým provozem.

Tragg uvedl návštěvníky do své kanceláře na oddělení vražd a zavolal policejního stenografa.

„Posaďte se a udělejte si pohodlí,“ řekl. „Tak a teď bych, Masone, rád věděl, co se vlastně stalo.“

„Ráno jsem vám všeobecně nastínil, oč běží.“

„Pokud jde o Carlina?“

„Ano, o tom, jak jsem dostal zálohu.“

„Ano, ano, rozumím. Ten záhadný klient. Nechtěl jste říct, o koho šlo. Jakási žena, mám dojem. Nemohla by to být třeba paní Fargoová?“

„Nevím.“

„Jakou náhodou jste se tam vůbec ocitl, Masone? Jakou náhodou jste na to nasadil jednoho z Drakeových mužů?“

Mason řekl: „Snažil jsem se zjistit něco o svém klientovi, o té osobě, která mi telefonovala.“

„A zjistil jste?“

„Upřímně řečeno, nevím.“

„Jak to?“

„Neměl jsem možnost rozvinout informace.“

„Ale stopy vedly k Fargoovi?“

„To ano.“

„Jak jste na něj kápl?“

„Trochu detektivní práce, víte.“

„Byl byste tak laskav a řekl mi, co vás k němu dovedlo?“

„Čistá dedukce, poručíku. Nevěděl jsem, kdo a odkud telefonoval, ale našel jsem určitý způsob, jak to vystopovat – tedy, Fargo byl jednou z možností.“

„Fargo osobně?“

„Možná jeho manželka.“

„A ta je teď kde?“

„Podle mě je nejspíš mrtvá,“ řekl Mason.

Traggův pohled pronikavě probodával Masona. „Další?“

„Další.“

„Zdá se, že jste dnes dopoledne nechal uniknout vraha, Masone.“

„Pronásledoval jsem ho, poručíku.“

„Aha, promiňte. Povězte mi o paní Fargoové.“

Mason řekl. „Hovořil jsem s Fargoem nedlouho předtím. Předstíral jsem, že se zajímám o nemovitosti a chci koupit jeho

dům. Ve skutečnosti jsme se tam já a Della vypravili jakožto nastávající ženich a nevěsta, kteří se poohlížejí po nějakém hnízdečku, kde by si zařídili svou domácnost.“

„Nanejvýš chvályhodné,“ řekl Tragg. „Smím vám blahopřát?“

„Zatím ne. Dosud se mi nepodařilo Dellu pro tuto myšlenku získat.“

„Nu, mohla jste si vybrat hůř,“ obrátil se Tragg k Delle Streetové. „Určitě bych vám však radil, abyste neříkala své ano, dokud se neukáže, co vzejde z jeho poslední výpovědi. Možná, že si zavařil víc, než si zatím uvědomuje.“

Mason si zapálil cigaretu.

„Proč si myslíte, že je mrtvá?“ zeptal se Tragg.

„Fargo mi řekl, že na šestou ráno odvezl svou ženu k letadlu do Sacramenta. Myslím, že lhal.“

„Z čeho tak soudíte?“

„Jsem přesvědčen, že jeho auto nevyjelo z garáže.“

„To auto bylo dnes dopoledne pryč. Přece…“

„Jistě,“ řekl Mason. „Odjelo. Muselo odjet.“

„A mimoto, někdo musel být za volantem.“

„To samozřejmě.“

„Máte nějakou představu, kdo to byl?“

„Pokud jde o totožnost té osoby, nikoli. Ale z hlediska všeobecné klasifikace bych se odvážil tvrdit, že ano.“

„Koho máte na mysli?“

„Fargoovu přítelkyni kupříkladu.“

V tu chvíli vstoupil do Traggovy kanceláře seržant. Položil na poručíkův stůl složený arch papíru, beze slova se otočil a zase odešel.

Tragg rozložil papír a soustředěně ho studoval.

„Fargoova přítelkyně,“ opakoval pomalu. „Měli bychom tu ženu najít, co?“

„Přesně tak.“

Traggův pohled byl chladný, tvrdý, pronikavý. „Měl u sebe Fargo něco, co jste chtěl dostat, Masone?“

„Co by to mělo být?“

„Například nějaký papír.“

Mason zakroutil hlavou.

„Jste si jist, že mi něco nezatajujete?“

„Říkám vám vše, co mohu.“

„To znamená jen to, co chcete.“

„Tedy, dá se to snad tak nazvat.“

„Nenajala vás náhodou paní Fargoová, abyste dal do pořádku její záležitosti, a vy jste šel v této souvislosti především po nějakém dokumentu, který měl u sebe Fargo a…“

Mason zakroutil hlavou.

„Dávejte dobrý pozor,“ řekl Tragg, „teď vás dostanu.“

„Myslím, že není absolutně při čem,“ namítl Mason.

„Podle něj tedy odjela do Sacramenta?“

„Souhlasí.“

„A vy si myslíte, že lhal?“

„Ano.“

„Domníváte se, že vůbec neopustila dům?“

Mason řekl: „Nemám pro to sebemenší důkaz, poručíku. Nerad bych, aby to vypadalo, že snad něco takového tvrdím. Byl bych nemile překvapen, kdybyste pustil na veřejnost jakoukoli zprávu v tomto smyslu. Já být na vašem místě, já být pověřen vyšetřováním vraždy, sehnal bych si především číslo poznávací značky automobilu Arthmana D. Fargoa. Mimochodem, vůz je registrován na jméno jeho manželky. Po tom autě bych vyhlásil pátrání a snažil bych se ho co možná nejdříve objevit. Potom bych se mu rád podíval do kufru.“

„Děkuji za cennou radu, Masone,“ ušklíbl se Tragg. „Vidím, že máte mozek profesionála. Už jsme to udělali. Ale spíš mi řekněte, co byste udělal na mém místě s nějakým Perry Masonem,

který zřejmě zatajuje před policií určitou informaci?“

„Co podle vás zatajuji?“ zeptal se Mason.

„To, co mi nechcete říct.“

„Vyložil jsem všechny své karty na stůl, poručíku. To jediné, co vám nemohu sdělit, jsou důvěrné záležitosti, které mohou mít něco společného s mým klientem.“

„Řekl jste mi všechno?“

„Všechno.“

Tragg se náhle naklonil k Masonovi a jeho hlas nabyl úředního tónu: „Podle zprávy, kterou mám právě před sebou, jsou na všech číslicích kódu Fargoova sejfu vaše otisky. Vysvětlíte mi, laskavě, jak se tam ocitly? Řeknete mi, laskavě, proč jste při pokusu otevřít Carlinův sejf otočil nejprve čtyřikrát doprava na padesát devítku? Jakou náhodou má Fargoův sejf kód, který začíná rovněž čtyřikrát doprava na padesát devítku?“

Mason dlouze potáhl z cigarety.

„Nu,“ řekl Tragg, „čekám na odpověď.“

„Obávám se,“ ozval se Mason, „že vám nemohu sdělit víc, než jsem již řekl.“

„Otevřel jste ten Fargoův sejf, nebo ne?“

„Ani jsem se do toho sejfu nepodíval,“ odpověděl Mason.

„Vaše otisky jsou na všech číslech kódu.“

„Nemohu si pomoci, nelžu.“

„Měl byste si pomoci,“ varoval ho Tragg. „Dávám vám, Masone, poslední šanci jít s barvou ven. Pokud zastupujete ženu, která chtěla získat nějaké dokumenty z Fargoova sejfu, máte nejvyšší čas to říci.“

„Tak to nebylo – alespoň pokud vím.“

„Myslím, že jste vzal z toho sejfu nějaký papír, Masone.“

„Řekl jsem vám, že jsem se dovnitř ani nepodíval,“ zdůraznil Mason suše. „Běžte a dokažte mi opak.“

KAPITOLA 12

Pár metrů od policejního ředitelství Mason zastavil, aby zatelefonoval do Drakeovy kanceláře.

„Jsi informován o posledním vývoji situace v té Fargoově záležitosti, Paule?“

„Samozřejmě. Můj detektiv mi stačil dát zprávu, ještě než ho policie sbalila. Nasadil jsem místo něj několik dalších lidí, jen tak pro jistotu. Odkud voláš, Perry?“

„Asi jeden blok od policejního ředitelství. Právě nás s Dellou propustili.“

„Dobrá,“ řekl Drake, „přijeď do kanceláře. Mám pro tebe nějaké informace.“

„Fajn,“ řekl Mason, „ale budu chtít ještě něco dalšího. Potřebuji zjistit totožnost té Fargoovy přítelkyně. Chci…“

„Většinu toho, co chceš, už pro tebe mám,“ přerušil ho Drake. „Pátrání v tamté záležitosti mě dovedlo přímo k…“

„Kdo je ta dívka?“

„Celinda Gilsonová,“ odpověděl Drake, „adresa Farlowe Apartments. Je to ta mladá fotografka ze Zlaté husy. Někteří lidé si od ní nechávají dělat snímky jako památku na báječný flám nebo když chtějí působit jako nějaké celebrity.“

„Tedy Farlowe Apartments?“

„Ano.“

„Připrav všechno ostatní, co máš,“ řekl Mason. „Pošlu tam Dellu. Předej jí kompletní zprávu. Ona to pro mě vytřídí. Pokud jde o tu Celindu Gilsonovou, chci se pokusit předstihnout policii.“

„Myslíš, že policie po ní půjde?“

„Možná, že zabila Fargoa, když zjistila, že Fargo zavraždil svou manželku a snad i Medforda Carlina. Jsem do té věci natolik

zapletený, že potřebuji vědět, oč vlastně jde, ještě než policie všechny zajistí. Neuváženě jsem zanechal otisky prstů na Fargoově sejfu a to mi může dost zkomplikovat situaci.“

„Proč jsi, k čertu, sahal na ten sejf?“ zeptal se Drake.

„Zkoušel jsem ten svůj kód, Paule, abych zjistil, zda je paní Fargoová skutečně mou klientkou.“

„A ten sejf jsi otevřel?“

„Neudělej teď stejnou chybu jako poručík Tragg,“ varoval ho Mason. „Ptal se mě, zda jsem ten sejf otevřel. Já jsem ho ale neotevřel. Pouze jsem ho odemkl. To je něco zcela odlišného. Na to, zda jsem ho odemkl, se mě Tragg naštěstí opomněl zeptat.“

„Dobrá,“ řekl Drake. „Chceš, abych dal sledovat tu Gilsonovou?“

„Proboha, ne,“ zhrozil se Mason. „Pokud se na ni pověsíš a policie to zjistí, můžeš se navždy rozloučit se svou licencí. Už by těch náhod bylo přespříliš, Paule. Vydám se za ní sám.“

„Myslíš, že bude doma?“ zeptal se Drake pochybovačně.

„Je to má jediná šance. Pokud tu jezdí kolem, policie ji chytne. Vyhlásili pátrání po Fargoově autě. Je to jen otázka několika minut, než ho najdou. Teď, Paule, zjisti všechno, co můžeš, o paní Fargoové. Myslím, že má skutečně nějaké příbuzné v Sacramentu. Chci vědět, kdo jsou a kde bydlí. Pospěš si s tím, protože jsme jen o krok dál, než policie a já nechci, aby nás dostihli. Mezi Fargoovými a Carlinem existuje nějaká souvislost. Rád bych na to přišel… No dobrá, Paule. Já jdu tedy na věc.“

Mason zavěsil a řekl Delle Streetové: „Máte s sebou dost peněz, Dello?“

Přikývla. „Vezměte si tedy taxíka a jeďte do kanceláře. Bude tam Paul. Má pro vás nějaké informace. Ať vyklopí všechno, co ví. Oddělte zrno od plev. Řekněte mu, aby prověřil příbuzné paní Fargoové v Sacramentu. Myslím však, že máme nanejvýš jednu šanci z tisíce, že letěla tím letadlem v šest, ale ověřte to, musíme

mít jistotu. Vrátím se do kanceláře co nejdřív. Pro případ, že by se ta Gilsonová přiznala, chci, abyste byla připravená skočit do taxíku, přijet hned za mnou a zapsat její výpověď. Mějte po ruce dost peněz v hotovosti. Možná, že budeme muset na nějaký čas zmizet.“

„Tak se do toho dáme,“ řekla Della Streetová. „Kde vlastně ta Gilsonová bydlí?“

„Ve Farlowe Apartments.“

„Víte, kde to je?“

„Ne.“

„Najdu to,“ poznamenala Della Streetová.

„Běžte raději za Paulem,“ pobídl jí Mason. „Najdu si to sám. Vezměte si taxíka. Pár jich tu stojí venku před vchodem.“

„Dobrá, jdu na to,“ rozloučila se Della Streetová a spěchala ze dveří. Mason listoval telefonním seznamem, našel adresu, kterou potřeboval a vyběhl k autu. Rychle nastartoval a ujížděl plnou rychlostí až k Farlowe Apartments. Byl to středně vysoký, nenápadný činžák. Dveře na ulici byly zamčené. Po levé straně byly zvonky se jmény nájemníků a vedle nich mluvítko.

Mason našel jméno, které bylo vystřižené z nějaké vizitky. Celinda Gilsonová Larueová. Slovo Larueová však bylo přeškrtnuto propisovací tužkou, takže zůstalo jen Celinda Gilsonová.

Mason stiskl tlačítko zvonku vedle jmenovky a třikrát zazvonil. V mluvítku to zapískalo a ozval se ospalý ženský hlas: „Kdo je.“

„Přítel,“ odpověděl Mason.

„Hmm.“

„Opravdu.“

„Co chcete?“

Mason řekl: „Chci s vámi mluvit, dřív než se o to pokusí policie:“

„O čem to, k čertu, mluvíte?“ ozvalo se z mluvítka.

Mason mlčel.

Několik vteřin bylo ticho. Pak se ozval bzučák, signalizující, že dveře byly uvolněny tlačítkem shora.

Mason zaregistroval číslo bytu 325, otevřel dveře a vstoupil do domu. Čekáním na výtah neztrácel čas. Bral schody po dvou a zastavil se až ve třetím patře. Chodba tu byla stejná jako tisíce jiných chodeb v podobných činžácích. Chvíli trvalo, než se Masonovy oči přizpůsobily chabému osvětlení. Nakonec však našel byt, který hledal a zaklepal na dveře.

Otevřela mladá žena. Mnula si oči a zívala, přičemž si s jistou dávkou výsměchu prohlížela Masona.

Byla nenalíčená, na sobě měla župan a trepky. Řekla: „Tak vy jste prý přítel. A taháte mě z postele v tuto hodinu!“

„Máte pravdu,“ řekl Mason. „Je pozdě.“

„Co chcete?“

„Chci s vámi mluvit.“

„Tak mluvte.“

„Nechci tu takhle stát mezi dveřmi…“

„Tohle je jednopokojový byt. Byla jsem už v posteli. Nehodí se to.“

„Nechci s vámi mluvit tady na chodbě. Nehodí se to.“

„To ale ještě neznamená, že mi prostě vtrhnete do bytu… A o čem vlastně chcete mluvit?“

„O Fargoovi,“ řekl Mason.

V chodbě bylo dost světla na to, aby si Mason mohl všimnout výrazu v jejích očích. Na chvíli se na Masona upřeně zahleděla a pak řekla: „Tak pojďte dál.“

Mason vstoupil a zavřel za sebou dveře.

Byl to prostý malý byt s kuchyňkou a koupelnou. Vyzařoval z něj deprimující nedostatek individuality a podivuhodná nehostinnost. Veškerý nábytek byl soustředěn pouze v jedné straně

místnosti, aby se sem vešla vyklápěcí postel, která byla právě rozestlaná. Chabé osvětlení dodávala prostoru elektrická stojací lampa.

„Židle jsou tamhle u zdi," řekla. „Víte, tyhle čalouněné potvory nejsou příliš pohodlné. Vezměte si jednu z nich a posaďte se."

Odkopla trepky, sedla si na postel a složila nohy pod sebou. Přes kolena si přetáhla pokrývku. Natřepala si polštář, podepřela jím záda a řekla: „Tak spusťte."

„Věděla jste, že je Fargo ženatý?" zeptal se Mason.

Na okamžik zaváhala, pak se mu podívala do očí a odpověděla: „Ano."

„Kdy jste ho viděla naposledy?"

„Včera večer."

„V kolik hodin?"

„Asi v deset. Byl v podniku, kde pracuji."

„Ve Zlaté huse?"

„Ano. Vy jste tam byl ostatně také, viděla jsem vás tam s jednou mladou ženou. Vím, kdo jste. Perry Mason. Přestaňme si hrát na schovávanou a řekněte mi, co chcete. Vy jste advokát. Zastupujete jeho manželku?"

„To vám nejsem ochoten vykládat."

„Co po vás chtěla?"

„To vám nejsem ochoten vykládat."

„Co chcete vy?"

„Informace."

„O čem?"

„Nebude vám vadit, když si zapálím?" zeptal se Mason.

„Vůbec ne," řekla a ukázala na mosazný pohárek, který sloužil jako popelník a byl z poloviny plný cigaretových oharků.

„Dáte si taky?" zeptal se Mason.

„Já… No, dobrá."

Mason vytáhl z kapsy krabičku cigaret a nabídl jí. Sám si vzal také jednu a oběma připálil.

Dívka rychle vtáhla kouř. Pak cigaretu odložila, vyfoukla dva obláčky dýmu a řekla: „Tak začněte s výslechem.“

„Jste Fargoovou přítelkyní?“ zeptal se Mason.

Zaváhala a sklopila zrak. „Ano.“

„Důvěrnou přítelkyní?“

„Mám s ním poměr, pokud vám jde o tohle.“

„Jak dlouho s ním – ehm – máte poměr?“

„Je vám do toho něco?“

„Myslím, že ano.“

„Asi půl roku.“

„Mluvil s vámi o tom, že by si vás chtěl vzít?“

„Nebuďte naivní. Je ženatý.“

„Co vám tedy ten vztah přinášel?“

„Jste advokát. Můžete si odpovědět sám.“

„Jste docela vychytralá.“

„Nevypadám na to, co?“

„Tak, co jste tedy očekávala od tohoto přátelství?“ zeptal se znovu Mason. „Něco jste přece očekávala.“

„Všechno závisí na něm.“

„Bavila jste se s ním o tom vůbec někdy?“

„Ne.“

„Je šťastně ženatý?“

„Ne.“

Mason řekl ledabyle: „Víte, že je mrtev?“

Vyskočila prudce z postele, jako by vedle ní vybuchl granát. „Nevěděla jste to snad?“ zeptal se Mason

„To má být vtip? Vy to na mě jenom hrajete!“

„Je opravdu mrtev,“ řekl Mason. „Myslím, že byl zavražděn.“

„Pak to udělala ona,“ prohlásila Celinda Gilsonová tónem, který nesnesl námitek.

„Proč myslíte?“

„Protože by jí to bylo podobné. On – on čekal, že se o něco takového pokusí.“

„Jak to víte?“

„Řekl mi to.“

„Měl s ní nějaké problémy?“

„Ano.“

„Jaké konkrétně?“

„Nevím,“ řekla unaveně. „Jak říkáte problémům, když se lidé vezmou a žijí spolu tak dlouho, že začnou mít jeden druhého plné zuby, chtějí se od sebe vzájemně osvobodit, ale nejde to? Jdou si na nervy, řvou na sebe. Ona možná toho chlapa kdysi milovala, ale už je to všechno ohraná písnička a on ji dneska akorát rozčiluje, protože jí ve dne v noci visí na krku – přitom on cítí totéž ve vztahu k ní.

Ona říká věci, které zraňují jeho, on říká věci, které zraňují ji. On ji neustále napadá a vnucuje jí pocit, že nedělá nic podle jeho gusta. Ona se snaží mu ze všech sil vyhovět, pak ji však její sebeúcta donutí bránit se, a tak přejde do protiútoku. Nejdřív se vzájemně provokují jako pes a kočka, zavření spolu v jedné kleci. Pak najednou frnk! A je tu rozvod.“

„To je i váš příběh?“

„Ano,“ řekla. „Všiml jste si té vizitky dole u zvonků? Proto ten křížek přes jméno Larueová. Vyškrtla jsem prostě toho chlapíka ze svého života.“

„Jak je to dlouho?“

„Osm měsíců.“

„Jste rozvedeni?“

„Ještě ne. Jen jsem přeškrtla to jméno.“

„Proč jste se nerozvedli?“

„Protože on není ochoten za rozvod zaplatit a já bych byla bláhová, kdybych měla vyhazovat své těžce vydělané prachy,

abych vykoupila jeho svobodu. Zatím se jen tahá se ženskýma, ale dříve či později se objeví nějaká slaďoučká kočička, která bude chtít dostat zpátky své investice a zajistit si jeho peníze. On se nechá lapit a pak bude potřebovat svou ‚svobodu'. Tehdy přileze za mnou a začne prosit o rozvod."

„A co uděláte vy?"

„Nejspíš po něm budu chtít určitou sumičku," řekla. „Koneckonců, žila jsem s tím chlapem pět let. Mám nárok na nějaké odstupné. Před pěti lety jsem ještě měla dost co nabídnout, nyní – pel mládí už většinou opadal…"

„Mluvíte jako filosof."

„Snažím se to tak brát. Ale povězte mi raději o Arthmanovi. Myslel jste to skutečně vážně? Nevodíte mě za nos?"

„Ne. Je mrtev."

„Zavražděn?"

„Myslím, že ano."

„Kde je jeho žena?"

„Prý jela do Sacramenta, navštívit svou matku."

„Kdy odjížděla?"

„Dnes ráno."

„Kdy byl Arthman zavražděn?"

„Před hodinou a půl nebo před dvěma hodinami."

„Musíte prověřit, kde byla tou dobou jeho žena," prohlásila tónem, který nesnesl námitek. „Zjistíte, že ona je tím pachatelem."

Mason řekl: „Vy jste o jeho smrti nic nevěděla?"

„Vůbec nic."

„V kolik jste si šla lehnout?"

„Asi v pět ráno."

„Bydlíte tu sama?"

„Nevypadá to tu snad na to?"

„Spala jste už, když jsem zazvonil?"

„Ano."

„Byla jste v posteli celou dobu od pěti od rána?“

„Ano.“

„Kde jste byla dnes dopoledne kolem desáté?“

„Ležela jsem tady na té posteli, s hlavou zrovna na tomhle polštáři. Proč? Chce mi snad někdo tu vraždu přišít?“

„V kolik se zavírá ve Zlaté huse?“

„Kolem druhé hodiny.“

„Kde jste byla mezi druhou a pátou?“

Pohodila hlavou a řekla: „Do toho vám nic není. Nechci do toho namočit další lidi. Povím vám všechno, co se týká mě, ale pokud by mělo jít o někoho dalšího, je to jiná situace.“

„Nebyla jste tedy sama?“ zeptal se Mason.

„Ne,“ řekla uštěpačně. „Nebyla jsem sama. Existuje spousta věcí, které jsem si vykoupila. Žiju si svůj život a vydobila jsem si právo na nezávislost.“

Mason řekl: „Pojďme tedy ke kořenu věci.“

„Myslela jsem, že jsme u kořenu věci.“

„Nebyla jste dnes dopoledne asi v deset třicet ve Fargoově domě na Livingdon Drive 2281, v ložnici za zamčenými dveřmi?“

„Ne.“

„Kde jste tedy byla?“

„No tady.“

„Umíte řídit auto?“

„Samozřejmě.“

„Nevyjela jste cadillacem Arthmana Fargoa asi před dvěma hodinami z jeho garáže a…?“

„Nebuďte směšný.“

„Nevyjela jste z té garáže?“

„Ne.“

„Kolik toho víte o paní Fargoové?“

„Nikdy jsem s ní osobně nemluvila. Viděla jsem ji – ve Zlaté huse. Byla tam s ním minulou noc.“

„Kolik toho o ní víte?“

„Myslím, že není třeba pouštět se do detailů, ale pokud – ehm – pokud byl Arthman skutečně zavražděn…“

„Skutečně nelžu.“

„Jak mi to můžete dokázat?“

„Přesvědčíte se o tom brzy sama. Pokud přespříliš nepodceňuji inteligenci poručíka Tragga z oddělení vražd, budete na toto téma podrobně vyslýchána.“

„Já nemám co skrývat,“ řekla. „Jsem běloška, sedmadvacet let, žiju si svůj vlastní život.“

„A co jeho žena?“

„Pokud je Arthman Fargo mrtev, pane Masone, zavraždila ho Myrt.“

„Kdo je Myrt?“

„Myrtle, jeho žena.“

„Zdá se, že jste si naprosto jistá.“

„To jsem.“

„Mohla byste mi, laskavě, říci, co vás vede k tomuto přesvědčení?“

„Je to taková malá, ješitná rajda. Sama o něj nestojí, raději by se viděla někde jinde.“

„Kde? Víte snad něco?“ vyzvídal Mason.

„Co máte na mysli?“

„Kde by jako chtěla být?“

Potřásla hlavou a řekla: „Víte, je to taková tajnůstkářka.“

„Myslíte, že je tu někdo jiný?“

„Ovšem.“

„Z čeho tak soudíte?“

„Je tu víc věcí.“

„Nemáte nějakou představu, o koho by mohlo jít?“

„Nemám nejmenší tušení a myslím, že to nevěděl ani Arthman.“

„Neodbočujme však od tématu,“ řekl Mason. „Mám důvod se domnívat, že jste byla dnes dopoledne v horní ložnici Fargoova domu. Mám důvod se domnívat, že jste vsedla do Fargoova cadillacu a s plynem u podlahy jste se pěkně projela po městě, když jste se pokoušela setřást kohosi, kdo vás pronásledoval. To auto jste pak zřejmě nechala stát na nějakém místě, které by podle vašeho názoru nikdo nedával do souvislosti s vaší osobou. Mám důvod se domnívat, že tělo Myrtle Fargoové leží v kufru toho vozu. To všechno může být jen určitá divoká dedukce. Možná, že máte cosi společného s vraždou Myrtle Fargoové, ale možná, že o tom nevíte nic. Nechtěla byste mi k tomu něco říci?“

„Nechtěla bych říct už vůbec nic. Jste nějak moc hr, panáčku. Snažila jsem se s vámi hrát na rovinu. Zatím jsem vám celkem stačila. Problém však je, že vy znáte trumfy a já ne.“

„Až policie najde to auto,“ řekl Mason, „identifikuje na jeho volantu vaše otisky.“

„Jak to můžete vědět?“

„Protože policie začala pátrat po ženě, která figuruje v tomto případu.“

„Tím myslí mě?“

„Tím myslí vás. A prošmejdí celé auto a budou hledat otisky.“

„To je moc hezké.“

„A pokud jste zabila Arthmana Fargoa,“ pokračoval Mason, „bude možná nejlepší vyjít hned s barvou ven a přiznat to. A přiznat současně, že jste ho zabila v sebeobraně, protože jste zjistila, že on zavraždil svou ženu. Bude to lepší, než se vykrucovat a nakonec mít stejně na krku vraždu. Nechci být vaším obhájcem. Nemám právo vám radit, ale myslím, že byste se nad tím měla zamyslet. Použijte zdravý selský rozum.“

Sesunula se na okraj postele. Přitom se jí shrnul župan a odhalily nahé nohy. Vstala, uhladila si župan, pod nímž zjevně nic neměla, a řekla: „Podívejte se na mě, pane Masone.“

„Dívám se.“

„Myslíte si, že jsem tvrdá. Myslíte si, že jsem prošla drsnou školou. Víte, že pracuji v nočním baru. Myslíte si, že jsem zlatokop. Jen do toho, přemýšlejte dál.

Je mi sedmadvacet. Už toho mám hodně za sebou. Každý chlap, kterého jsem poznala, si chtěl jenom užít. Kolikrát jsem si říkala, ‚Nakonec, proč ne, Celindo? Proč by sis ostatně taky neužila?‘ Vždycky jsem se tak nějak držela zpátky. Vždycky jsem se snažila se nezavazovat. Arthman Fargo byl fajn. Pokud je mrtev, je to pro mě hrozná rána. Ale vyrovnám se s tím. V životě mě už potkalo spousta věcí, s nimiž jsem se musela vyrovnat. Pokaždé, když jsem si myslela, jak je všechno prima, přišla nějaká pohroma. Až odejdete, sednu si tu do koutka a vybrečím se. Večer v práci pak budu mít oči jako králík. To jenom teď se snažím držet hlavu vzhůru.

Je mi jasné, že vás nezajímají moje city, ani můj smutek. Předpokládám, že máte svůj důvod, proč jste za mnou přišel. Myslím si, že tady šachujete s něčím ve prospěch svého klienta, nikoli v můj prospěch. Vlastně bych vás měla považovat za nepřítele. Vypadáte jako solida a máte pověst charakterního člověka. Tedy, řekla jsem vám, co jsem zač a…“

Náhle se ozvalo naléhavé zvonění.

„Co se děje?“ zeptal se Mason.

„Zvonek u dveří,“ řekla.

„Dole?“

„Ne, tady u bytu. Nejspíš nějaký podomní prodavač. Nijak se nevzrušujte. Vlezou do domu, pak chvíli zvoní po bytech a jdou zas pryč.“

Zvonek se ozval znovu. Někdo klepal na dveře. „Otevřte,“ řekl hlas za dveřmi.

Mason se zvedl: „No, díky za rozhovor. Myslím, že bude lepší, když otevřete. Vypadá to, že je to někdo, koho znám.“

Celinda tedy šla ke dveřím a vzala za kliku.

Na prahu stál poručík Tragg a detektivové v civilu.

Mason řekl: „Celinda Gilsonová, poručík Tragg z oddělení vražd. Seznamte se. Poručík Tragg se vás, Celindo, přišel zeptat na pár věcí ohledně Fargoa.“

Tragg vůbec nedokázal skrýt své překvapení. „K čertu, už zase vy, Masone,“ řekl znechuceně. „Je snad tohle váš klient?“

Mason zavrtěl hlavou.

„Dobrá,“ nasadil Tragg sladký tón, „nechceme vás připravovat o váš drahocenný čas, Masone. Tentokrát skutečně nemáme v úmyslu vás zdržovat.“

„Díky,“ řekl Mason ironicky a odešel.

KAPITOLA 13

Bylo už hodně po druhé hodině. Mason otevřel dveře své soukromé kanceláře a spatřil Paula Drakea a Dellu Streetovou, zabrané v tichý rozhovor.

„Nazdárek," řekl Mason vesele. „Vypadáte jako dva spiklenci."

„To taky jsme," zasmála se Della.

„Myslím, že jsme na to kápli," spustil Mason. „Bude to ta Celinda Gilsonová. Snažila se předstírat, že jsem ji právě vyburcoval z hlubokého spánku. Ovšem prozradila se. Je to zřejmě silná kuřačka, ale přestože si právě protírala oči a aktivovala své smysly po tak náhlém probuzení, cigareta jí nic moc neříkala. Přitom cigareta bývá přece první věcí, po které sáhne každý notorický kuřák, když se vzbudí. A plný popelník dosvědčoval, že silnou kuřačkou je. Já jsem jí jednu cigaretu nabídl a ona dokonce chvíli zaváhala, než si ji vzala. Vypadalo to, jako by chtěla říci, že už toho dnes vykouřila moc a… Co je, Paule?"

Drake řekl: „Ta tvoje teorie je trochu děravá, Perry."

„Jaká teorie?"

„Že Fargo zabil svou ženu."

„Proč?"

„On ji nezabil."

„Žvaníš."

Drake řekl: „Dostali jsme se na stopu, když jsme vyhrabali Fargoovo svatební oznámení. Máme jméno a adresu její matky. Žije v Sacramentu. Už jsme jí zavolali a ověřili si základní věci."

„K čertu!" zvolal Mason. „Co říkala?"

„Že její dcera je na cestě do Sacramenta. Jede autobusem, Greyhoundem, a má dorazit dnes večer."

Mason poznamenal: „Já si osobně myslím, že je to nesmysl. Pokud se to však potvrdí, jsme v pěkné bryndě.“

„Jak to, je tvou klientkou, je v pořádku a…“

„A jejího manžela kdosi zručně podřízl. Kdy odjížděl tenhle Greyhound odtud?“

„Bude to asi ten v osm čtyřicet pět.“

Mason začal nervózně přecházet po místnosti. „Musíme se s tou ženou nějak zkontaktovat.“

„Proč?“

„Bude potřebovat alibi, Paule,“ vysvětloval Mason.

„No, jestli je v tom autobuse, tak má alibi určitě dobré.“

„Bude potřebovat ale setsakramentsky dobré alibi,“ zdůraznil Mason. „Tady jde o vraždu. Co ty víš, Tragg se možná bude snažit jí to přišít. Bude třeba zjistit jména spolucestujících, kteří by jí mohli jít svědčit… Dello, najměte soukromé letadlo. Potřebuji nějaké hodně rychlé. Paule, ty opatři jízdní řád toho autobusu. A jeho popis. Dello, vy pojedete se mnou. Vezměte s sebou všechny informace, které máme. Drakeova hlášení. Adresu té její matky. Prostě všechna dosud zjištěná fakta. Musíme začít shánět důkazy pro potvrzení toho alibi. A to pěkně rychle.“

Della Streetová zvedla interní telefon a řekla: „Gertie, zavolejte naše oddělení, co má na starosti chartrování letadel. Řekněte jim, že potřebujeme nejrychlejší spoj do Sacramenta…“

„Do Stocktonu,“ opravil ji Mason. „Jedeme do Stocktonu.“

„Tedy do Stocktonu,“ řekla Della Streetová do telefonu. „Jakmile budete mít na drátě toho správného člověka, přepojte mi hovor sem.“

„Proč do Stocktonu?“ nechápal Drake.

„Hned ti to vysvětlím,“ odpověděl Mason. „Ty teď půjdeš a zatelefonuješ svým spolupracovníkům do Sacramenta. Instruuješ je, aby poslali své detektivy za matkou Myrtle Fargoové a přiměli ji, aby s nimi jela za námi do Stocktonu. My tam budeme čekat na

ten autobus. Ona nám pak identifikuje svou dceru. Tví detektivové budou mezitím procházet mezi cestujícími a zjišťovat jejich jména a adresy. Budeme potřebovat svědky, spoustu svědků.“

„Myslíš, že je to tak vážné?“ zeptal se Drake.

„Jak to mám, sakra, vědět?“ řekl Mason. „Jestli se však situace skutečně vyhrotí, nechci si pak naše důkazy cucat z prstu. Pojďme si tedy zajistit ty svědky a hoďme sebou.“

KAPITOLA 14

Dispečer právě ohlašoval příjezd autobusu číslo tři sta dvacet, linka Modesto – Sacramento, když Masona oslovil hubený, asi pětapadesátiletý muž. Vyhlížel jako profesionál a byl oblečen tak konzervativně, že působil téměř staromódním dojmem. Tiše si advokáta přeměřil a zeptal se: „Pan Mason?“

Mason přikývl.

„Jsem z Drakeovy detektivní kanceláře, z její pobočky v Sacramentu. Máme tady paní Ingramovou. Chcete s ní mluvit hned teď? Autobus má právě dorazit. Je dost narvaný. Je to přímý spoj, víte, a jízdenky z nácestných stanic se prodávají vyjímečně, jen pokud se nějaká místa neobsadí. Máme dva lístky, víc se nám nepodařilo sehnat.“

„Jak dlouho tu bude stát?“

„Pět minut.“

„Máte někoho s sebou?“

„Ano, mám jednoho detektiva.“

Mason řekl: „Výborně. Vezměte si ty dva lístky a nastupte do autobusu. Zjistěte jména a adresy všech cestujících. Budete si zřejmě muset vymyslet nějakou historku a…“

„Jistě,“ ubezpečil ho detektiv, „je to přece naše profese. Tohle všechno je nám jasné, pane Masone.“

„Skvěle,“ řekl Mason. „Sežeňte tedy ta jména a adresy. Jde mi především o cestující, kteří jedou z konečné. O ty, kteří se bavili s mladou ženou, kterou jsem vám ukázal.“

„Á, už tu máme první cestující,“ poznamenal detektiv.

„Seznamte mě ještě s paní Ingramovou,“ přikázal Mason.

Za okamžik si už Mason potřásal rukou s asi pětapadesátiletou ženou s úzkými rty. Byla zjevně naprosto zmatená.

„Tak vy jste ten pan Mason,“ řekla. „Přisámbůh, vůbec nechápu, co se vlastně děje. Prý jste advokát, dobrý advokát, a tak doufám, že víte, co děláte. Moje dcera je slušné děvče, pane Masone, opravdu slušné děvče. To si dobře zapamatujte. Není možné, že by byla zapletena do nějakých nepravostí. Nevím, co znamená celý tenhle cirkus, ale jsem si jistá, že to máte na svědomí vy. Ten nápad bloumat tady kolem…“

Mason jí rychle skočil do řeči: „Nejsme si jisti, zda vaše dcera v tom autobuse vůbec je.“

„Ovšemže je. Říkala, že s ním pojede.“

„Vyskytly se mimořádné a naprosto neočekávané okolnosti, paní Ingramová. Je možné, že vaše dcera…“

„Mami, kde se tady bereš?“

Paní Ingramová se otočila. Oči jí zněžněly, ale linie úst zůstala tvrdá.

„Myrtle, prosím tě! Ty ale člověka dokážeš vyděsit! Ty…“

„Já, proč já? To spíš tys vylekala mě! Co tu, proboha, děláš?“

Paní Ingramová řekla: „To by ti spíš měl vysvětlit někdo jiný. Seznamte se, to je pan Mason a slečna Streetová, jeho sekretářka.“

Myrtle Fargoová zůstala zírat na Masonovu tvář. Zrudla a vyvalila oči.

„Pan Mason!“ zašeptala vyděšeně.

Mason řekl: „Znáte mě od vidění, paní Fargoová?“

„Ano. Já… Ukázali mi vás… Co vy tady, proboha, děláte?“

Mason odpověděl: „Teď není čas na nějaké vysvětlování. Situace je vážná. Máte svoji jízdenku?“

Myrtle Fargoová se začala přehrabovat v kabelce a vytáhla malý papírek. „Tady, pane Masone, ale proč všechna ta…“

Mason lístek rychle otočil, aby se podíval na razítko losangeleské pokladny. „Můžete mi, paní Fargoová, říci, proč je na této jízdence včerejší datum?“

„Ale samozřejmě,“ odpověděla Myrtle Fargoová pohotově.

„Koupila jsem ten lístek včera. Vždycky si kupuji lístky předem, abych se ujistila, jestli se neočekává třeba nějaké zpoždění a…“

„No, nechme to prozatím stranou,“ řekl Mason. „Kde přesně jste seděla v tom autobuse?“

„Bylo to – ano, druhé sedadlo odpředu, po levé straně.“

„U okénka nebo v uličce?“

„U okénka.“

„Pamatujete si, kdo seděl vedle vás?“

„Ano, jedna velmi milá paní. Byla…“

„Kde nastupovala?“

„Tedy, to nevím. Vlastně počkejte, někde dole v údolí. Seděla tam jenom chvíli.“

„Nebyla v autobuse, když jste odjížděli z Los Angeles?“

„Ježíši, to nevím. Všimla jsem si jí až později.“

„Vidíte ji někde tady?“ zajímal se Mason.

„Ano, stojí tamhle, přímo u toho novinového kiosku.“

Z tlampače se ozvalo: „Pravidelná linka číslo tři sta dvacet odjíždí do Sacramenta. Nastupujte, prosím.“

„Co má tohle všechno znamenat?“ kroutila hlavou paní Fargoová. „Mami, můžeš jet se mnou? Můžeš…“

„Pojedete se mnou,“ řekl Mason. „Dopravíme vás do Sacramenta najatým vozem. Chceme tam dorazit ještě před autobusem, abychom pak měli možnost pohovořit s některými cestujícími.“

Cestující se mezitím tlačili na nástupišti a nastupovali do autobusu. Okénkem bylo možné sledovat detektiva a jeho asistenta, jak se zdvořilým úsměvem obcházejí lidi uvnitř a taktně vyzvídají jejich jména a adresy.

„Teď už byste mi, doufám, mohl říci, k čemu celé tohle divadlo, ne?“ zeptala se Myrtle Fargoová.

„To byste dokonce měl,“ přidala se paní Ingramová. „Takové pozdvižení! Jsem úplně rozčilená. Vůbec ničemu nerozumím. Nic

podobného jsem dosud nezažila. Ti lidé mě normálně sebrali a dotáhli až sem. Myrt, do čeho ses to zapletla?“

„Ale vůbec do ničeho, mami.“

Mason řekl: „Snad by bylo vhodnější odsunout to vyptávání na později.“

„Nesmysl, pane Masone! Neexistuje nic, co bych před svou matkou chtěla tajit.“

Mason se tedy zeptal: „Říkáte, že vás na mě někdo upozornil?“

„Ano.“

„Kde?“

„V nočním klubu. Počkejte, kdy… Vlastně – vždyť to bylo teprve včera v noci! Byla tam s vámi i slečna Streetová. Že je to tak, slečno Streetová?“

Mason řekl: „Paní Fargoová, neměla jste původně v plánu letět dnes ráno letadlem?“

„Cože, letadlem?!“

„Ano.“

„Proboha, ne! Můj čas není zas tak drahý. Ráda cestuji autobusem. Potkáte spoustu zajímavých…“

„Neřekla jste vašemu manželovi, že poletíte letadlem?“

„Ne.“

„On vás dnes ráno nevezl na letiště?“

„Můj manžel že by mě vezl na letiště? To snad nemyslíte vážně. A tak brzo ráno? Ale kdepak, ten by si nenarušil svůj sladký spánek kvůli ničemu na světě. Vykradla jsem se tiše dolů, udělala si malou snídani a sedla normálně na tramvaj. Pak jsem odjela autobusem v osm čtyřicet pět.“

„On mi ale řekl, že vás vezl na letiště.“

„Arthman Fargo že vám řekl, že odvezl mě na letiště?“

„Ano.“

„Kdy vám to, prosím vás, vykládal?“

„Dnes ráno, asi v devět hodin.“

Zavrtěla hlavou a prohlásila: „To na vás šil nějakou boudu. Věděl moc dobře, že mám v úmyslu jet autobusem. Vždycky tak jezdím, že je to tak, mami?“

„No, ano. Myslím, že ano. Většinou. Ovšem jednou jsi skutečně letěla letadlem…“

„A celou cestu mi bylo špatně. Rozhodla jsem se, že takhle už tedy nikdy. Od té doby jezdím vždycky Greyhoundem a moc se mi to líbí.“

„Ano, myslím, že je to pravda,“ potvrdila paní Ingramová. „Můžete mi však, prosím vás, konečně vysvětlit, o co tady jde? Nejsem už žádná malá holka, abyste mě mohli tahat sem a tam a neřekli mi ani…“

„Paní Fargoová,“ nadechl se Mason, „abychom si to tedy vyjasnili. Už po vás nebudu chtít nic víc, než jste ochotná mi sdělit, ale jedno mi ještě řekněte. Zašla jste si včera v noci zatelefonovat do dragstóru na rohu Vance Avenue a Kramer Boulevard?“

Pomalu zavrtěla hlavou a po chvíli mlčení se opatrně zeptala: „Jak to souvisí s tímhle?“

Mason netrpělivě vyštěkl: „Nelžete mi. Ten fakt má mimořádnou důležitost.“

„Pane Masone,“ ostře se ohradila paní Ingramová, „hovoříte s mou dcerou. Je to slušné děvče. Neopovažujte se ji obviňovat ze lhaní. Nelhala by nikomu. Není taková. Ostatně, nepotřebuje lhát. Je to solidní, bezúhonná vdaná žena a…“

Mason podotkl: „Dobrá. Řeknu vám to rovnou, není čas na nějaké ohledy. Váš manžel je mrtev.“

„Cože?“ vykřikla paní Ingramová.

Myrtle se slabě zakymácela. Oči se jí rozšířily. „Arthman – mrtev!“

„Je to tak,“ pokračoval Mason. „Pokud jde o nás, byli bychom rádi, kdyby se to obešlo bez nějakých dramatických výlevů.

Domnívám se, že během dvou hodin vás vyslídí policie. Musíme zmapovat situaci, a to co nejrychleji. Nemůžeme se už ničím zdržovat.“

„Arthrnan… To není možné. Byl při plném zdraví a…“

„Byl zavražděn,“ vysvětlil Mason.

„Jak?“

„Někdo mu bodl ze strany do krku nůž. Zřejmě v afektu, jestli se to tak dá nazvat. Stalo se to dnes dopoledne – někdy kolem desáté nebo půl jedenácté – u vás doma, nahoře v patře. Snažil se vyběhnout z domu. Doklopýtal ale jen ke schodišti, kde zřejmě ztratil vědomí a skutálel se dolů. Zůstal ležet ve vstupní hale, jen pár kroků od domovních dveří. Nevíte o tom něco?“

„Jestli o tom něco nevím! Co tím máte na mysli, pane Masone? Vy jste první, kdo mi o tom říká. Já… vědělas to snad ty, mami?“

Zavrtěla hlavou.

„No, zřejmě vás čeká výslech,“ upozornil Mason. „Policie bude chtít vědět, kde jste byla.“

„V kolik se to stalo?“

„Pravděpodobně kolem desáté nebo půl jedenácté.“

„Ach, bohudíky, to mohu snadno vysvětlit. V půl jedenácté jsem byla v autobuse.“

„Bavila jste se tam s někým?“

„Ano, bavila,“ vzpomněla si po chvíli přemýšlení. „Byl tam jeden velmi milý pán, takový inteligentní starší muž. Dělal v ropném průmyslu nebo v něčem podobném. Vystupoval v Bakersfieldu. Vedle mě seděl nějaký opilec. Mezi Bakersfieldem a Fresnem jsem si povídala s jednou ženou, ale nevím, co byla zač. Ve Fresnu jsem si přesedla. Seděla jsem pak vedle nějaké paní, která jela do Sacramenta svědčit u rozvodu své dcery. Říkala, myslím, že se jmenuje Olantová. Zvláštní jméno. Jsem si ale docela jistá, byla to paní Olantová. Její dcera však byla

Pelhamová, její případ, tedy rozvodové řízeni, má jít před soud zítra ráno. Vzpomínám si, že vykládala o rozvodech a o manželech a manželkách a o potížích ve vzájemném soužití.“

Mason pohlédl na hodinky a obrátil se k Delle Streetové: „Pokud dorazíme do Sacramenta včas a všechno půjde hladce, hned se do toho pustíme.“

Della přikývla a vydala se za řidičem pronajatého vozu. Mason mezitím vysvětloval paní Fargoové a její matce: „Pojedeme teď v najatém autě. Řidič bude poslouchat. Nebudeme proto moci volně hovořit. Teď máme poslední příležitost. Paní Fargoová, ptám se vás, telefonovala jste mi včera v noci nebo ne?“

Podívala se mu do očí a řekla pevně: „Ne.“

„Tak pojďme,“ uzavřel Mason stručně.

Myrtle najednou vyhrkla: „Včera v noci jsem vám sice nevolala, ale pokud je můj manžel skutečně mrtev, a pokud by to bylo možné – no, jestliže budu potřebovat alibi nebo důkazy, kde jsem byla nebo co jsem dělala, prostě byla bych ráda, kdybyste mě zastupoval. Hodně jsem o vás slyšela a… Já tomu stejně nemůžu uvěřit, pane Masone, že…“

„Radši dávej pozor na to, co říkáš,“ upozornila ji matka. „Žádného advokáta nepotřebuješ. To nechápu, ty si klidně necháš vnutit pocit, že by sis snad měla někoho takového najmout.“

„Vážená paní,“ snažil se Mason uvést věci na pravou míru, „nikdo tady nikomu nic nevnucuje. Já jsem se v této věci angažoval pod mylným dojmem, že zastupuji vaši dceru.“

„Vy snad neznáte své vlastní klienty?“ ušklíbla se paní Ingramová.

„Vypadá to, že ne,“ odpověděl suše Mason.

„No to je dobré. Vytáhl jste mou dceru z autobusu a mě jste hnal z domova až sem. Budete nás muset dopravit zpátky. Ano, myslím, že to je teď přímo vaše povinnost. Nevím sice přesně, jaká má člověk vůbec práva, ale připadá mi, že byste se nám nějak měli

revanšovat.“

„Máte naprostou pravdu,“ přisvědčil Mason. „Vezmeme vás zpět do Sacramenta. Pojďte, prosím, tamhle k tomu vozu.“

U obrubníku už na ně čekal sedmimístný automobil. Mason instruoval řidiče: „Potřebuju, abyste byl v Sacramentu dřív, než ten autobus, který odtud právě odjel. Zvládnete to?“

„Snadno, ten autobus má po cestě několik zastávek.“

„Výborně,“ řekl Mason. „Jedem.“

Po cestě do Sacramenta mařil Mason všechny pokusy o navázání konverzace. Řidič, zjevně zvědavý, chtěl své cestující rozpovídat poznámkami o okolí, kterým projížděli. Posléze však pochopil marnost tohoto počínání a své úsilí vzdal.

Rozhostilo se ticho. Jen Myrtle Fargoová občas cosi zašeptala matce. Mason a Della Streetová mlčeli jako zařezaní.

Když vjížděli na předměstí Sacramenta, řidič zpomalil a před autobusovou zastávkou zastavil. Mason zaplatil řidiči padesát dolarů a pět dolarů mu přidal jako spropitné.

Než dorazil autobus, uběhlo ještě asi deset minut.

„Nemá smysl, abyste tu čekaly,“ obrátil se Mason k Myrtle Fargoové. „Vyzvednu tu ty detektivy sám. Počkejte na mě u své matky. Vezmu si taxíka.“

Obě ženy vystoupily z auta. „Nechci, abyste si myslel, že jsme nevděčné, pane Masone,“ poznamenala paní Ingramová.

„To je v pořádku,“ usmál se Mason. „Nějaký čas jsem žil v domnění, že zastupuji vás, paní Fargoová. Myslel jsem, že bych se vám mohl postarat o řádné alibi a zabránit policii, aby se vydala špatnou cestou.“

„Tak, aby se mohla vydat po té správné?“ zeptala se Myrtle Fargoová.

„Snad.“

„Chtěl byste vědět, kdo to udělal, pane Masone?“

„Možná by to bylo ku prospěchu.“

„Byla to ta jeho milenka. Arthman se už nemohl dočkat, až vypadnu z domu, aby se s ní mohl sejít. Upřímně řečeno, pane Masone, já jsem dost velkorysá. Ale všechno má své meze.“

„Vypadá to, že vás jeho smrt příliš nezasáhla.“

„Máte pravdu,“ přiznala. „Už jsme se mnohokrát dostali do situace, kdy jsme vážně uvažovali o rozvodu. Vydala jsem se sem, abych zjistila, co to s ním udělá. Myslela jsem si, že ho snad můj odjezd přivede k rozumu. Místo toho to však pro něj byla příležitost, aby si ji přivedl až k nám domů. Nějaký čas jsem měla pocit, že už chce celý náš vztah vyměnit za peníze a odejít pryč s tou ženskou. Teď je mi jasné, že to tak skutečně bylo.“

„Víte, o koho se jedná?“ zeptal se Mason.

„Konkrétně ne. Jen vím, že tu kdosi je. Nějaká holka, do které se zbláznil. Poslední měsíc skoro nebyl doma. Vždycky si vymyslel nějakou výmluvu, aby se mohl vytratit. Říkal pokaždé, že jde za obchodem. Že musí navštívit nějakého zákazníka nebo opatřit nabídky realit. Samozřejmě je to jen dočasné poblouznění. Vím, že to s ní nemůže myslet vážně. Včera večer, když jsme byli v tom nočním klubu, dělal oči na tu fotografku. Bože, jak ten se na ni díval! Jako by ji chtěl hned sbalit a odvést si ji domů. Pořád upřeně sledoval její nohy a zadek a…“

„No Myrtle!“ osopila se na svou dceru paní Ingramová. „Takhle mluvit před cizím mužem!“ Nato se otočila a vydala se směrem k řidiči, který tam stál opřený o dvířka svého auta. Po chvíli se zarazila, aby jí něco z rozhovoru náhodou neuniklo.

Mason řekl: „Nehledě na vaše osobni pocity je třeba brát v úvahu reakce jiných lidí. Policie vás bude vyslýchat, možná i novináři se vás budou na všelicos vyptávat, to závisí na tom, jakou záhadu z té vraždy budou chtít udělat a do jaké míry ji budou chtít rozmáznout.“

„Chápu,“ přikývla Myrtle Fargoová. „Budu decentně truchlit, ale nebudu nic přehánět, pane Masone. Nechci se chovat jako

pokrytec.“

„Tak za hodinu se za vámi stavím v domě vaší matky. Budu už mít jména a adresy svědků, kteří by vám mohli případně jít svědčit, možná i jednu nebo dvě písemné výpovědi. To všechno dělám pro vás. Mezitím se vynasnažte rozpomenout, zda jste to náhodou nebyla skutečně vy, kdo mi včera v noci poslal tu zálohu.“

„Ne, to jsem nebyla já.“

„Vzpomínejte trochu usilovněji, ano?“

„Budu. A kdyby se mě mezitím někdo na něco vyptával, co mám říct?“

„Řekněte jim, co uznáte za vhodné. Pokud nejste mým klientem, nemohu vám radit,“ upozornil Mason.

„Ani jako přítel?“

„Ne, to by bylo příliš jednostranné přátelství.“

„Mám se tvářit, že jsem překvapená, až mi řeknou, že je…?“

„Nebuďte bláhová,“ řekl Mason ostře. „Setkal jsem se s vámi ve Stocktonu, vytáhl vás z autobusu a oznámil vám, že váš muž je mrtev.“

„A až se mě budou ptát, proč jste to udělal, co mám říct?“

„Prostě jim řekněte, že jsem velkodušný člověk – a teď už běžte za matkou. Autobus právě přijíždí.“

A Mason odešel a nechal ji tam stát. Myrtle Fargoová na okamžik zaváhala, zda se má vydat za ním, nebo za matkou. Posléze se otočila a spolu s paní Ingramovou nastoupila do najatého vozu, který je odvezl pryč.

Mason vycítil přítomnost Delly Streetové po svém boku. „Chcete k východu A?“ zeptala se.

„Cože?“

Vtiskla mu do ruky nějaký hadřík. „To je kapesník Myrtle Fargoové. Vytáhla jsem jí ho z kabelky. Je to úplně stejná vůně, jakou byly cítit peníze v té obálce.“

„K čertu!“ vykřikl Mason. Otočil se a pátral očima po Myrtle. Bylo příliš pozdě. Už byla pryč.

Mason vzal Dellu Streetovou za ruku a odváděl ji na nástupiště. Autobusové nádraží zaplňovali lidé, kteří právě přijeli.

V asketické tváři Masonova detektiva se nepohnul ani sval, když se blížil davem cestujících. Když zachytil Masonův pohled, popošel kousek stranou. Mason šel za ním.

„Máte jména svědků?“ zeptal se Mason.

Muž přikývl.

Mason řekl: „Dobrá, zkusme od nich získat ještě pár písemných výpovědí. Myslíte, že bychom mohli vybrat několik z nich, nabídnout jim odškodné za ztracený čas a…“

„Mám už nějaké písemné výpovědi tady v kapse,“ řekl muž. „Písmo je sice dost roztřesené díky drncání autobusu, ale všechny jsou v pořádku a podepsané. Tady prosím.“

„To je skvělé,“ zaradoval se Mason a strčil si papíry do své kapsy u kabátu.

„Všechno ale skvělé asi nebude,“ namítl detektiv.

„Co máte na mysli?“

„Ten autobus odjížděl ráno v osm čtyřicet pět. Identifikovali jsme osoby, které vedle ní seděly od Fresna. Našli jsme ženu, která s ní mluvila v Bakersfieldu. Neobjevili jsme však nikoho, kdo byl v autobuse na cestě z Los Angeles, nikoho, kdo…“

„To je v pořádku,“ usmál se Mason. „Bavila se s nějakým mužem, který vystupoval ve Fresnu a…“

„Okamžik,“ přerušil Masona tiše, ale důrazně detektiv. „Nalezli jsme jednu ženu, která si náhodou na paní Fargoovou obzvlášť dobře pamatuje a která je ochotná přísahat, že na cestě z Los Angeles v autobuse nebyla a že se objevila až v Bakersfieldu – přiřítila se prý v taxíku a stihla autobus jen o fous.“

„Ta žena se určitě mýlí.“

„Není to ten typ, co se plete, alespoň podle jejích vlastních

slov.“

„Kruci!“ zamračil se Mason. „To může způsobit komplikace. Máte výpověď té ženy?“

„Ano. Je mezi těmi, které jsem vám právě předal.“

„Kde bydlí ta žena?“

„V Los Angeles. Máte její adresu v tom hlášení.“

„A vaše kancelář je zde?“

„Ano.“

„Dejte mi, prosím, vaši vizitku. Zatím nevím, jak se situace vyvine, ale chci, abyste držel jazyk za zuby, rozumíte?“

Muž přikývl.

Mason řekl: „Pošlete účet mně, nebo Drakeově detektivní kanceláři?“

„Drakeově detektivní kanceláři.“

„Můžete svým mužům důvěřovat?“

„Jistě, ale abychom si dobře rozuměli, pane Masone. Jestliže mi policie začne klást konkrétní otázky, budu jim konkrétně odpovídat.“

„To beru,“ pokýval hlavou Mason. „Předpokládám, že jste své jméno zatím nesdělil žádnému z cestujících.“

„Zaměstnávají mě proto, abych informace získával, nikoli poskytoval.“

„Výborně.“

„Policie se ovšem stejně dozví, že tu někdo čmuchal. Tedy, pokud se pustí do vyšetřování.“

„Chápu.“

Mason doprovodil Dellu Streetovou zpátky k parkovišti, kde čekaly taxíky. „Myslím, že jsme byli příliš optimističtí, Dello.“

„Máte ty písemné výpovědi?“

„Ano.“

Della Streetová navrhla: „Možná by nebyl špatný nápad dát je mně, protože kdyby je po vás někdo chtěl, neměl byste je aspoň u

sebe.“

Mason jí je bez řečí podal.

Pak se naklonil k jednomu taxikáři a dal mu adresu paní Ingramové. Nastoupili a auto se rozjelo.

Della tiskla Masonovi ruku, tak jak taxík kličkoval rušným provozem. „No, koneckonců popřela, že je vaším klientem, šéfe.“

Mason mlčky přikývl.

Když zastavili před úhledným domkem, zašeptala Della Streetová: „Nebude chtít mluvit před matkou.“

„Jsme teprve v půlce cesty,“ upozornil Mason a podával taxikáři peníze. „Pojďme, Dello.“

Vyběhli po schodech na verandu. Taxikář se mezitím podíval na bankovku, usmál se a vypnul motor. Uvelebil se na sedadle a čekal.

Mason zazvonil.

Ve dveřích se objevila paní Ingramová. „Vítám vás,“ řekla. „Ukazuje se, že nám tedy nejste moc platný.“

„Co tím myslíte?“

„Podle mého názoru má advokát poskytovat svému klientovi rady.“

„Pokračujte.“

„No, a vy jste tu nebyl, když přišla policie. Nechal jste v tom mou dceru samotnou.“

„Ona tu byla policie?“

„Už tady na nás čekali.“

„Kde jsou?“

„Nevím. Odjeli pryč.“

„No dobrá,“ kývl Mason. „Promluvím s vaší dcerou a…“

Paní Ingramová mu nakvašeně skočila do řeči: „To se vám právě snažím vysvětlit.“

„Chcete říct, že vaši dceru odvezla policie…?“

„Ano, vzali Myrtle s sebou. Nechala vám tu tenhle vzkaz.“

Podala Masonovi zalepenou obálku, na niž bylo tužkou napsáno: *VÁŽENÝ PAN PERRY MASON.*

Mason ji otevřel a vytáhl list papíru. Bylo tu jen pár prostých vět:

Je mi to líto, pane Masone. Netušila jsem, že se to všechno takhle zvrtne. Doufám, že to pochopíte.

Myrtle Fargoová

Mason si spěšně strčil papír a obálku do kapsy. „To psala vaše dcera, paní Ingramová?“

„Ano, samozřejmě. Ale teď už chci konečně vědět, o co tu celou dobu jde. Chci vědět…“

V tu chvíli se ozvalo drnčení telefonu a odvrátilo hrozící monolog.

„Okamžik, prosím,“ omluvila se paní Ingramová a šla zvednout sluchátko. Brzy byla zase zpátky a oznamovala: „Volá vás meziměsto. Říkají, že je to velice důležité.“

Vedla Masona k telefonu a zůstala stát opodál, aby jí náhodou něco neuniklo.

„Haló,“ ozval se Mason. Na druhém konci uslyšel Drakeův nedočkavý hlas.

„Díky bohu, že jsem tě chytil, Perry,“ oddechl si Drake. „Ten případ Fargo nám byl čert dlužen.“

„Co se děje?“

„Policie objevila auto Myrtle Fargoové.“

„Kde?“

„Na parkovišti u nádraží Union Terminal. A hlídač parkoviště si náhodou pamatuje osobu, která tam to auto odstavila. Tedy aspoň si myslí, že si ji pamatuje.“

„Dobře ji popsal?“

„Moc dobře,“ odpověděl Drake. „tedy pro nás spíš moc špatně,

dá-li se to tak říct. Jako dívku, která vystoupila z auta, označil podle fotografie Myrtle Fargoovou, vdovu po zavražděném. Povšiml si jí, když šla kolem a zastavila si taxík. Řidič ji upozornil, že je proti předpisům brát pasažéry přímo před nádražím a svědek ji odkázal na stanoviště taxíků na jižní straně.

Policie pak narazila na další její stopu. Nějaký muž, její komplic, pro ni najal letadlo do Bakersfieldu. Upozornil pilota, že potřebuje být do jedné hodiny v centru města. Měli příznivý vítr a do Bakersfieldu dorazili včas. Z letiště si ta žena vzala taxíka. Řidiči prostě řekla, že musí stihnout autobus, který odjíždí z Bakersfieldu v jednu hodinu deset. Vysadil ji tedy asi v jednu nula osm na autobusovém nádraží.“

„Policie zřejmě pracuje rychle,“ poznamenal Mason.

„To ano. Chtěl jsem tě varovat, abys po sobě zametl stopy.“

„Nedají se zamést.“

„Vůbec?“

„Vůbec,“ odpověděl Mason a zavěsil. Střetl se s dychtivýma, korálkovitýma očima paní Ingramové.

„Pane Masone,“ řekla. „Jsem matka té dívky. My dva jsme si měli raději otevřeně promluvit. Ale povězte mi, co teď hodláte udělat pro mou dceru?“

„Kdybych teď vaši dceru dostal do rukou,“ zamračil se Mason, „tak bych jí s chutí zakroutil krkem.“

KAPITOLA 15

Perry Mason seděl na otáčecí židli u svého pracovního stolu, opíral si záda a pročítal novinové zprávy, které mu Della Streetová pečlivě vystříhala z různých novin.

Všichni se, jak se zdá, všeobecně shodují v tom, že se jistý advokát snažil vybudovat pro Myrtle Fargoovou alibi a pěkně si naběhl.

Všechny trumfy v rukou drží zřejmě policie. Má už připraveno dokonalé řešení vraždy Arthmana D. Fargoa, obchodníka s nemovitostmi, který byl zabit ve svém bytě na Livingdon Drive 2281 bodnou ranou do krku. Tváře policejních úředníků z oddělení vražd jsou proto nezvykle bezstarostné.

V jednom novinovém článku se dále psalo:

Naopak z tváře jistého dobře známého obhájce se úsměv vytratil. Není snadné zjistit, jak posuzuje on celou situaci, neboť na všechny otázky odpovídá lapidárně: „Bez komentáře.“

Byl však podle všeho přesvědčen, že paní Fargoová skutečně cestovala autobusem Greyhound, linkou tři sta dvacet, s odjezdem z Los Angeles v deset čtyřicet pět a příjezdem do Sacramenta ve dvacet nula pět. Natolik přesvědčen, že ve stanici Stockton vytáhl tuto ženu z autobusu, odvezl ji do Sacramenta najatým autem a do autobusu nasadil detektivy, kteří měli shromáždit „Důkazy.“

Detektivové také řádně požadované důkazy shromáždili. Důkazy, které nakonec dosvědčovaly, že tato žena nenastoupila do autobusu v Los Angeles, ale až v Bakersfieldu v třináct hodin deset minut.

Policie zabavila seznam jmen a adres cestujících, který tito soukromí detektivové sestavili.

Zavražděný muž po sobě zanechal vdovu, Myrtle Fargoovou, a

desetiletého syna. Stephena L. Fargoa. Chlapec chodí do jedné z nejprestižnějších soukromých škol nedaleko Sacramenta a je velmi oblíben jak mezi žáky, tak mezi učiteli. Je prý vysoce inteligentní, čestný a přátelský.

Hlavní starostí paní Fargoové je zřejmě to, jaký vliv bude mít její zatčení na jejího syna.

Stephen L. Fargo byl ještě včera šťastný, bezstarostný kluk. Na škole se těšil vysoké vážnosti a byl zvolen za předsedu třídy. Dnes se musí vyrovnat s faktem, že jeho otec byl zavražděn a jeho matka zatčena pro podezření z vraždy a že se na něj i na celou jeho školu snesla sprška nevítané publicity.

Členům učitelského sboru se podařilo chlapce prakticky izolovat, tak aby nemohl být k dispozici tisku. Neskrývají své roztrpčení z toho, že je jejich žák i celá škola zatažena do takového skandálu. Avšak spolužáci a kamarádi Stephena Fargoa, s nimiž novináři hovořili, prohlásili, že Stephenova osobní oblíbenost se nijak nesnížila a že stojí všichni při něm.

Mason odsunul novinové výstřižky na stranu. Zvedl se ze židle a začal přecházet po místnosti, pomalu, zamyšleně. Zasunul si palce do průramků u vesty a chodil s vytrvalou, monotónní pravidelností sem a tam, z jednoho konce kanceláře na druhý.

Della Streetová, usazená na svém sekretářském místě, nepřestávala bušit do psacího stroje a občas jen mlčky hodila pohledem po svém šéfovi.

Ozvalo se měkké zazvonění telefonu na jejím stole. Zvedla sluchátko a ohlásila se: „Haló.“ Ozval se hlas dívky z jejich ústředny, která chtěla předat vzkaz.

„Dobře, Gertie,“ řekla Della po chvíli. „Mám to zapsané. Díky.“

Zavěsila a vstala od stolu. Postavila se tiše mezi dveře a čekala.

Mason ještě téměř minutu přecházel po kanceláři, pak si náhle

všiml Delly a prudce se zarazil. Zvedl k ní oči a zůstal na ní viset soustředěným pohledem, vyjadřujícím dozvuky jeho předcházejících myšlenek.

„Co je, Dello?“

„Paní Fargoová byla právě zapsána do knihy hostů v místním vězení.“

„To znamená,“ řekl Mason, „že z ní vyždímali, co se dalo. Sepsali spousty výpovědí a pak tu Káču pustili, aby ji měl její advokát možnost poučit o jejích ‚ústavních právech‘.“

Della Masona dobře znala a rozuměla jeho náladám, a proto raději diskrétně mlčela.

„To je samozřejmě obvyklá praxe,“ rozčiloval se Mason. „Mají zatykač na určitého člověka, kterého zadrží v Sacramentu. Pokud ten dotyčný nepromluví, trvá jim deset dní, než ho dostanou do vazby v krajské věznici.

Pokud však zadržený naletí na policejní povídačky o tom, že nechtějí zažalovat nevinného člověka a že se snaží jen přesvědčit se o jeho nevině, najmou si letadlo a uvrhnou toho člověka do vazby, ještě než stačí zaschnout inkoust na jeho písemných výpovědích.“

„Tady máte první vydání odpoledních novin,“ řekla Della Streetová. „Přinesli ho už před několika minutami, ale já jsem vás nechtěla vyrušovat.“

Mason vzal noviny do ruky, rozložil je a postavil se jako socha doprostřed místnosti s nohama doširoka rozkročenýma. Celou přední stranu zaplňovala fotografie Myrtle Fargoové spolu se snímky domu, kde byl Fargo zavražděn, byl tu plánek celé parcely a obrázek interiéru kanceláře s dokořán otevřenými dveřmi sejfu a hromadou papírů, rozházených po podlaze.

Mason prolétl očima článek, odmlčel se a otočil se k Delle Streetové.

„Poslechněte si tohle,“ řekl.

Policie hledá spolupachatele. Jedná se o muže, který byl natolik spřízněný s paní Fargoovou, že byl ochoten riskovat svůj život v důsledku obvinění ze spoluúčasti na vraždě.

Pilot, který dopravoval ženu, kterou byla podle jeho tvrzení paní Fargoová, na letiště v Bakersfieldu, vypověděl, že byl najat „mužem středního věku“. Po celou dobu, co dojednávali podrobnosti, seděla jeho pasažérka v autě. Nakonec muž zaplatil v hotovosti a pokynul ženě. Ta se objevila teprve, až když bylo letadlo připraveno na rozjezdové dráze a jeho motory spuštěny. Byla důkladně zahalena závojem a sedla si na zadní sedadlo. Během celého letu do Bakersfieldu neřekla ani slovo.

I taxikář, který ji naložil na bakersfieldském letišti a odvezl na autobusové nádraží Greyhoundu prohlásil, že celou cestu autem nepromluvila, ani nesundala závoj z tváře. Domníval se, že drží smutek v důsledku nějakého úmrtí v rodině, a tak respektoval i její mlčení.

Pozoruhodné je, že před nástupem do autobusu tento závoj společně s kloboukem odložila a už jich nepoužila.

Podle výpovědi zřízenců z autobusového nádraží byl nalezen v jednom z tamních košů na odpadky klobouk a těžký, tmavý závoj. Věci vypadaly jako nové, a proto byly předány do od dělení ztrát a nálezů. Tam je identifikovali teprve poté, co se na ně začala policie podrobně vyptávat a zdůraznila jejich důležitost.

Díky vynikající práci bakersfieldských policistů v součinnosti s poručíkem Traggem z celostátního oddělení vražd byl tak získán významný doličný předmět.

Policie má také popis onoho komplice, který najal letadlo. Jedná se o zhruba šedesátiletého muže, zjevně mimořádně zachovalého, s příjemnou intonací hlasu a šedýma očima. Je malé, zavalité postavy. Byl celkem dobře oblečen. Policie je přesvědčena, že tento muž dokonale zinscenoval falešné alibi.

Paradoxní je, že by se alibi možná ujalo, nebýt horlivosti

jednoho význačného advokáta, jehož úsilí shromáždit důkazy se nakonec nejenže minulo svým cílem, ale přihrálo do rukou policie soupis jmen a adres několika cestujících onoho autobusu.

Figuruje tu totiž i jistá Newtonová Maynardová, stáří jedenatřicet let, bydliště 906 South Gredley Avenue. Ta si je naprosto jistá, že paní Fargoová nastoupila do autobusu až v Bakersfieldu.

„Jasně si pamatuji, že jsem ji viděla vystupovat z taxíku," prohlásila paní Maynardová před policií. „Zaujala mě právě kvůli svému černému klobouku a černému závoji. Podala taxíkáři bankovku a ani nečekala, až jí vrátí nazpět, hned pospíchala do čekárny autobusového nádraží.

Vypadala, jako by jí právě někdo umřel a ona za něj truchlila. Myslela jsem si, že se ji pokusím utěšit, budu-li k tomu mít po cestě příležitost.

Představte si pak moje překvapení, když se tato žena vynořila z čekárny a zařadila do fronty lidí, nastupujících do autobusu. Vypadala nějak rozčileně, ale ne zničeně. Klobouk a závoj zmizely, místo něj měla na hlavě černý manšestrový baret, který mohl být předtím docela dobře složený a schovaný v kabelce. Po cestě do Fresna jsem si všimla, že se snažila dávat se do řeči s různými lidmi.

Tou ženou byla paní Fargoová. Jsem si tím naprosto jistá, tak jako že je nebe nade mnou. Mám velmi dobrou paměť na tváře lidí. Kromě toho mě skutečně upoutala, vzhledem k tomu, že jsem ji prve spatřila v tom taxíku, celou zahalenou v černém. Pečlivě jsem ji zkoumala, protože mě hrozně zajímalo, co způsobilo tak náhlou přeměnu tiché ženy v černém, která se zjevně vyhýbala lidem, v temperamentní, společenskou dámu, dychtivou navazovat na palubě autobusu nová přátelství.

Navíc jsem byla jedním z mála cestujících, kteří nastoupili do autobusu v Los Angeles. Pár jich vystoupilo v Bakersfieldu,

někteří pak ve Fresnu, další ve Stocktonu. Po odjezdu z Los Angeles v autobuse paní Fagoová nebyla. Po cestě ráda zapřádám hovor s různými lidmi. Když jsem v Los Angeles nastupovala, ohlížela jsem se proto kolem sebe a prohlížela cestující, kteří tu čekali ve frontě. Dívala jsem se po lidech i potom v autobuse a jsem si naprosto jistá, že pani Fargoová mezi nimi nebyla a že přistoupila až v Bakersfieldu.“

Mason složil noviny, hodil je na svůj stůl a řekl: „Tak ji vidíte, Dello.“

„Tak ji spíš viděli, šéfe,“ upřesnila Della Streetová.

„Všimla jste si, Dello, popisu muže, který najímal to letadlo?“ zeptal se Mason. „Nepřipomíná vám náhodou někoho?“

Della se zamyslela. „Nemáte na mysli Pierra, toho vrchního ve Zlaté huse?“

„Nemusel by to být zrovna on, ale ten popis sedí,“ souhlasil Mason.

„To je pravda,“ přikývla Della. „Vy se domníváte, že…“ Opět se ozvalo drnčení Dellina telefonu. Zvedla sluchátko a ohlásila se: „Haló.“ Po chvíli řekla: „Vydržte moment, pane Sellers. Myslím, že s vámi bude chtít mluvit.“

„To je Clark Sellers, má pro vás zprávu o tom rukopisu,“ vyřizovala Masonovi.

Mason popošel k telefonu a řekl do aparátu: „Už jsem tady, Clarku. Tak jak to vypadá?“

Grafolog se pustil do vysvětlování: „Pečlivě jsem prozkoumal písmo na obálce, kterou jste mi dal a exempláře, psané Myrtle Fargoovou. Všechno bylo psáno jednou a téže osobou.“

Mason na okamžik zaváhal a pak se ještě ujistil: „To znamená, že „Pan Perry Mason´ na té obálce napsala Myrtle Fargoová?“

„Pokud psala i to ostatní, tak ano. Všechno prostě pochází od jedné a téže osoby. Samozřejmě nemohu identifikovat konkrétní jména, dokážu jen rozlišit písmo. Co to pro vás znamená, Perry?“

„Že v tom skutečně lítám,“ odpověděl Mason a zavěsil.

„Špatná zpráva?“ vyzvídala Della Streetová.

„Ano,“ přikývl Mason. „Jsme v tom Fargoově případu namočení až po uši. Ty peníze poslala skutečně ona.“

„Nemusíte to přijímat.“

Mason zavrtěl odmítavě hlavou. „Rozhodl jsem se ujmout se toho případu díky jejímu vystrašenému hlasu v telefonu. Potřebovala pomoc a teď ji potřebuje ještě víc. Mým povoláním je zastupovat lidi, kteří se ocitli v nesnázích, a já pro ně musím udělat, co je v mých silách.“

„Co tím myslíte? Přece si nemůžete dovolit zastupovat ji před soudem. Je jasně vinna, je…“

„Jak to můžete vědět, že je vinna?“ namítl Mason.

„Stačí se podívat na důkazy.“

„To je právě ono,“ chytil se toho Mason. „Podívejme se na důkazy a zapomeňme na její příběh. Předpokládejme, že v době kdy jsem byl ve Fargoově domě, seděla zamčená v té ložnici. Chtěla jet autobusem v osm čtyřicet pět. Pohádala se s manželem. Řekla mu, že ví o jeho milence. Pokusil se ji uškrtit. Vběhla do ložnice a tam se zamkla.

Když jsem odešel, pokusila se utéct. Chytil ji však a znovu jí šel po krku. A tak ho bodla.

To ukazují skutečné důkazy. Ale ona si pak myslela, že se jí podaří uniknout. Vskočila do auta, dojela na nádraží, kde zaparkovala a zavolala nějakému příteli, aby jí objednal letadlo.“

„Milenec?“ zeptala se Della pochybovačně.

„To spíš ne, možná tentýž poslíček, kterého využila, když mi posílala ty peníze do Zlaté husy… Její příběh ji viní z úkladné vraždy. Důkazy však ukazují spíše na ženu, která byla vystrašena svým manželem, která zabila v sebeobraně a ve snaze uniknout pozornosti udělala chybu.

Požádáme Paula Drakea, aby se začal shánět po tom

poslíčkovi. Teď, když mi Clark Sellers potvrdil, že adresa na obálce s penězi byla psána stejnou rukou jako vzkaz, který pro mě zanechala u své matky, nemám na výběr. Mým klientem je skutečně ona. Začal jsem ji zastupovat a budu v tom i pokračovat.“

Na okamžik se odmlčel a pak poznamenal: „Zajímavé na celé věci je, že nebýt mé přílišné aktivity, alibi Myrtle Fargoové by prošlo. Cestující by si ji pamatovali a policie by nikdy nebyla schopná prověřit všechny osoby v autobuse a…“

„Myslíte, že by se neozvali sami, až by se případ dostal na veřejnost?“ zeptala se Della Streetová.

„Maximálně tak deset procent z nich,“ usoudil Mason. „Vžijte se do jejich situace. Normální občan přece nechce být zatažen do případu vraždy. Nemá zájem podrobovat se křížovým výslechům obhájců. Představte si, že byste jela v tom autobuse vy. Pamatovala byste si tak nanejvýš člověka vedle vás, pokud byste se s ním bavila. Byla byste však schopná naprosto jednoznačně identifikovat nějakého dalšího spolucestujícího? A i kdybyste měla pocit, že to dokážete, mohla byste si být tak naprosto jistá i po bombardování otázkami při křížovém výslechu?

Řekli by vám například: ‚Dobrá, slečno Streetová, když jste dokázala identifikovat obžalovanou jako jednu z osob, cestujících v tom autobuse, předpokládám, že nám teď budete schopná popsat i všechny ostatní. Začněte těmi, co seděli vpředu nalevo a postupujte až dozadu. Tak abychom měli kompletní popis, prosím.‘ Co byste dělala?“

„Nejspíš bych omdlela,“ rozesmála se Della.

„Nenechali by vám ani dost času, abyste se dostala k jádru věci,“ pokračoval Mason.

„Obhájce by se obrátil k porotě a řekl by: Tak to vidíte. Propadla bláhovému přesvědčení, že si o obžalované pamatuje všechno, protože viděla její fotografie v novinách, protože ji byla identifikovat ve vězení a také vzhledem k výpovědi dalších

svědků. Ve skutečnosti však nedokáže jasně popsat nikoho dalšího v tom autobuse: Vezměme například toho muže, který seděl přímo za ní. Vybavuje si ho jako staršího pána v šedém obleku. Neví už ale, zda měl knírek, jestli nosil brýle, zda byl šedivý nebo tmavovlasý, zda kouřil nebo ne, neuvědomuje si ani přesnou barvu jeho košile či kravaty.

O ženě na sedadle bezprostředně před sebou vypověděla, že měla henou obarvené vlasy. To je ale všechno, co o ní dokáže říct. Přesto však přijde k soudu a identifikuje tuto obžalovanou, která byla pouze jednou z davu a které si musela všimnout stejně tak nedbale…“

„Už dost, prosím vás!“ úpěnlivě zvolala Della, když začal Mason téměř neuvědoměle gestikulovat a šermovat rukama. „Už jste mě přesvědčil.“

Mason se usmál. „Měl jsem úplně pocit, že stojím před porotou. Ale tady máte odpověď, Dello. Většina cestujících by si šla po svých a měla by sotva zájem vystavovat se utrpení křížového výslechu. Mnozí z nich by dokázali nanejvýš identifikovat obžalovanou jako jednoho ze spolucestujících, ale odpřísáhnout, kde nastoupila, to už by pak schopni nebyli.“

„Neměla policie sama v úmyslu vyzpovídat cestující hned, když vystupovali z autobusu v Sacramentu?“ zeptala se Della Streetová.

„Zřejmě ne. Zaměřili se v tu chvíli pouze na zatčení Myrtle Fargoové. Měli cosi jako telegrafický zatykač, který jim poslal poručík Tragg a chtěli ji sebrat hned při výstupu z autobusu. Myšlenkou jejího fiktivního alibi se tenkrát vůbec nezabývali.“

„Co máte v úmyslu konkrétně teď, šéfe, když máme tu zprávu od Clarka Sellerse?“

Mason sáhl po svém klobouku.

„Zavolám své klientce a zjistím, co se dá ještě zachránit z trosek… bude toho nejspíš proklatě málo.“

KAPITOLA 16

Perry Mason odrážel útoky novinářů s úsměvem.

„Pozor, nehýbat se!“ ozvalo se z hloučku fotografů. Na vteřinku je oslnilo světlo blesku.

Jeden z reportérů poznamenal: „Zdá se, že se ani nebojíte dávat se všanc, advokáte.“

„Myslím, že je to jedno. Když už jsem jednou v ringu, je lepší se soupeři postavit, než se jen krýt.“

„Ale své nejzranitelnější místo si zřejmě chráníte,“ podotkl reportér.

„V každém případě, pane Masone,“ přidal se další novinář, „budeme chtít odpověď na tuto otázku: Zastupujete Myrtle Fargoovou nebo ne?“

„Bez komentáře.“

„Chystáte se ji navštívit?“

„Ano.“

„Podle vězeňských předpisu však budete muset vystupovat jako advokát osoby, s níž se chcete setkat.“

„To není pravda.“

„No, musíte být advokát.“

„To také jsem.“

„Dobrá, nechme to, ať je po vašem. Vydal jste se do Stocktonu zastupovat Myrtle Fargoovou?“

„Bez komentáře.“

„Najal jste detektivy, aby zajistili svědky, kteří jeli v tom autobuse?“

„Ano.“

„Myslel jste si tehdy, že to byla ona, kdo vás tenkrát požádal, abyste ji zastupoval?“

„Bez komentáře.“

„Cesta do Stocktonu pro vás znamenala značné náklady, je to tak?“

„Ano.“

„Ty detektivy jste platil z vlastní kapsy?“

„Ano.“

„Přijal jste někdy od Myrtle Fargoové nějaké peníze jakožto zálohu?“

„Pokud je mi známo, tak ne.“

„Zaplatil vám někdo jiný za to, abyste ji zastupoval?“

„Pokud je mi známo, tak ne.“

„Nemáte ve zvyku zajímat se o případ, dokud nedostanete zálohu, že ne?“

„Ne, nemám.“

„Můžete nám pak, laskavě, objasnit vaši neobvyklou angažovanost ve Fargoově případě?“

„To nemohu.“

„Tím myslíte, že to nevíte, nebo že to nechcete říci?“

„Bez komentáře.“

„Vypadá to, že nejste příliš kooperativní.“

„Nevidím tu nic ke kooperaci.“

„Pokud by po vás paní Fargoová chtěla, abyste ji zastupoval, akceptoval byste její žádost?“

„Zatím se nevyjádřila.“

„Chystáte se ji teď navštívit, abyste zjistil, zda vás chce za svého advokáta?“

„Já se nikdy nepodbízím, jestli to berete takhle.“

„Víte dobře, že tak jsem to nemyslel.“

„A jak jste to tedy myslel?“

„Já už jsem svou otázku položil.“

„A já už jsem na ni odpověděl.“

„Víte něco o spolupachateli paní Fargoové?“

„Nemohla mít spolupachatele, ledaže by snad byla vinna, co říkáte?“

„Pokud však předpokládáme, že je vinna, víte něco o jejím spolupachateli?“

„Ne.“

„Obhajoval byste ji, kdybyste měl za to, že je vinna?“

„Obhájce nikdy nemá za to, že je jeho klient vinen. To je totéž, jako zeptat se novináře, který má sólokapra, zda ho uveřejní nebo ne.“

„Vy nikdy neuvažujete o tom, že by mohl být váš klient vinen?“

„Proč bych tak měl uvažovat?“

„Můžete si udělat svůj vlastní názor, ne?“

Mason řekl: „Mnoho lidí chápe funkci obhájce mylně. Obhájce má za úkol zajistit, aby měl obžalovaný spravedlivý soud. Pokud se obhájce přikloní k názoru, že je obžalovaný vinen, a proto ho nebude obhajovat, nahrazuje tak rozhodnutí soudu a poroty svými osobními domněnkami, svým subjektivním úsudkem.“

„Pokud však víte, že je klient vinen?“

„To je jiná.“

„Víte, zda je paní Fargoová vinna?“

„Nevím, já předpokládám, že není.“

„A víte, zda je nevinná?“

„Vím pouze, že je obviněná ze zločinu a že má právo na řádný soud před porotou. Aby se takový řádný soud mohl uskutečnit, musí mít obhájce. Kdyby ji její obhájce odmítl hájit, nemohl by se prostě žádný soud konat.“

„Soud může za takových okolností určit někoho jiného, aby ji obhajoval, ne?“

„Pak bude mít obžalovaná opět svého obhájce.“

„Nezdá se vám, že se točíme pořád dokola?“

Masonův úsměv byl odzbrojující. „Myslím, že ano.“

Udělali ještě pár snímků a odešli. Za chvíli už Mason seděl na židli za stolem, jehož středem se táhlo dlouhé drátěné pletivo. Dozorkyně přivedla Myrtle Fargoovou, která klesla do protější židle.

Její tvář byla bílá a plná vrásek. Pod očima měla tmavé kruhy. Bledé, nenalíčené rty se jí téměř chvěly.

Mason se na ni zkoumavě zadíval: „Vsadím se, že jste vůbec nespala.“

„Drželi mě vzhůru celou noc. Bombardovali mě otázkami, zastrašovali, slibovali, nutili mě vykládat pořád dokola, jak to všechno bylo, musela jsem podepisovat výpovědi. Pak mě naložili do letadla, odvezli sem a všechno se opakovalo zase znova. Vůbec jsem nespala.“

Mason se důrazně zeptal: „Telefonovala jste mi a žádala jste mě, abych předal vzkaz Medfordu Carlinovi?“

Pohlédla mu do očí: „Ne.“

„Zabila jste svého manžela?“

„Ne.“

„Poslala jste mi nějaké peníze?“

„Ne.“

„Uvědomujete si, že jste obviněná z vraždy?“

„Ano.“

„Uvědomujete si, že nemáte skoro nic na svou obhajobu?“

„Uvědomuji. Myslela jsem si, že snad mám, ale teď vidím, že zřejmě ne.“

„Pane Masone,“ pokračovala, „jsem v hrozné situaci. Nemám absolutně nic společného s manželovou smrtí. Chápu vážnost situace, v níž se nalézám, ale co mě znepokojuje víc, než cokoli jiného, je vliv toho všeho na mého syna Stephena.“

Mason účastně přikývl.

„Obětovala jsem pro něho celý život,“ pokračovala. „Já – nedokážu vám vypovědět, kolik jsem mu obětovala, abych mu dala

šanci. Nemohu ani pomyslet, jak to teď dopadne.“

„Otázkou ovšem zůstává, zda chcete, abych vás zastupoval.“

„Pane Masone, nemám na rozhazování. Po smrti mého strýce jsem sice přišla k nějakým penězům, ale ty můj manžel investoval. Myslím, že zfalšoval účet. Všechno, co mi zbylo, teď musím dát na vzdělání mého syna. Je tu ještě nějaká pojistka, ale tu mi nevyplatí, pokud jsem… tedy pokud nebudu zproštěna obvinění z té vraždy.“

„Máte něco v hotovosti?“

„Velmi málo. Když mě zatkli, měla jsem u sebe pět set dolarů, ale ty mi vzali.“

„Vy jste měla pět set dolarů, když vás zatýkali?“

„Ano – byly to moje peníze.“

„Chcete, abych vás zastupoval?“

„Říkám vám přece, že nemám peníze na nějaké právníky.“

„Ptám se vás, chcete, abych vás zastupoval?“

„Ano.“

„Dobrá,“ řekl Mason. „V mnoha věcech mi však lžete. Vy jste mi skutečně telefonovala; v telefonní kabině jste nechala kus papíru s číslem kódu k sejfu. Vy jste mi skutečně poslala ty peníze; písmo na obálce je vaše.“

„Ne, ne,“ opakovala monotónně.

„Ale i kdyby se mi nepodařilo přimět vás k tomu, abyste mi řekla pravdu, budu vás stejně zastupovat. Teď vám povím, co po vás chci. Chci, abyste byla naprosto neoblomná a před nikým už nic nevypovídala. Oni vás teď nejspíš nechají v klidu a moc se už ptát nebudou, protože vás už proklepli. Podepsala jste výpovědi?“

„Ano.“

„Před notářem?“

„Ano.“

„Vypovídala jste a byly vaše výpovědi stenograficky zaznamenávány?“

„Ano. Všechno jsem jim řekla.“

„Dobrá,“ řekl Mason. „Teď se ale držte a nic jim už nevykládejte. Víte něco, co by mi mohlo pomoci při řešení vašeho případu?“

„Ne.“

„Váš manžel podnikal v nemovitostech?“

„Ano.“

„Nic jiného neměl?“

„Ne, to bylo vše.“

„Vedlo se mu dobře v podnikání? Byl úspěšný?“

„Docela ano, i když v poslední době se obchody příliš nehýbaly.“

„Chápu. Teď bych k vám, paní Fargoová, rád byl upřímný. Povím vám něco jako váš advokát. Povím vám, jak si myslím, že to bylo.“

„Dobře, poslouchám.“

Mason řekl: „Myslím, že jste mi volala vy do té Zlaté husy, myslím, že vy jste mě najala na úkol, který jsem měl splnit a…“ Přerušila ho odmítavým zavrtěním hlavy.

„Počkejte, nechte mě to dořící, prosím,“ nenechal se odradit Mason. „Myslím, že jste mi poslala všechny peníze, které jste měla, peníze, které jste si šetřila pro případ nouze. Myslím, že jste právě v nějaké nouzi byla. Myslím, že váš manžel nějak zjistil, co se stalo a druhý den ráno, namísto plánované cesty autobusem do Sacramenta, jste se s ním pustila do vyřizování účtů. Myslím, že jste z něj dostala strach a zamkla jste se ve své ložnici. Myslím, že nakonec se vašemu manželovi podařilo přesvědčit vás, abyste otevřela a pak se vás zřejmě pokusit uškrtit. Podle mého názoru jste vzala nůž a v sebeobraně mu ho vrazila do krku. Pak jste pravděpodobně propadla panice, protože jste se bála, že z toho novináři udělají aféru, která zasáhne vás i vašeho syna, a pokusila jste se vytvořit si falešné alibi. Původně jste chtěla jet tím

autobusem v osm čtyřicet pět. Bylo jasné, že vaše matka o tom ví a bude vás očekávat. Pochopila jste, že by bylo nejlepší dostat se nějak po cestě do tohoto autobusu a přijet do Sacramenta podle plánu.

Myslím, že jste svého manžela zabila, o vraždu že však nešlo. Myslím, že jste jednala v sebeobraně. A konečně myslím, že tím, jak jste vypovídala před policií, jste si jenom zavařila.

Tak a to je tedy moje představa o tom, jak to všechno bylo.“

Nepřestávala odmítavě kroutit hlavou.

„Bylo to tak?“

Vyhnula se pohledu jeho očí. „Pane Masone, já – já bych chtěla… Ach, kéž bych našla odvahu říci vám…“

„Čeho se bojíte? Všechno, co řeknete svému advokátovi, je přece důvěrné,“ povzbuzoval ji Mason. „Neseběhlo se to tak, jak jsem líčil, paní Fargoová?“

„Já – ne.“

„Skutečně ne?“

„Ne.“

„Tak jak to tedy bylo?“

„Celou dobu vám říkám pravdu. Nebudu na tom nic měnit.“

„Nezabila jste svého manžela v sebeobraně?“

„Ne.“

„Proč nepřiznáte, že jste mi volala do Zlaté husy a…“

„Nevolala jsem vám!“

Mason řekl: „Ztěžujete mi situaci při hájení vašich zájmů.“

„Pověděla jsem vám všechno, co jsem mohla.“

„Dobrá,“ řekl Mason. „Budu vás zastupovat a chci, abyste pochopila jednu věc.“

„Jakou?“

„Pokud budu vaším obhájcem, budu se snažit zprostit vás viny.“

„Samozřejmě.“

„Žádná porota na světě však neuvěří příběhu, který jste dosud všem vykládala.“

„To je mi líto, ale s tím se nedá nic dělat.“

„Proto bych chtěl nabídnout porotě něco stravitelnějšího,“ pokračoval Mason.

„Ale v tom vám nemohu pomoct, pane Masone, nemohu“

„Ovšem, to nemůžete,“ ušklíbl se Mason. „Vy už jste se vyjádřila. Učinila jste přísežná prohlášení, podepsala jste výpovědi, dostala jste se do takové situace, že máte úplně svázané ruce. Jste zapletena do okolností, které vás mohou dovést až do plynové komory. Moje ruce jsou však volné.“

„Co chcete udělat?“

„To, co si myslím, že bude ve vašem nejlepším zájmu.“

„Ale pane Masone, přece nemůžete – tedy vzhledem k tomu, co jsem vám říkala – založit mou obhajobu na lži.“

„Mohu tu obhajobu založit na čem chci,“ řekl Mason, „a pokud to vy nevyvrátíte, nemůže to být považováno za lež. Teď jste se dostala do pěkné šlamastyky. Pokusím se vás z ní vytáhnout. Pamatujte, že podle zákona musí žaloba dokázat, že jste vinna nade vší pochybnost, jinak vás porota nemůže uznat vůbec vinnou. Chápete?“

„Ano.“

Mason řekl: „Chci uvést porotu v rozumnou pochybnost.“

„Jak?“

„Chci, aby to vypadalo, že jste zabila svého muže v sebeobraně.“

„Ale to jsem neudělala.“

„Udělala. Bojíte se to přiznat, vzhledem k jistým skutečnostem, které chcete zatajit před veřejností, vzhledem k faktům, které by mohly zostudit vašeho syna.“

„Ne, pane Masone, upřímně vám říkám, že…“

„Nebudu vás nutit k další výpovědi. Nechám je vyrukovat před

porotou se všemi těmi přísežnými prohlášeními. V tom jim nemohu zabránit. Uvedu však porotce v přiměřenou pochybnost, pokud jde o to, co se vlastně stalo. To je jediné, co mohu dělat. Jediný způsob, jak to navléct, je využít výpovědi vlastního svědka obžaloby. Od teďka tedy budu chtít, abyste mlčela. Je to jasné?“

„Ano.“

„Zvládnete to?“

„Myslím, že ano.“

„Vynasnažte se tedy,“ uzavřel to Mason a pokynul dozorkyni, že návštěva skončila.

Mason sjel po eskalátoru o patro níž, kde našel telefonní kabinu, a zavolal Paulu Drakeovi.

„Paule,“ řekl. „S tím Fargoovým případem jsem v koncích.“

„Zjistil jsi aspoň tamto?“

„Ale ne, je to pořád dokola,“ odpověděl otráveně Mason. „Běž od toho, Perry, nepal si prsty. Dej od toho případu ruce pryč. Je to beznadějné.“

Mason namítl: „Teď už je to jedno, jsem v tom až po krk, Paule. Jenom se musím něčím vyzbrojit, abych neměl před soudem prázdné ruce.“

„Proti jejich kulometné palbě nemáš tak jako tak žádnou šanci,“ poznamenal Drake.

„Nevadí, Paule. Musím to brát tak, jak to je. Korunním svědkem teď bude paní Maynardová. Chci, abys zjistil, jak je to s jejíma očima.“

„Co má s očima?“

„Je jí asi jednatřicet nebo dvaatřicet. Na fotografii v novinách je bez brýlí. Existuje však možnost, že je potřebuje. Snad má nějaké, které nosí, když jí tolik nezáleží na tom, jak vypadá. Pokaždé, když se objeví na veřejnosti, však své brýle odkládá.“

„To dělá spousta žen,“ podotkl Drake.

„Byl bych rád, kdybych mohl poukázat na skutečnost, že

svědkyně obžaloby má své brýle v kabelce, místo na nose, právě v okamžiku, když jde identifikovat mého klienta.“

„Chápu,“ přikývl Drake.

Mason řekl: „Vlastně je to nesmysl domnívat se, že s brýlemi člověk vypadá špatně. Některé ženy si z toho dokonce vytvořily komplex a já mám podezření, že paní Maynardová bude jednou z nich.“

„To zjistím.“

Mason řekl: „Chci, abys o ní vypátral všechno, co se dá. Všechno o její minulosti, současnosti, o jejích rozmarech, o tom, co má ráda a co ne, co dělá…“

„Bacha, Perry,“ upozornil Drake. „Víš, co se stane. Obviní tě z ovlivňování svědka obžaloby.“

„Kašlu na to, co kdo říká,“ odsekl Mason. „Nijak ji přece nebudu ohrožovat. Prostě se budu snažit zjistit fakta. Pusť se do toho hned, ať vidíme, co se dá dělat. Určitě je už zpátky v Los Angeles. Začni se poptávat po okolí. Vytvoř si o ní všeobecný obrázek.“

„A soustředit se na její brýle, ano?“

„Především na brýle,“ zdůraznil Mason.

KAPITOLA 17

S informacemi o klíčové svědkyni obžaloby přišel Drake za Masonem už druhý den po obědě.

„Tahle paní Maynardová," začal referovat a listoval přitom stránkami svého hlášení, „je značně uzavřenou osobou. Nikdo toho o ní moc neví. Je to vdova, která si zřejmě díky nějaké menší pojistce může klidně a nerušeně žít a není nucena se nikoho o nic prosit. Má malé auto, chodí velmi pěkně oblékaná a bývá často mimo domov."

„Pracuje?" zeptal se Mason.

„To ne, protože odjíždí pokaždé v jinou dobu a někdy se zdrží i víc dni najednou. Má telefon, který není napojen na sériovou účastnickou linku, ale…"

„Dobrá, tak sleduj, kam bude jezdit," řekl Mason. „Pověs se na ni, kamkoli se hne."

„To už děláme," ujistil ho Drake. „Ale od té doby, co jsem na ni nasadil své muže, nebyla moc venku. Ale mám něco jiného, co by se ti mohlo hodit, Perry."

„Co?"

„Včera jí přinesli od optika nějaké brýle."

„Jak to víš? Tou dobou jsi na tom přece ještě nedělal."

„To sice ne, ale dnes ráno mluvil jeden z mých detektivů s její sousedkou a zjistil, že včera u paní Maynardové zvonil nějaký poslíček. Když nikdo neotvíral, sousedka se nabídla, že jí ten balíček předá. Tak ho nechal u ní. Byla na něm nálepka, která jí byla povědomá, protože se jednalo o optika, co má krámek kousek odtamtud."

„No to je něco, Paule!" vykřikl radostně Mason.

„Eh, snad. Pokud měla rozbité brýle, když jela tím autobusem

a…“

„Teď se konečně pohneme kupředu,“ mnul si ruce Mason. „Pojďme po téhle stopě. Víš něco o tom optikovi?“

„Je to Dr. Carlton B. Radcliff. Má malý obchůdek, kde prodává dalekohledy, optické přístroje, dělá brýle a…“

„Co je to za chlápka?“

„Starší pán, kolem sedmdesátky, řekl bych. Bydlí v patře nad krámem. Zřejmě typ soběstačného člověka, který si v životě vždycky poradí – takový tichý, trpělivý, na skromné živobytí si dokáže vydělat svou prací. Mám zjistit ještě něco víc o…?“

„Oťuknu ho sám,“ řekl Mason. „Tohle bude možná velice důležité.“

„Mám pro tebe ještě něco jiného,“ upozornil Drake.

„Oč se jedná?“

„Chtěls, abych sehnal nějaké informace o Celindě Gilsonové.“

„A cos vypátral, Paule?“

„Na vizitce u jejího bytu je napsáno Celinda Gilsonová Larueová. To Larueová je přeškrtnuto a…“

„To jsem si všiml,“ poznamenal Mason.

„A představ si,“ pokračoval Drake, „že Larue je náhodou i příjmení toho vrchního ze Zlaté husy.“

„Pierra?“

„Ano.“

„Pierre Larue,“ opakoval Mason.

„Přesně tak.“

„Bože můj, Paule, to by znamenalo, že on je tím jejím bývalým?“

„Zřejmě ano. Nepodařilo se mi zjistit, zda jsou formálně rozvedení, ale určitě nežijí spolu – nicméně tak se věci mají. Namísto majetkového vyrovnání jí zřejmě opatřil práci fotografky ve Zlaté huse. Teď si to dosaď do své rovnice, a co ti vyjde?“

„Vyjde mi něco, co vůbec nezapadá do schématu.“

„Pak bys měl změnit celé schéma,“ navrhl Paul Drake. „Fakta jsou houževnatá.“

„To, k čertu, skutečně jsou,“ uznal Mason. „Zjistils, kde Pierre bydlí?“

„To nikdo neví,“ pokrčil rameny Drake. „Když odejde ze Zlaté husy, prostě zmizí.“

„Dobrá,“ řekl Mason, „pokud je zapleten do případu takovou měrou, jestliže je manželem té Gilsonové, pověs se na něj. Vypátrej, kam chodí po práci.“

„Než se dobereme něčeho kloudného, bude tě to stát spoustu peněz,“ varoval ho Drake.

„To jé v pořádku,“ ubezpečil ho Mason. „Chci výsledky. Pojďme za tím optikem.“

„Bereme tvoje auto, nebo moje?“

„Moje. Kdybys řídil ty, dostali bychom se tam kdoví kdy.“

„No fajn,“ usmál se Drake. „Jízda s tebou, to je vždycky zážitek.“

Mason informoval Dellu, kam jde a vydal se spolu s Paulem Drakem na cestu k Dr. Carltonovi B. Radcliffovi.

Bylo evidentní, že navzdory svým profesním zkušenostem spatřoval Dr. Radcliff ve svém obchůdku spíš klidnou penzi. Nad pultem visel nápis, který seznamoval každého příchozího se zdejším sloganem:

„CO MŮŽEŠ UDĚLAT DNES,
MŮŽEŠ UDĚLAT ZROVNA TAK I ZÍTRA.“

V čele místnosti stál hodinářský stůl a když Mason s Drakem vešli, seděl za ním právě Dr. Radcliff a soustředil se na opravování nějakých hodinek.

„Moment,“ zavolal přes rameno a pokračoval v práci. Pinzetou pečlivě zasazoval malé kolečko do systému.

Po chvíli.se zvedl ze židle a přistoupil k pultu. Zadíval se na oba muže trpělivým pohledem s nádechem potměšilosti.

„Přejete si, pánové?“

Mason se usmál. „Chtěli bychom nějaké informace.“

„Informace dostanete spíše někde jinde.“

„Já myslím, že se jedná o něco, co nám můžete poskytnout vy,“ namítl Mason.

„Jsem starý člověk a okruh toho, co znám, je omezený. Svět je dnes někde jinde a spoustě věcí už nerozumím.“

„Potřebujeme nějaké informace o brýlích,“ upřesnil Mason. „No brýle, to je jiná,“ přiznal muž. „Brýle a hodinky, to já znám. Tyhle dvě věci jsou mou doménou. Studoval jsem je celý život a toho mi už moc nezbývá. Čím tedy posloužím?“

Mason řekl: „Chceme vědět něco o brýlích paní Newtonové Maynardové.“

„Maynardová, Maynardová, její brýle… Á, už vím, ty rozbité. Ale už jsem jí je posílal. Hrozně na ně spěchala.“

„Rád bych zjistil něco o těch brýlích samotných,“ vysvětloval Mason. „Byly polámané?“

„Jedno sklíčko bylo rozbité. Obě byla velmi poškrábaná od – ale proč vás to zajímá?“

„Protože bych rád zjistil, zda bez těch brýlí vidí.“

„Jestli vidí bez brýlí? Ona?“

„Ano.“

„Pánové, prosím vás, k čemu vám bude taková informace?“

„Potřebujeme ji.“

„Vy jste přátelé paní Maynardové?“

Mason zaváhal. Drake řekl: „Ano.“

Klenotník se zdvořile pousmál: „Pak je to jednoduché. Na vaši otázku vám může odpovědět přímo paní Maynardová.“

„Doktore Radcliffe, jsem advokát,“ řekl Mason. „Snažím se shromáždit jistá fakta. Chci…“

Muž zakroutil hlavou, ještě než Mason stačil dokončit větu. „Informace o pacientech nebo zákaznících neposkytuji. Neexistuje.“

„Ale tato informace je možná důležitá,“ snažil se ho ještě Mason přesvědčit. „Může znamenat, že jako svědek…“

„Jako svědek, to akorát. Vy jste právník a znáte zákony. Já jsem jenom optik, klenotník a hodinář. Já se v zákonech nevyznám. Ale tohle, myslím, chápu. Předpokládám, že jako svědek dostanu obsílku k soudu, tam mě posadíte na svědeckou lavici a já budu nucen přísahat, že budu mluvit pravdu a nic než pravdu. A až se mě na něco zeptají, budu odpovídat. Potom mi soudce řekne, že musím odpovídat. Teď ale neodpovídám. Teď nemusím. Rozumíme si?“

V Radcliffových očích se zračila usměvavá zdvořilost, ale v jeho způsobech bylo cosi nezlomného, tvrdého jako skála.

„Myslím, že si rozumíme. Nicméně děkuji,“ řekl Mason. „Pojďme, Paule.“

Otočili se na podpatku a šli pryč.

Když už seděli v Masonově voze, poznamenal Drake: „Nemyslíš, že by se nám podařilo dostat z něj víc, kdybychom…“

„Ne,“ odpověděl Mason. „Jediné, čeho bychom dosáhli, by byl jeho odpor. Ale víme dost, víme, že paní Maynardová mu přinesla rozbité brýle s poškrábanými skly. Až ji teď dostaneme na lavici svědků, Paule, pěkně ji proklepnu, pokud jde o její oči a brýle a jak bez nich vidí. Pak dokážu, že je nemohla mít na nose, když jela tím autobusem, ale že je měla v kabelce, protože byly celé poškrábané a rozbité.“

„Myslíš, že je bude mít u soudu na očích?“

„Domnívám se, že od této chvíle je bude nosit pořád,“ odpověděl Mason, „a naopak jsem přesvědčen, že cestou autobusem je nasazené neměla.“

„To bude obtížné dokázat,“ usoudil Drake.

Mason řekl: „Proto jsem se doktora Radcliffa raději už dál nevyptával.“

„Teď ti nerozumím, Perry.“

„Pokud bych příliš naléhal, šel by za paní Maynardovou a řekl jí, že jsme se o ni zajímali. Za současné situace je tu však padesátiprocentní pravděpodobnost, že se jí o nás ani nezmíní. Nedělali jsme z toho zas takový problém a vzhledem k tomu, že paní Maynardová své brýle už má, nebude si tím nikterak lámat hlavu. Není typ, co roznáší klepy. Je to spíš málomluvný, šikovný pracant, kterému jde jen o to, aby mu dali všichni pokoj.“

Drake přikývl: „Snad máš pravdu, Perry.“

„Ale až bude ohlášeno předběžné přelíčení, pošleme mu obsílku k soudu,“ řekl Mason.

„Kdy to má být?“

„Možná už brzy,“ odpověděl Mason.

Drake pohlédl na Masona s vážnou tváří: „Perry, nemáš v tomhle případu ani tu nejmenší šanci a ty to dobře víš. Proč z toho nechceš vycouvat?“

„Já moc couvat neumím, Paule,“ povzdechl si Mason. „Budu se snažit donutit obžalobu, aby dokázala každou maličkost v tomto případu, přesahující přiměřenou pochybnost. Pravda může být jedna věc, scénář paní Fargoové jiná. Její vinu však musejí dokázat, na to nezapomeň.“

„To také dokážou, neboj se,“ ubezpečil ho Drake. „Radši kdybys s tím neměl nic společného, Perry.“

„No, necháme se překvapit, jak se vytáhnou,“ usoudil Mason a dodal: „Nejsem zrovna nadšen, že mám ten případ na krku, Paule, ale je to prostě tak. A prober se z iluzí – jsem do toho zapletený už od samého začátku.“

KAPITOLA 18

Předběžné přelíčení případu obžalované Myrtle Fargoové ve věci vraždy jejího manžela nepřilákalo příliš velkou pozornost veřejnosti.

Akreditovaní novináři, kteří sledovali pozoruhodně úspěšnou kariéru Perryho Masona, očekávali, že zlatým hřebem celého procesu bude teprve křížový výslech paní Newtonové Maynardové. Hořeli zvědavostí, zda prohnaný obhájce dokáže otřást jejím svědectvím. Ti, kteří mluvili s reprezentanty okresního státního zástupce, sázeli až dvacet ku jedné, že její výpověď nic nezpochybní. Paní Maynardová bude zřejmě sebejistou, pohotovou svědkyní s nabroušeným jazykem, kterou nevyvede z konceptu žádný advokát.

Mezi lidmi panoval všeobecný názor, že Myrtle Fargoová je evidentně vinna, a není tudíž co řešit. Snažila se zinscenovat si alibi, ale nachytali ji na švestkách. Bylo zbytečné se tím případem nějak zvlášť zabývat.

To byl také důvod, proč nebyla tentokrát soudní síň zaplněna k prasknutí, což se Masonovi v jeho kariéře stávalo jen zřídka. S výjimkou prvních čtyř nebo pěti řad tu zela místa prázdnotou.

To všechno k rozmrzelosti Hamiltona Burgera, okresního státního zástupce, který případ převzal od svých podřízených a rozhodl se, že ho povede sám. V dobře informovaných kruzích soudní budovy se proslýchalo, že Burger se ujal tohoto případu nikoli proto, že by šlo o něco obzvlášť zajímavého, ale aby mohl konečně ukojit svou dávnou touhu po suverénním vítězství nad Perrym Masonem.

Po tolika porážkách by byl tento triumf pro okresního státního zástupce tak sladkým zadostiučiněním, že se snažil případ

prodlužovat, jak jen mohl.

Okázale povolal svědky, tak aby svému případu dodal publicity, současně se však snažil neodhalit příliš mnoho informací. Nejprve přítomné seznámil s plánkem místa činu a předvedl fotografie všech místností v domě. Patolog potvrdil příčinu smrti. Byla předložena i nalezená vražedná zbraň a zařazena mezi důkazní prostředky obžaloby. Šlo o kuchyňský nůž. Byl ostře nabroušený, s temnými skvrnami od krve, avšak bez jakýchkoli otisků prstů.

Burger objevil svědka, který dosvědčil, že večer před vraždou zaplatil Arthmanovi D. Fargoovi pět set dolarů v hotovosti. Ten je vzal a uložil do svého sejfu ještě v přítomnosti svědka, kterému na ně vydal potvrzenku. Na dotaz ohledně denominace bankovek svědek odpověděl, že se jednalo o deset padesátidolarovek, tedy celkem pět set dolarů. Ten samý den odpoledne je prý přinesl z banky.

Potom Burger hovořil o průkazně otevřeném sejfu, o jeho obsahu, rozházeném po podlaze. Závěrečným triumfem pak bylo svědectví policejního úředníka, který vypověděl, že v peněžence paní Fargoové bylo při jejím zatčení nalezeno deset padesátidolarových bankovek.

Následoval výslech významných svědků, kteří měli dokázat útěk obžalované z místa činu. Burger povolal Percyho R. Danverse, hlídače parkoviště u nádraží Union Terminal.

Danvers vypověděl, že asi v jedenáct hodin dopoledne zaparkovala v jeho sekci jistá žena. Byl jí vypsán normální parkovací lístek, jehož jeden díl pak zastrčil za stěrač jejího auta. Ze služby Danvers odešel dvě hodiny předtím, než auto objevila policie.

Svědek poskytl soudu číslo poznávací značky a číslo motoru auta a jméno na registračním certifikátu – Myrtle Fargoová.

Pak následovala dramatická otázka: „Můžete identifikovat

ženu, která u vás s tím autem zaparkovala?“

„Ano, to mohu, pane.“

„Viděl jste ji ještě někdy později?“

„Ano, viděl, pane.“

„Kde?“

„Na policejním ředitelství, při předváděčce.“

„Kolik žen bylo v té řadě?“

„Pět.“

„Všechny přibližně stejné výšky, váhy, věku a barvy pleti?“

„Ano.“

„A vy jste vybral tu, kterou jste viděl na parkovišti?“

„Ano, pane.“

„Kdo to byl?“

Svědek prudce ukázal prstem: „Zde přítomná paní Fargoová, obžalovaná.“

„Křížový výslech,“ oznámil Burger triumfálně.

Mason se na svědka přátelsky usmál: „Pane Danversi, to jste udělal moc hezky.“

„Co jako?“

„Jak jste ukázal tím prstem.“

„Ach tak.“

„Jak to, že jste při své identifikaci ukázal přímo na obžalovanou?“

„Protože ona je tou ženou, kterou jsem viděl.“

„Ale vy jste na ni přece nemusel ukazovat prstem. Mohl jste prostě jen říct, že ta žena z parkoviště je obžalovaná.“

„No, chtěl jsem, aby to bylo zcela jasné. Proto jsem tak zareagoval.“

„To jsem si všiml,“ řekl Mason. „Teď mi povězte, navedl vás někdo, abyste ukazoval prstem?“

Muž se náhle začal ošívat.

„S pravdou ven, pane Danversi,“ pobízel ho Mason. „Vaše

gesto nevypadalo jako spontánní. Působilo spíš jako nastudované, jako byste si ho už předem zkoušel. Uvědomte si, že jste pod přísahou. Řekl vám někdo, abyste při identifikaci ukazoval prstem?“

„Ano.“

„Kdo?“

„Ale Vaše Ctihodnosti,“ protestoval Hamilton Burger a svůj hlas pečlivě moduloval tak, aby ukázal, že jeho trpělivost už překročila všechny přiměřené meze, „to jsou všechno nepřípustné, irelevantní detaily, to není řádný křížový výslech. Svědek identifikoval tuto ženu. Otázkou přece je, zda je to ona či ne. Nejedná se o to, zda mu bylo řečeno, že na ni má ukazovat prstem… Tedy, rád bych uvedl, že když jsem se svědkem probíral tento případ ve své kanceláři, poradil jsem mu, aby v případě, že by obžalovaná v soudní síni skutečně byla tou ženou, kterou viděl, bylo by dobré na ni ukázat prstem, aby se předešlo jakýmkoli nejasnostem. Za tuto okolnost tedy přebírám zodpovědnost já.“

A Hamilton Burger vyslal co možná nejzářivější úsměv mezi obecenstvo a pronesl: „Vidíte sami, že tenhle plán panu Masonovi tedy nevyšel.“

„Děkuji,“ obrátil se Mason k Hamiltonu Burgerovi. „Jsem si jist, že jste svému svědkovi řekl, aby ukázal na obžalovanou. A také jsem přesvědčen, že vaše bláhová snaha vytvořit celkový dojem bezprostřednosti a přirozenosti nikoho neoklamala.“

Mason se obrátil zpátky ke svědkovi: „Státní zástupce vás tedy instruoval, jak si máte počínat při své výpovědi. Poradil vám, i co máte říkat?“

„Ale Vaše Ctihodnosti,“ vykřikl Hamilton Burger, „to sem vůbec nepatří! Je to právně nepřípustné, irelevantní a netýkající se podstaty věci. To není řádný křížový výslech.“

„Námitka se zamítá. Svědku, odpovězte na otázku.“

„Tedy, řekl mi, abych ukázal na tu ženu, až budu uvádět, o

koho jde.“

Hamilton Burger, celý brunátný v obličeji, pomalu klesal do židle; zůstal však sedět jen na jejím krajíčku, evidentně připraven bojovně vyskočit hned, jak bude třeba bránit práva občanů i důstojnost funkce státního zástupce.

„Jakou měla ta žena barvu punčoch?“ otázal se Mason.

„Nevím. Nevšiml jsem si, jak byla oblečena.“

„A jakou sukni?“

„Říkám vám, že jsem si nevšiml. Ale počkejte – myslím – nějakou tmavou – nevím.“

„A jakou barvu bot?“

„Nevím.“

„Měla klobouk?“

„Myslím, že ano.“

„Pamatujete si jeho barvu?“

„Ne.“

„Nevšiml jste si jí moc pečlivě, že ne?“

„No, nedíval jsem se, jak byla oblečená, ale povšiml jsem si její tváře. Zaparkovala a chtěla chytit taxíka. To nebývá zvykem, a tak mi náhodou utkvěla v paměti. Obvykle totiž ti, kteří tu zaparkují, odcházejí přímo na nádraží.“

„Asi ale nevíte, jaké procento lidí odstaví své auto na vašem parkovišti a dál jede taxíkem, že ne?“

„Ne. Vím jenom, že se mě tato žena zeptala, kde se tu dá sehnat taxík.“

„Nevíte, že vlastně spousta lidí, kteří neradi řídí v městském provozu, využívají parkovišť u nádraží Union Terminal a po centru pak jezdí taxíkem?“

„No, je to možné.“

„Víte to, nebo ne?“

„Tedy, nevím, protože – protože se o tom s nimi nebavím.“

„No a tohle je právě případ, kdy se vás tato žena zeptala, kde

by tu mohla sehnat taxíka. Tím se vám vryla do paměti, ano?“

„Ano.“

„V tom okamžiku jste si tedy teprve pořádně všiml osoby, kterou nyní identifikujete jako obžalovanou?“

„Ano, pane.“

„Vycházela přitom z parkoviště ven?“

„Ano, pane.“

„Přijíždělo tou dobou hodně aut?“

„Ano, měli jsme zrovna docela čilý provoz.“

„Pokud tomu dobře rozumím, pane Danversi,“ řekl Mason, „auta nejprve najedou ke vchodu na parkoviště. Vy vždycky vypíšete lísteček, jehož jeden útržek pak každému zastrčíte za stěrač, zinkasujete nějaké peníze a pak teprve pustíte auto dovnitř. Tam najde dotyčný místo k zaparkování, zamkne vůz a jde pryč.“

„Přesně tak.“

„Mezi okamžikem vypsání stvrzenky a odchodem té osoby od auta tedy uběhne nějaký čas.“

„Tak jedna, dvě minuty.“

„Někdy i víc?“

„No jistě.“

„Té osoby, kterou nyní identifikujete jako obžalovanou, jste si tedy poprvé všiml, když přišla směrem z parkoviště a zeptala se na taxíka. Je to tak?“

„Ano, pane.“

„A utkvěla vám v paměti?“

„Tedy, ne natolik, abych mohl popsat všechno, co měla na sobě, ale na druhou stranu dost dobře, abych si byl celkem jist, že tou ženou je obžalovaná.“

„Á, jste si celkem jist,“ řekl Mason.

„Ano, pane.“

„Tedy ne absolutně jist?“

„No, myslím, že absolutně jist.“

„Proč jste to tedy neřekl takhle? Proč jste uvedl, že jste si celkem jist?“

„No, jsem si celkem jist.“

„Jste si absolutně jist?“

„Tedy, myslím, že ano.“

„Tak jak je to? Celkem jist nebo absolutně jist?“

„Domnívám se, že absolutně.“

„Vy se domníváte, že absolutně?“

„Jsem si jist.“

„Proč jste tedy říkal, že jste si celkem jist?“

„No, nechtěl jsem poškodit obžalovanou, co se týče nějakých pochybností.“

„Á, pak tu tedy nějaké pochybnosti skutečně jsou.“

„No – neřekl jsem, že mám pochybnosti. Prohlásil jsem, že jsem nechtěl poškodit obžalovanou, co se týče nějakých pochybností.“

„Jakých pochybností?“

„Jakýchkoli.“

„Pak to chápu tak, že jste měl skutečně nějaké pochyby, které jste chtěl vyřešit ve prospěch obžalované prohlášením, že jste si celkem jist. Je to tak?“

„Myslím, že – ano.“

„Tedy,“ řekl Mason, „jestliže jste si pouze celkem jist, že obžalovaná je tou osobou, které jste si všiml ve chvíli, když přišla směrem z parkoviště, pozor – teprve až v tomto okamžiku, nemůžete si být absolutně jist, že je současně ženou, která tam přijela Fargoovým autem, co říkáte?“

„To snad dá rozum, že to musela být ona, ne?“

„Neptám se vás, jestli to dá rozum,“ upozornil Mason. „Ptám se vás, jestli to víte.“

„Tak když to berete takhle, předpokládám, že to byla ona. Musela to být ona.“

„Ale nevíte to?“

„Ne, nevím to.“

„Nejste si jist?“

„No, absolutně jist si nejsem.“

„Jste si celkem jist?“

„Tedy, jsem – prostě jsem vycházel z předpokladu, že…“

„To je mi jasné,“ řekl Mason. „Vycházel jste z předpokladu, že musela zaparkovat právě tímhle autem, ačkoli když tam vyjížděla, jste si jí nijak zvlášť nevšiml, že ne?“

„Nijak zvlášť ne.“

„Prostě jste jen rutinně odbavil její vůz – vypsal stvrzenku, inkasoval peníze a zastrčil útržek za stěrač. Souhlasí?“

„Ano.“

„Při této činnosti si řidičů nijak zvlášť nevšímáte, nebo ano?“

„Někdy ano.“

„Dobrá, pane Danversi,“ řekl Mason. „Popište mi tedy, kdo seděl v těch dvou autech, která vjela na parkoviště těsně před obžalovanou.“

„Teď si na ně nevzpomínám.“

„Nevíte ani, zda šlo o muže, nebo ženy?“

„Nevím.“

„Tenkrát jste zrovna neměl zvláštní důvod si pamatovat tu ženu, kterou nyní označujete za obžalovanou. Neřekla ani neudělala nic, co by vzbudilo vaši pozornost?“

„Ne.“

„Tato osoba se zdržela na parkovišti několik minut. Přijížděla mezitím další auta?“

„Myslím, že ano. Předpokládám, že ano.“

„Přímo si nevzpomínáte?“

„Ne.“

„Pak jste spatřil vycházet z parkoviště nějakou ženu. Ptala se vás na taxík.“

„Souhlasí.“

„A státní zástupce vám řekl, že až se dostanete na stanoviště svědků, máte ukázat na obžalovanou a prohlásit: To je ona.“

„Ano,“ odpověděl svědek, ještě než Burger stačil otevřít ústa.

„Vaše Ctihodnosti,“ vzrušeně šermoval rukama žalobce, „chtěl jsem vznést námitku. Žádám, aby tato odpověď byla vyškrtnuta. Nevychází z žádných průkazných skutečností. Jedná se o překroucení předešlé výpovědi svědka.“

„Svědek už odpověděl,“ řekl Mason.

„A já žádám, aby tato odpověď nebyla brána v úvahu a soud mohl zvážit mou námitku.“

„Svědek řekl ano,“ trval na svém Mason. „Je pod přísahou. Chcete tvrdil, že snad lhal?“

„Přesto žádám vyškrtnutí této odpovědi, tak abych mohl protestovat proti tvrzení, které vychází z neprokázaných skutečností.“

„Myslím, že křížový výslech probíhá podle pravidel,“ řekl soudce. „Odpověď zůstává v platnosti.“

„Ale to není v souladu s fakty,“ rozčiloval se Burger. „To není…“

„Pokud má pan státní zástupce zájem, může složit přísahu a vypovídat proti vlastnímu svědkovi,“ navrhl Mason.

„No, je to koneckonců jenom drobnost,“ řekl na to rozmrzele Hamilton Burger a vzdal své úsilí.

Mason opustil svou upjatost a nasadil lehký konverzační tón: „Podle všeho tedy,“ řekl ledabyle, „s vámi mluvila nejdřív policie. Chtěla po vás popis té ženy, ano?“

„Ano.“

„A vy jste ji popsal?“

„Ano, nejlíp, jak jsem dovedl.“

„Pak vám ukázali několik fotografií obžalované, nemám pravdu?“

„Ano.“

„Prohlédl jste si ty snímky pořádně?“

„Ano.“

„Nebo jste se na ně jen tak letmo podíval?“

„Ne, prohlédl jsem si je pořádně.“

„Řekl jste policii, že to jsou fotografie té ženy, která u vás zaparkovala vůz?“

„Řekl jsem, že je mi její tvář povědomá.“

„A co dál?“

„Že by to mohla být ta žena – že je to snad ona.“

„Neřekl jste tedy, že je to určitě ona?“

„Ne.“

„Později, když jste viděl obžalovanou v řadě mezi dalšími osobami při předváděčce, jste si přece nemohl být absolutně jistý, zda jste ji vybral proto, že jste si ji pamatoval z parkoviště, nebo proto, že vám ukazovali její fotografii, že ne?“

„Tedy, samozřejmě…“

„Mohl jste si být jist?“

„No, bylo to zřejmě od obojího trochu.“

„Přesně tak, a ani pak jste ji neidentifikoval jednoznačně, co říkáte?“

„Řekl bych, že vypadala, jako bych ji už dřív viděl.“

Mason se na svědka usmál a řekl: „To je vše.“

„Žádné další otázky?“ zeptal se soudce.

„Když se vracím k tomu, co jsem vám říkal,“ ozval se Hamilton Burger, „prohlásil jsem pouze, že až budete identifikovat obžalovanou, máte na ni ukázat prstem, mám pravdu?“

„Ano?“

„To je vše.“

„Ještě moment,“ upozornil Mason, když už svědek opouštěl své stanoviště. „Další křížový výslech.“

Svědek se znovu posadil.

„Jak dlouho jste byl v kanceláři Hamiltona Burgera, když vám říkal, že máte ukázat na obžalovanou?“

„Asi půl hodiny, myslím.“

„O čem jste hovořili?“

„Okamžik, Vaše Ctihodnosti, okamžik,“ volal Hamilton Burger. „To není řádný křížový výslech. Je právně nepřípustný, irelevantní a netýká se podstaty věci. Má za cíl prozradit důvěrná sdělení, která vůbec nesouvisejí s výpovědí svědka.“

Mason namítl: „Vaše Ctihodnosti, při dalším výslechu se Hamilton Burger zeptal svého svědka, co prohlásil. Když se právní zástupce dotáže na část nějakého rozhovoru, má druhá strana podle zákona právo ptát se při dalším křížovém výslechu na celý tento rozhovor. Chci vědět všechno, co bylo řečeno.“

Tvář Hamiltona Burgera měla barvu syrových jater. „Vaše Ctihodnosti,“ křičel, „já prostě odmítám, aby někdo takovýmhle způsobem strkal nos do toho, co je obsahem důvěrné konverzace! Jakožto státní zástupce mám právo prověřit všechny fáze případu a…“

„Vy jste však při dalším přímém výslechu položil otázku, týkající se části rozhovoru,“ upozornil soudce, „a to s osobou, která není vaším klientem, nýbrž jen svědkem. Námitka se zamítá.“

„Pokračujte,“ řekl Mason. „O čem jste hovořili?“

„No, mluvili jsme o mém svědectví.“

„A o čem konkrétně?“

„Řekl jsem panu Burgerovi to, co už jsem tu vypověděl prve.“

„A co říkal pan Burger vám?“

„No, o tom ukazování prstem.“

„Neřekl vám něco, o čem jste se nezmínil, protože se vás na to nikdo konkrétně neptal?“ zeptal se Mason.

„Tedy – ano.“

„A o co šlo?“

„O to, že ta žena neměla žádnou cestovní kabelu.“

„Aha,“ řekl Mason. „Když odcházela ta žena z parkoviště, nenesla žádnou cestovní tašku?“

„Ne, pane.“

„Neměla nic v rukách?“

„Pouze malou koženou kabelku.“

„Jste si tím jist?“

„Ano.“

„A Hamilton Burger vám řekl, abyste se o tom nezmiňoval?“

„Ano, ledaže bych na to byl konkrétně tázán.“

„Děkuji, pane Danversi,“ řekl Mason sarkasticky. „To je všechno.“

„Otázky nejsou,“ zabručel Hamilton Burger a snažil se zakrýt svou rozmrzelost spěšným gestem, s kterým dal předvolat dalšího svědka.

Byl jím pilot, který vypověděl, že jej najal nějaký muž, aby dopravil jistou ženu do Bakersfieldu. Potřebovala být údajně do jedné hodiny odpoledne na tamním nádraží pacifického dálkového autobusu Greyhound. Přislíbil, že tam budou včas a také byli. Ta žena byla pečlivě zahalena, do tváře jí nebylo vidět. Pamatuje si však na styl jejího oblečení, právě díky tomu závoji, který měla přes obličej. Vybavuje si i její postavu a celkový zjev.

„Vidíte v soudní síni někoho s takovou postavou a takovým celkovým zjevem, jako měla žena, kterou jste dopravoval letadlem do Bakersfieldu?“ zeptal se Hamilton Burger.

„Ano, pane.“

„Kdo to je?“

„Jestliže vám pan Burger poradil, abyste na ni ukázal prstem, tak do toho!“ zasáhl Mason.

„Neřekl mi, abych ukazoval prstem,“ zareagoval svědek, „prostě mám říct jenom: obžalovaná.“

Soudní síní otřásl výbuch smíchu.

Hamilton Burger vztekle zařval: „Ale předtím jste ji viděl u vrchní dozorkyně a řekl mi, že vypadá jako ta žena. Je to tak?“

„Moment,“ vložil se opět do výslechu Mason. „Námitka, jedná se o sugestivní otázku, o pokus o křížový výslech vlastního svědka a o snahu státního zástupce činit prohlášení jakožto svědek.“

„Je to sugestivní otázka,“ potvrdil soudce. „Může jít i o pokus o křížový výslech vlastního svědka. Nicméně námitka se uznává na základě sugestivnosti otázky.“

„Viděl jste ji už někdy?“ pokračoval tedy Burger.

„Ano.“

„A tou ženou byla obžalovaná?“

„Vypadala jako ona.“

„Křížový výslech,“ vyštěkl Burger.

„Kolikrát jste viděl obžalovanou, než jste ji spatřil zde, v soudní síni?“

„Jednou.“

„To je všechno. Děkuji vám,“ řekl Mason.

„Moment!“ vykřikl Burger. „Svědek špatně pochopil otázku. Myslí tím, že ji viděl jednou při identifikaci, tedy celkem dvakrát. Poprvé, když s ní letěl v letadle a podruhé, když ji měl identifikovat. Je to tak, ne?“ řekl Burger a obrátil se k svědkovi.

Klidný tón Masonova hlasu byl v ostrém kontrastu s nervozitou státního zástupce. „Námitka, Vaše Ctihodnosti,“ oznámil. „Otázka je sugestivní, vychází z důkazně nepodloženého faktu a je zcela evidentním pokusem ze strany státního zástupce o ovlivňování svědka, pokud se týče odpovědi na poslední otázku státního zástupce.“

„Státní zástupce nechť se laskavě vyvaruje dalších prohlášení a přímých otázek na svědka,“ řekl soudce.

„No to je dobré,“ vybuchl téměř nekontrolovatelně Burger Hamilton. Obrátil se ke svědkovi: „Když jste předtím vypověděl, že jste tu ženu viděl jedenkrát, myslel jste tím – nebo – víte co,

řekněte radši sám, co jste měl na mysli.“

„Tedy vsadím se, že svědek není tak hloupý, aby nepochopil, kam touto otázkou státní zástupce míří. Stoprocentně prohlásí, že tím myslel jednou při identifikaci.“

„Ano, tak jsem to myslel,“ potvrdil svědek.

„To je vše,“ uzavřel Burger.

„Ještě moment,“ řekl Mason. „Než opustíte své stanoviště, snad bychom se mohli dozvědět také něco o tom muži, který objednával celý let. Poznal byste ho, kdybyste ho znovu spatřil?“

„Ano.“

„Viděl jste ho ještě někdy později?“

„Ne.“

„Dokázal byste ho podrobněji popsat?“

„No, byl to chlapík asi kolem šedesátky. Připadalo mi, že se pohybuje značně nejistě. On – myslel jsem si, že je snad opilý; ale žádný alkohol z něj cítit nebyl. Možná byl zdrogovaný nebo tak něco. Byl to třeba jen dojem, ale prostě mě upoutal jeho způsob chůze, to, jak se díval, byla v tom všem prostě nějaká nejistota.“

„Měl vysokou postavu?“

„Ne, byl malý a podsaditý a – no, asi šedesátiletý chlap. Moc si na něj nepamatuju. Byl jsem přesvědčen o tom, že je to její otec.“

„Teď k té identifikaci. Viděl jste obžalovanou při předváděčce?“

„Ne, jen samotnou u vrchní dozorkyně.“

„Ukázal vám ji pan Burger?“

„Odpovězte jen ano nebo ne,“ zasáhl státní zástupce.

„Ne.“

„A policie také ne?“

„Přímo ne.“

„Co tím myslíte?“

„No, řekli mi, že pro mě mají tu ženu k identifikaci. Zavedli

mě k vrchní dozorkyni. Byla tam s ní pouze jediná osoba.“

„Jasně,“ řekl Mason. „Nevykládali vám také, že to je bezpochyby ta žena, kterou jste dopravoval do Bakersfieldu, že máte jít dovnitř a identifikovat ji a abyste si dal pozor a nezpackal to.“

„No, něco v tom smyslu. Že se nemám chovat bázlivě ani nejistě, jinak že ze mě pak nějaký prohnaný advokát u soudu sedře kůži.“

„Tak jste řekl, že jste si jistý?“

„Ne. Nebyl jsem si jist. Prohlásil jsem, že si myslím, že je to ona. Než jsem si mohl být absolutně jist, musel jsem čekat do druhého dne.“

„Policie do vás mezitím stále hučela?“

„Řekl bych, že ano.“

„To je všechno,“ oznámil Mason.

„Nemám žádné další otázky,“ řekl Burger. „Předvolávám svého dalšího svědka.“

Tím byl taxikář z Bakersfieldu, který vezl důkladně zahalenou ženu z letiště na autobusové nádraží pacifické trasy Greyhoundů. Identifikovat ji prý nemůže, protože díky tomu závoji jí vůbec nebylo vidět do tváře. A jejího oblečení si také nijak zvlášť nevšiml. Je schopen pouze říci, že šlo o ženu vysokou asi pět stop a tři nebo tři a půl palce. Vážit mohla tak sto dvacet nebo sto pětadvacet liber.

„Slyšel jste obžalovanou Myrtle Ingramovou Fargoovou hovořit?“ zeptal se Hamilton Burger.

„Ano, pane.“

„A povšiml jste si nějaké rozdílnosti v hlase paní Fargoové, obžalované v tomto případu, a v hlase ženy, kterou jste dopravoval na autobusové nádraží v Bakersfieldu?“

„Ne, pane.“

„Můžete si to ověřit,“ řekl Burger. „Nevšiml jste si nějaké

rozdílnosti?“

„Ne, pane.“

„Můžete naopak upozornit na nějaké konkrétní podobné rysy?“

„Jejich hlasy zněly v podstatě stejně.“

„Ale asi nedokážete identifikovat obžalovanou jako tu ženu jen podle hlasu, nebo ano?“

„Tedy, jak jsem řekl – nemohu odpřísáhnout žádné konkrétní rozdíly v jejich hlasech.“

„Zdá se,“ ozval se Mason, „že i s vámi pan Burger předem promluvil, že ano?“

„Řekl jsem mu, co vím, samozřejmě.“

„A on se vás zeptal, zda byste mohl identifikovat obžalovanou podle hlasu, načež vy jste mu odpověděl, že nemůžete, je to tak?“

„Ano.“

„Pak vám řekl: ´Až budete na stanovišti pro svědky, zeptám se vás, zda jste nezaregistroval nějaké konkrétní prvky rozdílnosti. Vy můžete klidně prohlásit, že žádných rozdílných rysů jste si nevšiml.‘ Odehrálo se to tak nějak?“

„Tedy – přesně si nevzpomínám.“

„Ten nápad dosvědčit, že jste si nevšiml žádných rozdílných rysů, pochází z hlavy pana Hamiltona Burgera?“

„Ano.“

„To je všechno,“ řekl Mason.

„To je vše,“ připojil se i státní zástupce. „Mým dalším svědkem je paní Newtonová Maynardová. Doufám, pane Masone, že v jejím případě křížový výslech nijak neodbydete.“

„To stačí,“ zamračil se soudce. „Vyprošuji si jakékoli narážky ze strany žaloby nebo obhajoby.“

Při pohledu do Burgerovy zuřivé tváře se Mason musel pousmát.

Když předstoupila paní Maynardová před porotu, ukázalo se,

že utrpěla nějaké zranění. Přes své levé oko měla silně stažený obvaz. Zdvihla ruku k přísaze a usadila se pohodlně na svědecké lavici.

Hamilton Burger jí položil pár úvodních otázek a pak přešel k věci: „Kde jste byla dvaadvacátého září tohoto roku?“

„Byla jsem v Los Angeles a pak v Sacramentu; na obou místech v tentýž den.“

„Dobrá, paní Maynardová, a jak jste se dostala z Los Angeles do Sacramenta?“

„Autobusem Pacific Greyhound.“

„Pamatujete si, v kolik hodin jste odjížděla z Los Angeles?“

„Ano, pane. Opouštěla jsem Los Angeles v osm čtyřicet pět.“

„A v kolik jste dorazila do Sacramenta?“

„Asi deset minut po desáté večer. Podle jízdního řádu byl příjezd hlášen na dvacet dva nula pět, ale měli jsme pět minut zpoždění.“

„Měla jste toho dvaadvacátého září možnost hovořit s obžalovanou v tomto případu, s Myrtle Fargoovou?“

„Ano, pane, měla.“

„Kdy jste ji poprvé spatřila?“

„Když vystupovala z taxíku v Bakersfieldu.“

„Viděla jste ji už někdy předtím?“

„Ne, pane.“

„Byla jste v autobuse mezi Los Angeles a Bakersfieldem?“

„Ano, pane.“

„A byla v tom autobuse také obžalovaná?“

„Nebyla!“

„Víte to stoprocentně?“

„Jsem si tím jistá, absolutně jistá.“

„Kdyby v tom autobuse byla, viděla byste ji?“

„Viděla bych ji a všimla bych si jí. Mezi Los Angeles a Bakersfieldem ta žena v autobuse nebyla. Přijela na autobusové

nádraží v Bakersfieldu taxíkem, důkladně zahalená závojem. Taxík řídil muž, který byl na stanovišti svědků přede mnou.“

Paní Maynardová pevně stiskla rty a s výrazem neomylnosti se vyzývavě podívala na Masona, jako by říkala: „Tak co ty na to? Pojď a zkus otřást mým svědectvím.“

„Mluvila jste s obžalovanou?“ zeptal se Burger.

„Ano, pane.“

„Delší dobu?“

„Ano, pane.“

„Vysvětlíte, prosím, soudu, jak k tomu rozhovoru došlo, paní Maynardová?“

„Připouštím, že jsem dost zvědavá ženská. Asi ano, ale nikdy jsem nebyla samotář. Cestování považuji za příležitost k rozšiřování obzorů a toho nedosáhnete jen tím, že budete tiše sedět, ponořený do sebe a…“

„Chápeme,“ přerušil tok její řeči státní zástupce, „ale k věci, paní Maynardová. Vyložte nám, prosím, jak to, že…“

„K tomu právě mířím. A už mi, prosím, neskákejte do řeči,“ odsekla.

V soudní síni se ozval chichot a nezakrytě se zasmál i soudce. „Pokračujte,“ chabě zasténal Hamilton Burger, „ale snažte se být při vašem svědectví co nejstručnější.“

„Kdybyste mě pořád nepřerušoval, ušetřili bychom si spoustu času,“ vyjela jedovatě. „Kde jsem vlastně skončila? Aha. Chtěla jsem říct, že když jsem tu osobu viděla vystupovat z taxíku, tak pečlivě zahalenou, probudila se ve mně zvědavost. Tak jsem ji pozorovala. Viděla jsem, jak vešla do čekárny a pak jak vyšla, ale už bez toho závoje.

Když vyzývali k nástupu do autobusu, zařadila se i ona do fronty mezi ostatní. Já jsem se postavila hned za ní a dala se do řeči. Ve Fresnu potom pár lidí vystoupilo a mně se naskytla příležitost sednout si vedle ní a zapříst rozhovor.

Otevřeně přiznávám, že jsem se snažila něco z ní vytáhnout. Hrozně mě zajímalo, proč měla na sobě ten neprůhledný závoj.“

„Ptala jste se jí na to?“ dotázal se Hamilton Burger.

„Chtěla jsem se zeptat, ale nedala mi šanci. Tedy, už jsem k té otázce mířila, ale ona mi najednou začala tvrdit, že jede v tom autobuse už z Los Angeles. Tak jsem si pomyslela: Ty jsi mi, holka, pěkná lhářka, ty…“

„Nezáleží na tom, co jste si myslela,“ upozornil Burger, ale v jeho hlase byla patrná vítězoslavná satisfakce. „Vypovězte jenom, co vám řekla.“

„Tady jsme právě u toho. Začala jsem vyzvídat, kam vlastně jede, a chtěla jsem zjistit, jak to, že byla tak zahalená a tak pospíchala do nádražní budovy a…“

„Teď nám, prosím, podrobně vyložte, jak se ten hovor nakonec vyvrbil,“ pobídl svědkyni Hamilton Burger.

„Tedy, pokud se dobře pamatuji, řekla jsem něco v tom smyslu, že nechci být vlezlá, ačkoli jsem se chovala jako obyčejná zvědavá ženská. Ona mě však hned ubezpečila, že ji to vůbec neobtěžuje a že si má alespoň s kým povídat. Seděla prý předtím vedle nějakého ožraly a bála se, že snad omdlí, jak to z něj páchlo.“

„Nic víc?“

„Ještě něco. Vyzkoušela jsem si ji. Řekla jsem: ‚Kde je teď ten chlápek? Nikde ho tu nevidím. ‚A ona se rozhlédla kolem dokola a usoudila: ‚To určitě vystoupil v Bakersfieldu.‘ Prý v Bakersfieldu!“ zvolala posměšně paní Maynardová. „Vůbec v tom autobuse nebyl. To bych musela vědět. Jela jsem v něm celou cestu z Los Angeles a žádný opilý chlap v tom autobuse nebyl, stejně jako tam nebyla ona.“

„Jste si tím jistá?“

„Naprosto.“

„Co se přihodilo dál?“

„Seděly jsme vedle sebe celou cestu z Fresna až do Stocktonu, kde vystupovala. Objevili se však dva muži, z nichž jeden mě nutil, abych odpřísáhla, že ta žena byla v autobuse celou cestu z Los Angeles. Hned mě napadlo, že to bude nějaká bouda a…“

„Vaše závěry ponechme stranou,“ řekl Hamilton Burger. „A nějaká další konverzace bez přítomnosti obžalované nás také nezajímá. Na těch dvou nám momentálně nezáleží. Možná, že na ně přijde řada později. Teď chci vědět, jak dlouho jste seděla v tom autobuse vedle obžalované.“

„Až do Stocktonu. Na jednotlivých zastávkách jsme samozřejmě vždycky vystoupily, někde stál autobus déle, jinde jen chvíli, ale během jízdy jsem vedle ní seděla celou cestu z Fresna. A většinu času jsme povídaly.“

„Všimla jste si, co měla na sobě?“ zeptal se Burger.

„Všimla jsem si na té ženě úplně všeho,“ prohlásila paní Maynardová sebejistě.

„Jak byla oblečena?“

„Nenápadně, stejně jako já. Dokonce jsem, mám dojem, poznamenala, že máme velmi podobné šaty. Ona řekla ano, ráda prý se obléká na cestu nenápadně, ale zároveň vkusně. Pronesla přitom nějaký kompliment na adresu mých šatů. Teď si zrovna nevzpomínám, co konkrétně měla na sobě, vím jenom, že vy·padala elegantně. A také pronesla něco v tom smyslu, že jsem starší než ona, což se mě trochu dotklo. Možná mi bude o rok, o dva víc, ale nejsem zas o tolik starší, abych nevypadala na svůj věk a…“

„Ovšem, že ne,“ ujistil ji Hamilton Burger a otočil se k Masonovi. S cynickou úklonou ho vybídl: „Máte zájem o křížový výslech?“

„Ale ovšem,“ usmál se přívětivě Mason, zvedl se, obešel svůj stolek a přistoupil až k samotné svědkyni. „Na svůj věk skutečně nevypadáte, paní Maynardová,“ řekl.

„Jak to víte?“ vyštěkla. „Neřekla jsem vám dosud, kolik mi je.“

„To je pravda,“ usmál se Mason. „Tak jako tak, stejně na to nevypadáte.“

„Myslím, že tohle poslouchat nebudu,“ prohlásila paní Maynardová. „Urážet se nenechám.“

„Nemyslel jsem to tak, jako teď vy,“ vysvětloval Mason. „A copak to vlastně máte s okem, paní Maynardová?“

„Poranila jsem si ho a dostala se mi tam infekce. Musím ho mít pevně zavázané.“

„Proč pevně?“ zeptal se Mason.

„Tak, abych mohla nosit brýle,“ vysvětlovala. „Kdyby to byl nějaký objemný flastr, nešly by mi nasadit. S pevným obvazem, přelepeným náplastí to pak není problém.“

„Á, vy tedy musíte nosit brýle,“ řekl Mason. „Nemusím, ale chci.“

„Skutečně je nosíte?“

„Ano, pane.“

„Jak dlouho?“

„Asi tak deset let.“

„Nosíte je stále?“

„Ne, pane.“

„Ne? Kdy je odkládáte?“

„Když jdu spát nebo když si myju obličej.“

V soudní síni se ozval smích.

Mason počkal, až utichne, a pak se zeptal: „Máte pocit, že s brýlemi vidíte lépe?“

„No, víte, já je nenosím proto, abych si rovnala nos,“ ušklíbla se.

Soudce poklepal na stůl svým kladívkem a řekl: „Svědkyně se bude snažit řádně odpovídat a své vtipy si odpustí.“

„Tak ať klade takové otázky, které mají smysl, Vaše

Ctihodnosti,“ vyštěkla paní Maynardová prudce.

„Pokračujte, pane Masone,“ pokynul soudce obhájci a nenápadně se usmál.

„S brýlemi vidíte dobře, paní Maynardová?“

„Jistě.“

„A bez nich?“

„To už přirozeně hůř.“

„Jste na tom s očima hodně špatně?“

„Nejsem na tom špatně. Prostě potřebuju brýle.“

„Vezměme třeba tamhlety hodiny,“ navrhl Mason, „co visí vzadu v soudní síni, můžete mi říci, kolik na nich je?“

„Jistě.“

„Počkejte, nejdřív sundejte brýle, než se podíváte.“

„Moment, Vaše Ctihodnosti,“ zasáhl Hamilton Burger. „Zdá se, že chápu, kam tím pan Mason míří. Domnívám se však, že jeho otázky nemají pražádné opodstatnění. Pokud má být výslech veden tímto směrem, mělo by být předem prokázáno, že tato žena v době, o níž podává své svědectví, brýle na očích neměla.“

„Já je však na očích měla,“ usmála se svědkyně. „Nesundala jsem je na jediný okamžíček a…“

„Pokud soud dovolí, rád bych, aby svědkyně mou otázku přece jen zodpověděla. Myslím, že je důležité prověřit její zrak bez brýlí.“

Soudce zaváhal a potom řekl: „Paní Maynardová, neobtěžovalo by vás, kdybyste na chvíli své brýle odložila?“

„Ale vůbec ne.“

„Sundala brýle z očí a podívala se na soudce.“

„Můžete mi teď říct,“ zeptal se Mason, „kolik je na těch hodinách vzadu na stěně?“

Přimhouřila nezavázané oko. „Dobrá, chcete-li to tedy vědět, takhle jsem slepá jako krtek. Ale počkejte, jsem přece pod přísahou. Nemyslím to pochopitelně doslova, prostě vidím tak

špatně, že se bez brýlí neobejdu. Zdůrazňuji však, že v tom autobuse jsem je měla na očích nepřetržitě, po celou dobu cesty z Los Angeles až do Sacramenta.“

„Chápu,“ řekl Mason. „Můžete si své brýle opět nasadit, paní Maynardová. Když jste na svých brýlích tak závislá, vsadím se, že máte ještě jedny!“

„Teď vám nerozumím.“

„Nosíte v téhle kabelce ještě rezervní, aby v případě, že se tyhle rozbijou…“

„Co by se mi na nich mělo rozbít?“ podivila se svědkyně. „Podívejte, pane Masone, brýle nejsou jako gumy od aut. Neprasknou sami od sebe, a tudíž nemusíte tahat v kufru žádnou rezervu.“

„Tím tedy chcete říct, že máte pouze jedny brýle, ano?“

„No jistě, nebo to nestačí? S dvojema brýlema na očích stejně neuvidíte o nic líp než s jedněma.“

„Občas si však brýle rozbijete nebo poškodíte, ne?“

„Ne.“

„A onoho dvaadvacátého září jste měla své brýle také v pořádku.“

„Ano.“

„A tohle j sou tytéž brýle, které jste měla tehdy?“

Svědkyně zaváhala.

„Jsou, nebo ne?“

„Proč by vlastně neměly být?“

„To nevím. Jen se ptám, paní Maynardová,“ řekl Mason. „Jsou to tytéž brýle?“

„Ano.“

„Potom je zvláštní,“ prohodil Mason ledabyle, „že jste byla kolem dvacátého září u doktora Carltona B. Radcliffa, aby vám v nich vyměnil skla. Můžete mi to vysvětlit?“

Svědkyně zůstala na chvíli naprosto paralyzovaná, jako by ji

Mason právě dostal.

„Tak do toho," pobídl ji Mason. „Odpovězte na otázku, paní Maynardová."

Ta se však jen vyplašeně rozhlížela kolem sebe jako lapené zvíře, které zoufale hledá cestu z klece. Pak si olízla rty a řekla: „To nebyly tyhle brýle, co jsem tam nesla."

„Hm," odtušil Mason, „a jaké tedy, když žádné náhradní nemáte?"

„Okamžik, Vaše Ctihodnosti," zasáhl bleskově Hamilton Burger, ve snaze poskytnout svědkyni trochu času, aby se vzpamatovala. „Tohle není řádný křížový výslech. Mimochodem, o jejích brýlích tu nebylo nic řečeno a…"

„Námitka se zamítá," řekl netrpělivě soudce, přičemž upřeně sledoval tvář svědkyně a rukou naznačoval Burgerovi, aby se zase posadil. „Poslechněme si, jak svědkyně odpoví, a nepřerušujte ji. Můžete odpovědět, paní Maynardová?"

„Ano, ovšem."

„Tak prosím."

„Tedy, myslím si, že nemusím skládat účty ze všeho, co dělám."

„Otázka zněla," řekl tvrdě soudce Keith, „jaké brýle jste nesla k tomu optikovi, když jste žádné náhradní neměla?"

„Byly to brýle mého přítele."

„Jakého přítele?" zeptal se Mason.

„Já – do toho vám nic není."

„Odpovíte na otázku?"

Hamilton Burger byl už zase na nohou. „Vaše Ctihodnosti," volal. „Tohle už, to musíte uznat, je naprosto mimo podstatu věci. Paní Maynardová jednoznačně vypověděla, že měla brýle na očích jak při identifikaci, tak po celou dobu, o které podává svědectví. Pan obhájce tady pouze teoretizuje, co by se stalo, kdyby je nasazené neměla. A teď se odchyluje od věci ještě víc, když se

snaží zkoumat události, k nimž došlo někdy úplně jindy a jinde.“

„Ovšem minimálně za účelem dedukce, zda v příslušné době svědkyně vůbec brýle mohla nebo nemohla znít,“ upřesnil Mason.

„Dobrá,“ řekl soudce Keith. „Myslím, že se pan obhájce dozvěděl vše, co ke své úvaze potřeboval; pokud existuje nějaký důkaz o tom, že svědkyně brýle v té době neměla, nic mu nebrání v tom, aby jej předložil.“

„Přesně tak,“ přidal se Hamilton Burger. „Svědkyně mu poskytla všechny informace, které by se případně mohly týkat tohoto případu.“

„Ještě k dalšímu průběhu křížového výslechu, co se týče této úvahy,“ řekl soudce Keith. „Vy jste se, pane Masone, v této věci už dozvěděl vše, pokud však máte vy sám nějaký důkaz o tom, zda svědkyně v té době brýle neměla nebo nemohla mít, prosím, abyste jej předložil.“

„Jde mi o to, zpochybnit její důvěryhodnost,“ řekl Mason.

„Toho můžete dosáhnout pouze na základě nějaké skutečnosti, týkající se příslušné části jejího svědectví – jinými slovy důkazem, že v onu dobu brýle neměla. Pokračujte.“

„Když jste viděla obžalovanou poprvé, byla zahalena závojem?.“ zeptal se Mason.

„Ano, pane.“

„Díky tomu závoji jste jí neviděla do obličeje, nebo snad ano?“

„Ovšemže ne. To byl přece smysl toho závoje.“

„Když pak vyšla z čekárny bakersfieldského autobusového nádraží, už ten závoj neměla?“

„To neměla.“

„Tehdy jste mohla poprvé spatřit její tvář, je to tak?“

„Ano, pane.“

„Jak jste tedy poznala, že jde o tutéž osobu, kterou jste viděla předtím se závojem?“

„No, podle oblečení, myslím.“

„Můžete ty šaty popsat?“

„Tedy, konkrétně ne. Já – já – prostě mi bylo jasné, že je to tatáž žena.“

„Nevíte, kolik bylo tou dobou v čekárně lidí?“

„To nevím.“

„Takže jste viděla nejprve vcházet ženu se závojem a pak vycházet tuto obžalovanou, přičemž zřejmě nějakou intuicí jste dospěla k názoru, že by mohlo jít o stejnou osobu, ano?“

„Já vím, že šlo o stejnou osobu.“

„Jak?“

„No, poznala jsem ji.“

„Podle čeho?“

„Podle šatů.“

„Co měla na sobě?“

„Dneska už vám to přesně neřeknu, ale přibližně vám to nastínit mohu. Podrobně vám popíšu, co jsem měla já, protože jsme byly oblečeny velmi podobně. Už jsme o tom ostatně mluvili…“

„To vím,“ řekl Mason. „Hovořila jste o tom při přímém výslechu, ale já bych od vás chtěl slyšet, co měla na sobě obžalovaná.“

„Jenom proto, že si vzpomínám, že měla podobnou barvu šatů jako já a že jsme se o tom bavily a že vím, jak jsem byla oblečená já a…“

„Celou dobu se vás ptám,“ zařval Mason, „jestli si pamatujete, co přesně měla na sobě obžalovaná.“

„A kdybych vám to řekla, zeptal byste se nejspíš taky na šaty té paní, co seděla na sedadle přede mnou, nebo té osoby za mnou a pokud bych nedokázala odpovědět, udělal byste ze mě úplného idiota.“

Soudní síň se otřásala smíchem.

Soudce Keith si zjednal klid. Sám se však ještě nezakrytě

usmíval, když se pak obrátil k Masonovi a vybídl ho: „Pokračujte.“

„Vy si tedy nepamatujete, co měla obžalovaná na sobě?“

„Vybavuji si pouze, jak jsme se bavily o tom, že máme podobné šaty. Pokud byste chtěl slyšet, co jsem měla na sobě já…“

„Ne. Jde mi jen o to, prověřit vaši paměť, zjistit, zda si pamatujete na oblečení obžalované.“

„Nepamatuji.“

„Jak si tedy můžete být jistá, že právě obžalovaná byla tou ženou se závojem?“

„No, to dá rozum, že to musela být ona. Vyšla z té čekárny - přesně si sice nepamatuju, co měla na sobě – ale vím s určitostí, že byla tou ženou se závojem, která předtím vešla dovnitř. Mohu to odpřísáhnout.“

„Kdybyste tehdy náhodou neměla své brýle na očích, nemohla byste si být tak jistá, že ne?“ připomněl Mason opět svou starou úvahu.

„Já jsem ty brýle měla.“

„V opačném případě byste však nebyla schopná tak přesné identifikace, že ne?“

„To nebyla.“

„Děkuji vám,“ řekl Mason. „To je vše.“

„A tím je obžaloba skončena,“ oznámil Hamilton Burger.

Závěrečný krok státního zástupce překvapil jak soudce Keitha, tak i ostatní v soudní síni, kteří byli přítomni křížovému výslechu paní Maynardové.

„Soud se odebere na desetiminutovou přestávku,“ řekl soudce Keith, „a pak se případu ujme obhajoba.“

„Sakra, Perry,“ zašeptal Masonovi o přestávce Paul Drake. „Nepřipadá ti to trochu odfláknuté? Jde přece o vraždu.“

„Je to proklatě chytře vedený případ,“ řekl Mason. „Má toho dost, aby byla má klientka uznána vinnou z vraždy prvního stupně,

tedy pokud neexistuje nic na její obhajobu. Teď se musíme rozhodnout – máme ji nechat vypovídat, nebo ne?“

„Oboje na levačku, co?“ poznamenal Drake.

„Oboje hrozné,“ potvrdil Mason. „Jestliže ji nenecháme mluvit, soudce případ postoupí dál. A když podpoří své alibi, je ztracena.“

„Má jedinou reálnou šanci – říct to, co já si myslím, že je pravda. To, co z jakéhosi důvodu nechce udělat.“

„A jak to podle tebe bylo?“ zeptal se Drake.

Mason tedy začal vysvětlovat svou teorii: „Chtěla jet tím autobusem navštívit matku. Pohádala se však s manželem. Investoval totiž nějaké její osobní peníze, které zdědila po bohatém strýčkovi. Dnes je zcela jasné, že Fargo dělal machinace s účty a chybělo mu asi dvacet pět nebo třicet tisíc dolarů. Myslím si, že paní Fargoová na to přišla. To byl podle mého i důvod roztržky. Možná mu pohrozila policií. Tak ji Fargo zamknul nahoře v ložnici a držel ji tam jako nějakého vězně. Byla tam nejspíš i v době, kdy jsem chodil po domě já jakožto potenciální kupec. Fargo chtěl vzít nejspíš roha.“

Drake řekl: „A pak došlo k té potyčce?“

„Myslím, že Fargo nakonec odemkl a začal ji škrtit. Ona pak asi vzala nůž a bodla ho do krku. Nechtěla ho zavraždit, prostě se jen bránila, byla to spíš rána naslepo. Když viděla, že mu prorazila tepnu a uvědomila si, co se stalo, zachvátila ji panika. Seběhla dolů, vskočila do auta a dala se na útěk. Upnula se k jediné myšlence – kdyby se jí podařilo stihnout ten autobus, mohla by si zajistit alibi. Myslím, že původně skutečně chtěla letět tím letadlem v šest. K cestě autobusem se rozhodla až kvůli tomu alibi. Nejspíš zatelefonovala matce, aby svou, historku ještě podpořila.“

„A kdybys ji poslal vypovídat podle tohoto scénáře?“ zeptal se Drake. „Jednalo by se o sebeobranu a…“

„Přiznáním, že se pokusila zinscenovat alibi a učinila falešné

přísežné prohlášení, aby to alibi obhájila, by proti sobě pouze poštvala veřejnost. Stejně by mě zajímalo, proč nechce přiznat pravdu. Na to kdybych přišel a mohl o tom podat důkaz, to bych snad ještě měl nějakou šanci.“

„Nesnaží se tak chránit svého syna?“

„Ne. Taky jsem si to nějaký čas myslel, ale teď jsem přesvědčen, že v tom bude něco jiného. Nějaký silnější, pádnější důvod.“

„Nemůžeš ji ani přinutit, aby řekla pravdu?“

„Ne.“

„A nemohl bys říct soudci ty, jak to skutečně bylo?“

„Kdybych znal důvod, který jí zavřel ústa, mohl bych to udělat.

Bez něj bych jí jenom přihoršil. Lidé si budou myslet, že jsem jí jenom vymyslel pěkný scénář, abych jí pomohl. Budou dál přesvědčeni o tom, že svého manžela zavraždila kvůli pojistce.“

„Kolik ta pojistka dělá?“

„Dvacet pět tisíc dolarů. Akorát na pokrytí ztráty na Fargoových účtech.“

„V její prospěch? Nebo ve prospěch oprávněného?“

„Ona je oprávněnou osobou.“

„Je to skutečně dilema, Perry,“ zhodnotil situaci Drake.

„Sakra, že je,“ zamračil se Mason. „Jedinou útěchou je, že jsme teprve ve fázi předběžného přelíčení. Kdybych nějak mohl otřást svědectvím té proklaté Maynardové, hned by bylo všechno jednodušší.“

„Pokusíš se při předběžném přelíčení o zproštění viny?“

„Ne,“ řekl Mason, „nechám soudce postoupit případ dál. Neodvážím se nechat ji vypovídat; neodvážím se ničeho, dokud se mi nepodaří donutit ji, aby mi pověděla přesně, jak to bylo.“

„Ty jsi přesvědčen, že její alibi je skutečně falešné?“

„Určitě,“ přikývl Mason. „Státní zástupce to prokázal. Snad se

mi podaří tu Maynardovou zdiskreditovat, musíme jenom zjistit, jak je to s těmi brýlemi. Všimni si, že žádné rezervní nemá. Když půjdeme tímto směrem, třeba budeme úspěšní. Budu se snažit udržet na svědecké lavici co možná nejdéle toho doktora Radcliffa, třeba nám bude mít co říct.“

Do rozhovoru se vmísila Della Streetová: „Šéfe, měla bych malý střípek do vaší mozaiky.“

„Jaký?“

„Paní Ingramová používá stejný parfém jako její dcera.“

Mason strávil novou informaci a řekl: „Dopředu nás to, zdá se, neposouvá, ale je to zajímavá skutečnost. Clark Sellers ovšem potvrdil, že písmo na obálce s penězi patří Myrtle Fargoové.

Nicméně ona stále tvrdí, že není od ní a… Á, už přicházejí.“ Soudce Keith zaujal své místo a obrátil se k Masonovi: „Máte něco k obhajobě?“

„Ano, Vaše Ctihodnosti. Rád bych povolal jednoho svědka.“

Tvář státního zástupce nabyla lačného výrazu v očekávání rýsujícího se křížového výslechu Myrtle Fargoové. Mason ho však zklamal: „Obhajobou byl obeslán k soudu doktor Carlton B. Radcliff. Prosím, aby zaujal stanoviště pro svědky.“

Tichem v soudní síni se rozlehl přiškrcený, téměř dávivý výkřik.

Všichni se otočili směrem k místu, kde seděla paní Maynardová. Ta vyskočila a začala křičet: „Nemůžete mi takhle vtrhnout do soukromého života a hrabat se v mých…“

Soudce Keith začal rozzloběně klepat svým kladívkem. „Klid, prosím!“ zařval. „Ticho v soudní síni! Práva jednotlivých stran jsou chráněna příslušnými právními zástupci.“

Paní Maynardová se předklonila, rozkašlala se a po chvíli se opět narovnala a opřela záda v židli.

Mason zamyšleně svraštil čelo. Položil doktoru Radcliffovi pár úvodních otázek a pak řekl: „Vy jste kvalifikovaný optik s

příslušným oprávněním, že?“

„Ano, pane.“

„Znáte paní Newtonovou Maynardovou, svědkyni, která tu před chvílí vypovídala?“

„Ano, pane.“

„Vaší prací je mimo jiné předepisovat, brousit a upravovat skla do brýlí?“

„Ano, pane.“

„Viděl jste paní Maynardovou jednadvacátého září tohoto roku?“

„Ne, pane.“

„Ne.“

„Ani dvacátého?“

„Také ne.“

„Myslel jsem, že vám dala do opravy nějaké brýle,“ řekl Mason.

„To dala,“ odpověděl optik.

„Kdy?“

„Dvaadvacátého září.“

„Dvaadvacátého!“ vykřikl Mason a obrátil se k soudci. „Prosím vážený soud o trpělivost. Tento svědek nezaujímá žádné nepřátelské postoje. Odmítá však činit prohlášení s odůvodněním, že nechce vyzradit osobní informace pacienta. Uvolil se pouze odpovídat na přímé otázky, a to na základě předvolání k soudu, které obdržel.“

„Výborně,“ řekl soudce Keith, opřel se ve své židlí a oči mu svítily zájmem.

„V kolik hodin toho dvaadvacátého?“ pokračoval ve výslechu Mason.

„Asi v osm ráno.“

„Vy jste měl v osm otevřeno?“

„Ne, pane, ale bydlím přímo nad krámem, odkud mám domů

vyvedenou telefonní přípojku. V osm hodin mi paní Maynardová zavolala a řekla mi, že má pro mě urgentní zakázku. Chtěla vědět, za jak dlouho bych mohl vybrousit jedny skla.“

„Co jste jí odpověděl?“

„Že by to bylo nejdřív druhý den. Ona mě tedy požádala, zda bych jí je nemohl poslat domů, hned jak budou hotovy.“

„To bylo v osm hodin, ano?“

„Ano – asi minutu nebo dvě po osmé. Právě jsem se pustil do snídaně. Víte, já snídám vždycky v osm.“

„Přišla pak s těmi brýlemi osobně?“

„To ne. O pár minut později je přinesl poslíček.“

„Kdo byl tím poslíčkem?“

„Nějaký kluk. Nikdy předtím jsem ho neviděl. Podal mi balíček, ve kterém byly rozbité brýle.“

„A ty opravené byly dodány paní Maynardové kdy?“

„Dvacátého třetího, tak jak jsem slíbil.“

„Pokud tomu dobře rozumím,“ pokračoval Mason vítězoslavně, „paní Maynardová vám své brýle poslala dvaadvacátého ráno, krátce po osmé, a dostala je až následující den. Pokud tedy neměla nějaké rezervní, byla dvaadvacátého bez brýlí. Myslím, že můžete začít s otázkami, pane Burger.“

„Pozor, moment,“ ozval se ještě svědek. „Nevím, zda to, co jste právě řekl, mám chápat jako otázku, ale je třeba věci uvést na pravou míru – očím paní Maynardové onoho dvaadvacátého zřejmě nic nescházelo, protože ty brýle v tom balíčku vůbec nebyly její.[1]“

„Nebyly její!“ opakoval Mason a sotva dokázal potlačit zklamání v hlase.

---

[1] Jsem hluboce zavázán salónu optika S. J. Goldsteina, O. D, z hotelu Laurentien v kanadském Montrealu za některé technické údaje použité v této knize, stejně jako za rozsáhlý zdroj materiálů o tom, jaké pozoruhodné informace může kvalifikovaný optik vyčíst z tak prozaické věci, jako jsou brýle. (Pozn. autora)

Státní zástupce se nepokrytě usmíval.

„Ne, pane,“ potvrdil znovu doktor Radcliff, „to byly skutečně úplně jiné brýle.“

„Jste si jist?“

„Ovšemže ano. Byly to brýle pro člověka okolo šedesátky. Předpisu paní Maynardové vůbec neodpovídaly.“

„Vy tedy znáte předpis paní Maynardové?“ zeptal se Mason.

„Její předpis sice neznám, ale vím, že tohle její brýle nebyly.“

„Jak můžete vůbec něco takového prohlásit, když neznáte její předpis?“

„K takovému tvrzení mi stačí podívat se jí jednou do očí a být všeobecně obeznámen s konstrukcí tamtěch brýlí. Paní Maynardová má totiž příznačné velké zorničky a velmi průzračné bělmo, což je spojováno s krátkozrakostí neboli myopií. Toto je zcela odlišný typ brýlí pro zhruba šedesátiletého člověka.“

„Vy podle brýlí dokážete určit i stáří jejich majitele?“

„Všeobecně ano. Brýle o člověku vůbec hodně prozradí. Tyhle například patří zřejmě osobě slovanského původu. Řekl bych, že podle rozměrů se jedná spíš o muže než ženu, prostě o někoho se silným kořenem nosu a…“

„Můžete nám, laskavě, prozradit, jak můžete usoudit na slovanský původ člověka jenom z jeho brýlí?“ kroutil otráveně hlavou Mason, který nedokázal potlačit své rozčarování. Vždyť vítězství měl už nadosah a tak náhle mu proklouzlo mezi prsty.

„Tedy, nemohu to tvrdit na sto procent,“ připustil svědek.

„Ale co vás vůbec vede k tomuto závěru?“ naléhal Mason.

„Z brýlí toho vyčtete spoustu,“ vysvětloval doktor Radcliff, „a to nejen z předpisu na samotná skla. Je tu ještě tvar, styl a konstrukce obrouček. Na tamtěch brýlích byla kupříkladu velmi široká nosní část, svědčící o silném nosu jejich majitele. Na druhé straně měly mimořádně krátké straničky, jak říkáme těm bočním částem; od kloubu k ohybu za ušima měřily pouze tři a půl palce.

To ukazuje na typicky slovanský tvar lebky. Délka straniček je běžně čtyři, čtyři a půl, dokonce i pět palců. Jiné národy mají prostě větší vzdálenost od očí k uším. Dále bylo z těchto brýlí zřejmé, že má jejich majitel levé ucho o zhruba půl palce výše než pravé. Dalším zajímavým rysem byly rovnoběžné škrábance na vnější straně brýlí, svědčící o tom, že jsou často pokládány na stůl skly dolů. Běžná špína zvláštnímu optickému materiálu zpravidla příliš ublížit nemůže, avšak nějaký tvrdý povrch s hrubými zrnky písku nebo nějaké drti ano. To platí obzvlášť u těchto brýlí, které mají dokonce deset dioptrií, a tedy i značně hluboké vydutí, takže při položení na stůl skly dolů se poškrábou velice snadno.“

„A to vše jste vyčetl jenom z brýlí?“

„Ano, pane, z jejich skel a obroučeк.“

„Jak to, že jste jim věnoval takovou pozornost?“ zeptal se Mason.

„Protože je to moje práce.“

„Co jste vlastně s těmito brýlemi dělal?“

„Vyměnil jsem skla a ráno třiadvacátého jsem je předal poslíčkovi, aby je zanesl na losangeleskou adresu paní Maynardové.“

„Myslím, že to je vše,“ řekl Mason.

„Všechno i z mé strany,“ oznámil státní zástupce s širokým úsměvem. „Otázky nejsou.“

„Nějaký další svědek?“ zeptal se Masona soudce Keith.

Mason zakroutil hlavou. „Za těchto okolností, Vaše Ctihodnosti, nebudeme zřejmě vést ani další obhajobu. Nemáme námitek, postoupí-li soud případ dál. Avšak vzhledem k tomu, že hodina již pokročila, nechal bych tuto záležitost k uvážení do zítřka.“

Státní zástupce byl hned na nohou: „Nesouhlasíme s odložením této věci na další den…“

„Možná, že se zítra rozhodnu poslat obžalovanou vypovídat,“

hodil Mason svému protivníkovi udičku.

Ryba zabrala. Burger si odkašlal a řekl: „Za těchto okolností svou námitku stahuji. Souhlasíme s odročením na zítra ráno.“

„Výborně, zítra v deset,“ uzavřel soudce Keith. „Soud je odročen.“

KAPITOLA 19

Perry Mason, Paul Drake a Della Streetová se sešli v Masonově kanceláři a debatovali.

„Kudy teď?“ zeptal se Drake.

Mason zamyšleně přecházel po místnosti a po chvíli řekl: „Sakra, Paule, vždyť my jdeme v tomhle případě úplně opačným směrem!“

„Jak to?“

„Já se chovám podle toho, co se mi má klientka snaží namluvit – ale ona lže! Pravděpodobně proto, aby chránila své dítě.“

„Ano, lže, pokud se týká jejího alibi,“ řekl Della Streetová.

„To je jisté, ale nevíme, zda lže i o…“

„Ale ano, lže, i když tvrdí, že mi ty peníze neposlala,“ skočil Delle do řeči Mason.

Drake namítl: „Přiznáním, že ta obálka je od ní, se přece nijak nekompromituje. Je navíc v situaci, kdy tvoje služby nepochybně potřebuje. A to, že za ně zaplatila předem, je pro ni nespornou výhodou.“

Mason netrpělivě pohodil hlavou. „V tom to vězí, Paule. Hledáme důvody, aniž bychom měli fakta. Pokusme se vypátrat fakta a dozvíme se i důvody.“

„Ale jaká fakta?“

„Fakta, která se ukrývají v té šílené spleti událostí. Když se nám podaří to klubko rozmotat, možná uvnitř něco najdeme. Pamatuj, že to, co hledáme, představuje lidské životy, vášeň, nenávist, strach. Teprve až to najdeme, budeme schopni pochopit celý problém.“

„Kde však začít?“ zeptala se Della Streetová.

„Kdekoli, ale my jsme vlastně už začali – tehdy ve Zlaté huse.

Teď z těch jednotlivých střípků zkusme dát dohromady, co se muselo stát pak. Především – tou dobou jako my seděla ve Zlaté huse i ta žena spolu se svým manželem. Někdo ji na mě upozornil. Manžel to však nebyl. Přísahal bych, že Arthman Fargo neměl to ráno, co jsem za ním přišel kupovat nemovitosti, ani ponětí, co jsem zač.“

„Dobrá,“ řekl Paul, „tak to musel být Pierre, kdo ji na tebe upozornil. Čím víc se dozvídáme o Pierrovi, tím víc je zřejmé, že stojí za pozornost. Vždyť on se snad normálně vypařil. Tu noc odešel krátce po tobě a jako by se po něm slehla zem.“

„To je pozoruhodný fakt,“ poznamenal Mason. „Dále, když mi ta žena telefonovala, byla něčím hrozně vystrašená.“

Drake přikývl.

„A krátce po tomto hovoru a bezprostředně poté, co se mnou mluvil Pierre, se s námi dala do řeči úplně neznámá dívka a začala nám vykládat, jak jí ukradli dítě a dali ho nezákonně k adopci.“

„Jak s tím chceš, k čertu, dávat do souvislosti tuhle událost?“

Mason, který dosud zoufale přecházel sem a tam, se náhle zarazil a zvedl vítězoslavně ukazováček pravé ruky. „Tady,“ řekl, „tady je odpověď! Tady je ten klíč k celé záhadě, který jsem doposud přehlížel. To je určitě ono,“

„Nedokážu vysledovat tvůj myšlenkový tok,“ přiznal se Drake.

Mason ze sebe vzrušeně sypal: „Paule, potřebuju zjistit, oč šlo v tom starém vyděračském případu Helen Hamptonové – víš, ten novinový výstřižek, co přišel v obálce spolu s penězi. Budu potřebovat otisky prstů… Ne, moment, na to teď není čas. Vždyť ani nevíme, kdy se to stalo. Nezbývá nám, než to vzít zkratkou… Počkej, zkusme něco rychle vymyslet. Musíme tuhle skutečnost nejprve správně zařadit. Tohle už si nemůžeme dovolit zbabrat.“

Mason se zastavil a usilovně přemýšlel. „Helen Hamptonová, Helen Hamptonová,“ opakoval si.

„Ty brýle,“ řekl zadumaně. „Paní Maynardová se zatvářila

jako krysa v pasti, když na ně přišla řeč… A ta milenka Arthmana Fargoa pracuje ve Zlaté huse a je bývalou Pierrovou manželkou…“ Mason opět zvedl ruku s napřaženým ukazováčkem. „Mám to!“ zvolal vítězoslavně. „U všech rohatých, přišel jsem na to!“

„Na co?“ nechápal Drake.

Mason vytáhl z kapsy blok. „Dello, tady máte telefonní číslo Celindy Gilsonové. Zavolejte tam. Až ji budete mít na drátě, musí znít váš hlas maximálně rozčileně. Snažte se, aby to vypadalo, že jste utíkala a nemůžete popadnout dech, že jste celá vyděšená a chcete honem předat vzkaz. Zvládnete to?“

„Můžu to zkusit,“ souhlasila Della.

„Chtějte k telefonu Celindu Gilsonovou,“ vysvětloval Mason. „Řekněte jí, že jste přítelkyně Helen Hamptonové. Že jí policie pod záminkou nějakých testů dala drogu, která člověka donutí mluvit, a ona to zřejmě práskla. Pak zavěste – ale předtím ještě malinko vykřikněte, jako že vás nachytali u telefonu nebo že prostě někdo přicházel a vy jste musela zmizet.“

„Panenko skákavá,“ vyvalila oči Della. „Já snad měla studovat herectví!“

„Myslím, že umíte hrát až proklatě dobře,“ ubezpečil ji Mason. „Pojďte, sjedeme to jednou na zkoušku.“

„Potřebovala bych něco jako skript,“ řekla Della.

„Jestli chcete, tak si to napište,“ souhlasil Mason. „Ale do telefonu to pak musíte chrlit. Je třeba, aby to znělo bezprostředně, jako volání o pomoc. Nesmíte zaváhat ani zaškobrtnout, musíte působit jako člověk vyděšený k smrti.“

„Já to pořád nechápu,“ kroutil hlavou Drake. „Kam tím, sakra, míříš, Perry?“

Mason se usmál. „Snažím se načapat toho chlapa s brýlemi.“ Della mezitím natočila papír do psacího stroje a její prsty se roztančily po klávesnici. Mason jí stál za zády a nahlížel přes

rameno. Několikrát pokýval hlavou a pak řekl: „To by šlo, Dello.“

Della vytáhla papír, postavila se k telefonu a oddrmolila svou roli.

„Má to jedno slabé místo,“ poznamenal Mason, který se s tužkou v ruce skláněl nad textem. „Nepůsobí to dostatečně naléhavě.“

Škrtl pár slovíček, pak i celou jednu větu a vepsal něco navíc. „Tohle možná bude lepší, co říkáte?“

Della sehrála scénu ještě jednou.

„Perfektní,“ usmál se spokojeně Mason a ukázal na telefon.

„Tak volejte.“

Zavládlo napjaté ticho a Delliny prsty začaly vytáčet jednotlivá čísla.

„Hlavně, aby to zvedla,“ šeptal vzrušeně Mason, „hlavně, aby to zvedla.“

Vtom se ozval Dellin udýchaný hlas: „Haló, to je Celinda Gilsonová?… Na tom nezáleží, kdo volá. Jsem přítelkyně Helen Hamptonové, vlastně ještě víc než přítelkyně. Jedu ve všem s ní, nemáme před sebou žádné tajnosti. Heleďte, pořádně mě poslouchejte, nemůžu se zdržovat – ježíši, kdyby mě chytli u telefonu – prostě, policie jí pod nějakou záminkou vlezla do bytu. Nevím, jak se to konkrétně seběhlo, protože jsem u toho nebyla. Píchli Helen injekci, chudák holka s tím souhlasila, namluvili jí, že je to nějaký test. Říká vám něco sodium amytal? Tak to bylo ono – hra na pravdu. Po tomhle začnete povídat a ani to nevíte. No, ona samozřejmě taky. Nevím, kolik toho vyklopila, ale něco určitě řekla. Vypadá to, jako když mluví ze spaní. Je to však celý proud slov. Já – ješišmarjá…“ Della ztlumila hlas a stačila ještě zašeptat: „Musím okamžitě odtud…“

Jemně položila sluchátko na vidlici.

„To bylo slušné,“ pochválil ji Mason, který už sahal na věšák po klobouku a mizel ze dveří.

KAPITOLA 20

Mason jemně zaťukal na dveře bytu Celindy Gilsonové.

„Kdo je?“ ozvalo se zevnitř.

„Já,“ odpověděl Mason drsným tónem.

„Tak pojď dál a neupejpej se. Není zamčeno a…“

Mason tedy otevřel dveře a vstoupil.

Celinda Gilsonová, která stála nahá před velikým zrcadlem, se vesele otočila na příchozího.

Úsměv se jí však ihned změnil ve výraz strašného leknutí.

„Vy! Co tady, sakra, děláte?“ vykřikla a rychle se vrhla k židli, přes níž měla přehozený župan. Obtočila si ho rychle kolem těla a hněvivě vybuchla: „Takhle drze sem vpadnout!… Právě se oblékám.“

„Vždyť jste mě pozvala dál,“ namítl Mason.

„No, myslela jsem, že je to někdo jiný.“

„Kdo?“

„Do toho vám nic není.“

Mason přešel k čalouněné židli, přes jejíž opěradlo předtím visel Celindin župan, a pohodlně se usadil. Z kapsy vyndal cigarety. „Dáte si?“ nabídl zdvořile.

„Nezdá se vám, že se to vaše pátrání ubírá poněkud nesprávným směrem?“

Mason se jen pousmál: „Ani ne.“

„Zatím jste se nedostal ani na první metu,“ posměšně poznamenala Celinda.

„První meta mě vůbec nezajímá,“ odfrkl pohrdlivě Mason.

„A co vás tedy zajímá?“

„Rovnou ta domácí.“

„Běháte ovšem po špatném hřišti.“

Mason si zapálil. „Špatný je spíš ten tým. Určitě si nedáte jednu?“

„Podívejte, neřekl byste mi raději rovnou, oč vám jde?“

Mason odpověděl: „Když už jste začala s tím baseballem, nechám vás nadhazovat, dokud se neobjeví ten pravý. Pak to odpálím až za plot a doběhnu si v pohodě na domácí metu.“

„Já ale nadhazovat nebudu.“

„Ale budete, budete,“ ujišťoval ji Mason. „Nic jiného vám totiž nezbývá.“

„Můžete mi, laskavě, vysvětlit, co tu vůbec děláte?“

„Schovávám se.“

„Schováváte se?“

„Přesně tak.“

„Před kým, prosím vás?“

„Před policií.“

„Vy? To snad ne!“

„Ale ano.“

„No, to jste si ale nevybral ten nejvhodnější úkryt.“

„To nemyslím.“

„Já ale ano. Zřejmě si to neuvědomujete, pane Masone, ale já vás mám teď v hrsti. Udělal jste chybu.“

„Ale ne.“

„Ale ano a vy to víte.“

„Jakou chybu?“

„Řekl jste mi, že se schováváte před policií. Já teď jenom zvednu sluchátko, vytočím číslo jejich ředitelství a ještě si u nich šplhnu.“

„Tak do toho,“ pobídl ji Mason.

„Nemyslete si, že to neudělám.“

„Nechápu, proč váháte. Jen do toho.“

„Já se jenom nerada chovám jako svině.“

„Já vím,“ řekl Mason, „vy nejste zvyklá volat policii.“

„Proč se vlastně schováváte? Co může mít policie proti vám?“

Mason odpověděl: „Chtěl jsem ten míček šikovně ‚stáhnout‘ ale uklouzla mi noha.“

„Cože?“

„Měl jsem takový spontánní nápad, o němž jsem si myslel, že mi k něčemu pomůže. Ale nepomohl.“

„Proč?“

„Příliš jsem riskoval. Poslal jsem soukromé detektivy za jednou dívkou, z níž jsem potřeboval vytáhnout nějaké informace. Vymklo se nám to z rukou.“

„O koho šlo?“

„O Helen Hamptonovou. Chytli jsme ji v autě a obvinili, že řídí pod vlivem alkoholu. Rozhořčeně to popřela. Řekli jsme jí, že jsme policajti v civilu a chceme vzorek krve. Protože byla úplně střízlivá, nenamítala nakonec nic proti žádnému testu, a tak jsme měli šanci dosáhnout svého.“

Pohlédla mu do očí se zmateným, ale zvědavým výrazem. „Čeho jste chtěli dosáhnout?“

„Píchli jsme jí injekci sodium amytalu,“ řekl Mason, „pod záminkou odběru krve. No – víte asi, co to je sodium amytal. Hra na pravdu.“

„To jste teda…“

„Máte pravdu,“ přikývl Mason. „Bylo to od nás dost podlé, ale já jsem se to prostě musel dovědět.“

Najednou zpozorněla: „A dověděl jste se?“

„Ale kdepak,“ odpověděl Mason. „Slízli jsme to. Právě se chystala otevřít pusu, když jedna z jejích velkých kamarádek, která s ní bydlí, mimo jiné pěkné kvítko, proklouzla dolů do haly k telefonu. Nachytali jsme ji se sluchátkem v ruce a ona nám rovnou řekla, že volala policii.“

„Co bylo pak?“

„No, co asi?“ řekl Mason. „Radši jsme vypadli. Nemohli jsme

se tam přece nechat chytit. Už takhle jsem se dostal do pěkné šlamastyky. Pouštěl jsem se už do šílenějších akcí, ale tohle byl přímo super minel.“

„Proč jste do toho šel?“

„Protože jsem si myslel, že by nám její svědectví mohlo dát klíč k celém případu té vraždy.“

„Helen Hamptonová? Co ta o tom ví?“

„Podle toho, co vykládala, ještě než jsme zmizeli, tak zřejmě spoustu,“ řekl Mason.

„A vy chcete, abych vám věřila, že za takových okolností byste vyklidili pole?“

„To víte, že jsme se snažili zůstat tam, co nejdéle to šlo,“ vysvětloval Mason. „Ale ona nám nakonec usnula. Dali jsme jí zřejmě moc silnou dávku. Mám ovšem podstatnou stopu, na které budu pracovat hned, jak se mi podaří dostat se z dosahu policie.“

Celinda Gilsonová ho zamyšleně pozorovala. „Tady nemůžete zůstat.“

„Nenechte mě ve štychu,“ škemral Mason. „Tady se zakopu a nikdo mě tu nenajde.“

„To máte v úmyslu zůstat tu nastálo?“

„Kdepak, jen dokud se to všechno nepřežene.“

„Co to je vůbec za šílenou myšlenku…“

„Koneckonců,“ usmál se Mason, „bylo by to částečně i ve vašem zájmu.“

„Co to na mě hrajete? V jakém mém zájmu? Zase nějaká všivárna, co?“

Mason se jen usmál a vyfoukl obláček dýmu z cigarety. Najednou vyhrkla: „Podívejte, čekám návštěvu. Radši tomu dotyčnému zavolám, aby nechodil.“

Sáhla po telefonu, ale Mason ji uchopil za zápěstí.

„Pusťte mě,“ protestovala a snažila se mu vykroutit. „Budu křičet, zavolám policii, budu…“

„O to jste se právě teď snažila,“ řekl Mason. „Jakmile vás pustím k telefonu, zavoláte na ředitelství a…“

„Ne, ne, přísahám. Čestně,“ žebrala dívka. „Možná bych vám nakonec mohla vyjít vstříc a nějakou dobu vás tu nechat. Nemohu ovšem dopustit, aby se ten, koho čekám, dozvěděl, že jste tady.“

„Žádný telefon nebude,“, prohlásil Mason kategoricky. „Normálně mu otevřete a vymluvíte se, že nemáte čas.“

„Zabije vás.“

„Doslova?“

„Doslova.“

„Víte co,“ navrhl Mason, „budu se dívat, jaká čísla vytáčíte.

Když to bude na policii, vytrhnu normálně šňůru ze zdi.“

„To je docela fér, platí,“ řekla rychle dívka.

Vstala a šla k telefonu, Mason hned v patách za ní. Napůl cesty se zarazila a zamyslela se. „Stejně to vypadá na nějakou kulišárnu.“

„A co jako?“

„Ta vaše historka o Helen a o té hře na pravdu. Takovou šílenost byste nepodnikal. A ona by zas na to nenaletěla. Vy… jak jste se vlastně dozvěděl její jméno? Komu jste se to hrabal v dopisech? Vy…“

Náhle někdo zaklepal na dveře.

Podívala se na Masona jako krysa v pasti.

Mason vstal, dvěma velkými skoky přeběhl místnost a prudce otevřel dveře.

Na prahu stál Medford D. Carlin s přihlouplým úsměvem v tváři, který však okamžitě vystřídal výraz naprostého zděšení. Sáhl hbitě do kapsy, Mason však byl rychlejší a trefil ho pěstí přímo do zubů.

KAPITOLA 21

Mason rozložil vyklápěcí postel, stáhl prostěradlo, roztrhal je na pásy a z nich začal nevzrušeně vytvářet roubík. Carlinovo bezvládné tělo předtím vtáhl z chodby dovnitř. Svázal mu ruce a nohy pruhy prostěradla a důkladně se ujistil o bezchybnosti své práce.

Celinda Gilsonová stála v opačném rohu místnosti a okusovala si nehty. Dvakrát otevřela ústa a chtěla něco říct, ale pokaždé si to rozmyslela a zůstala zticha.

Mason vstal ze země a oklepal si prach z nohavic.

„K čemu si myslíte, že vám tohle všechno bude?“ zeptala se Celinda Gilsonová.

Mason se zasmál. „Co já vím? Třeba vyhraju ten proces.“

„Nebuďte bláhový. Tohle přece s tou vraždou nijak nesouvisí. Udělala to ta jeho prohnaná manželka a vy to dobře víte.“

Mason přemítavě pozoroval svázaného člověka na podlaze, který sebou začal škubat, tak jak se mu vracelo vědomí. „Kam tenhle střípek tedy patří?“

„Úplně do jiné mozaiky.“

„Nebo by to mohl být jiný rámec,“ zamyslel se Mason.

Carlin mezitím přišel k sobě a chroptivě zasténal, což díky roubíku v jeho ústech vytvořilo podivný, neartikulovaný zvuk. Otevřel oči, několikrát zamžikal a pak náhle začal bojovat se svými pouty.

Mason nevěnoval jeho úsilí nijak zvláštní pozornost, protože zatím to vypadalo, že není třeba se ničeho obávat. Otočil se proto k Celindě Gilsonové a řekl: „Ovšem nemůžete očekávat, že Carlin vás podrží. Je to prohnaný chlap. Nechával si celou dobu zadní vrátka. Je pěkně mazaný, ten Carlin.“

Ten, o němž byla řeč, se to snažil okomentovat; výsledkem však bylo neartikulované mručení díky roubíku v ústech.

Mason přistoupil k telefonu, zvedl sluchátko a vytočil číslo ústředny. Řekl: „Spojte mě s policejním ředitelstvím, prosím.“

To zabralo.

Celinda byla okamžitě u něj a objala ho kolem krku. „Prosím, pane Masone, prosím! Proboha živého! Dejte ubohému děvčeti šanci! Nemůžete…“

„Oblékněte se,“ řekl Mason přes rameno. „Zároveň se můžete rozhodnout, jestli chcete mluvit.“

„Nic jsem neudělala, pane Masone. Jenom – no, musím přece z něčeho žít.“

„Byla to aspoň dobrá obživa?“

„Ne.“

„To jsem si myslel,“ poznamenal Mason. „Jste dobromyslná a přátelská. Využívali vás a ani vám za to pořádně nezaplatili.“

„Já jsem nic víc nechtěla;“ ohradila se.

„Radši se oblékejte.“

Postava na koberci vydávala mumlavé, nesrozumitelné zvuky, házela hlavou ze strany na stranu s výrazem nesouhlasu.

„Zabije mě, jestli vám něco řeknu,“ povzdechla si.

„Oblékejte se,“ opakoval Mason. „Právě teď máte tu šanci, po které tak prahnete. Má v puse roubík a nemůže mluvit. Pokud vyklopíte svou verzi jako první, možná se vám podaří přemluvit poručíka Tragga, aby ji zbaštil.“

„Kdo je poručík Tragg?“

„Kriminálka – oddělení vražd. Už jste se jednou viděli, nemýlím-li se.“

„Povídám vám, že tohle nemá nic společného s tou vraždou.“

„S kterou vraždou?“

„Jak – s tou jedinou vraždou samozřejmě.“

Carlin začal opět zápasit s pruhy prostěradla, kterými byl

svázán.

„Nedělejte se,“ řekl Mason. „Byly dvě.“

„Dvě co?“

„Dvě vraždy.“

„Já vím, ale ta jedna byla – jedna byla…“

„Pokračujte.“

„Fargo,“ dořekla.

„Ovšem,“ usmál se Mason.

„Ne, ne. Myslela jsem…“

„Co jste myslela?“

„Nic, nic.“

„Radši se už konečně oblékejte,“ pobízel ji znovu Mason.

Zamířila k šatníku, ale pak se náhle otočila. „Dobrá,“ řekla. „Vyhrál jste. Nebyla to vražda, byly to čachry s dětmi. Varianta jednoho starého vyděračského případu.“

Ležící Carlin zvedl nohy a patami tvrdě bouchnul o zem. Mason k němu přistoupil, rýpnul ho do žeber špičkou boty a řekl: „Nerušte, když mluví dáma, Carline. Prokopnu vám plíce, jestli se nebudete chovat uctivě. Pokračujte, Celindo, co jste říkala?“

„Modifikace starého vyděračského kšeftu,“ řekla. „Carlin opatřoval děti – nelegitimní děti. Ani nevím, jaký měl vlastně zdroj, ale byl to zřejmě produktivní kontakt. Počkal vždycky, až noví rodiče k dítěti silně přilnou. Pak to narafičil tak, aby se dozvěděli, že pravá matka tohoto děcka pracuje ve Zlaté huse.

To prakticky stačilo. Jakmile si lidé vzali za vlastní cizí dítě a citově se k němu připoutali, neodolali většinou nikdy touze poznat jeho vlastní matku, obzvlášť při představě, že se na ni budou moci podívat, aniž by ona o tom věděla.

Tak přicházely do Zlaté husy různé manželské páry. Carlin vždycky tajně informoval Pierra, neboť ten dokázal všechno velice hladce zařídit. Když se ochomýtl kolem příslušné dvojice, vyslal nenápadný signál a po chvíli se u jejich stolku objevila Helen

Hamptonová se svými cigaretami. Sehrála nacvičenou scénku. Začala plakat a svěřovat se se svým životním příběhem, vykládala, jak jí ukradli dítě a že je japonského původu.“

„Kolik v ní vůbec koluje japonské krve?“

„O nic víc, než ve vás. Má však takové zvláštní, vysoko posazené lícní kosti a tmavé oči – no, a zbytek je jenom důmyslné nalíčení. Kdybyste se na ni podíval na lepším světle, zjistil byste, že její šikmé oči jsou výsledkem velmi šikovné kosmetické práce.“

„A dál?“

„Pak se novým rodičům dostalo tolik informací, aby pochopili, že to ukradené dítě mají vlastně oni. Mysleli si, že doklady o adopci jsou ilegální – a tady už začíná konkrétní práce vyděračů.“

„Nechtěli ti rodiče dítě raději opustit, když se dozvěděli o jeho japonském původu?“

„O takovém případu jsem slyšela jen jednou. Víte, bylo to celé velmi dobře promyšlené. Jednalo se pouze o malé procento japonské krve. Nikdo by to nikdy nepoznal a nemusel by se to ani dovědět. V tom byl současně ten trik. Noví rodiče tak nebyli ochotni jít k soudu s osobou, o níž si mysleli, že je vlastní matkou jejich dítěte. Helen by podle nich byla důkazem o japonském původu dítka, jemuž by tak zkazila budoucnost. Konečně víte, jak to bývá. Lidé obyčejně nechtějí, aby si jejich syn vzal Asiatku a hezká děvčata by se zase neprovdala za chlapce, kterému koluje v žilách japonská krev. Jak vidíte, všechno do sebe ohromně zapadalo, takže nikdo ani nepostřehl, že jde vlastně o vydírání.“

„Ale oni platili?“

„Ovšemže platili. Velké prachy však přišly až poté, co si jednou spálili prsty.“

„Spálili prsty? K čemu došlo?“

„Kápli na špatnou osobu. Před čtyřmi roky to Carlin zkusil vybalit i na Fragoovy.“

„Na Fargoovy!“

„Ano. Fargoův syn je adoptivní. Je to už tři roky, co se pokoušeli Fargoa vydírat. Fargo však byl mazaný. Neudal to policii, ale přinutil Carlina, aby ho vzal do party. Od té doby to táhli spolu.“

„Fargo předstíral, že je soukromý detektiv, který se vydává za obchodníka s nemovitostmi. Začal se ochomýtat kolem dítěte a poptávat se na něj po sousedech. Adoptivní rodiče nabyli dojmu, že o něm už jeho vlastní matka ví, což byla vysloveně živná půda pro vyděračství. Fargo a Carlin z nich vyrazili, co se dalo. Namluvili jim, že je třeba zaplatit právníky a detektivy, kteří, jak se bláhoví rodiče domnívali, brání jejich zájmy.“

„A paní Fargoová?“

„Ta o tom neměla ani páru. Když Fargo zjistil, co na něj chtěli nahrát, držel raději jazyk za zuby. Ona si dodnes myslí, že její syn má skutečně nějaké japonské předky. To byla dobrá pojistka, aby ji případně mohli držet v šachu.“

„Tak takhle to tedy je!“ vyhrkl Mason. „Proto nechce mluvit! Určitě však věděla, že Fargo má kšefty s Carlinem.“

Celinda pokrčila rameny. „Snad tušila, že v něčem jede, ale nevěděla, oč konkrétně se jedná.“ Přimhouřila oči: „Nebo na to možná přišla! To by byl perfektní motiv pro vraždu vlastního manžela…“

„Ale ne,“ řekl Mason zachmuřeně. „Byla jste skutečně Fargoovou milenkou, nebo jenom součástí toho jejich pochybného podniku?“

„Zpočátku jsem byla jejích parťák,“ řekla, „a potom – ach, myslím, že jsem se jenom nechala využívat.“

„Byla jste to ráno dvaadvacátého září ve Fargoově domě?“

„Prosím vás, nedělejte si legraci.“

„Nebyla jste náhodou během mé návštěvy u Fargoa schovaná nahoře v ložnici?“

„Vy jste se snad zbláznil!“

„Byla jste tam, nebo ne?“

„Ne,“ odpověděla, „a takovéhle otázky si vyprošuji. Nevím, co mi chcete přišít, ale vůbec se mi to nelíbí. Radši se půjdu obléct.“

KAPITOLA 22

„Co se to tu, sakra, odehrálo?“ zeptal se poručík Tragg.

Mason ukázal na spoutaného muže s roubíkem v ústech, který ležel u jeho nohou, a řekl: „Tady máte další tělo.“

„Tohle je ale, zdá se, vyjímečně živé,“ podivil se Tragg.

Mason se sklonil a uvolnil Carlinovi uzel, jímž byl upevněn roubík.

Carlin vyplivl vlhký hadr, který měl nacpaný v ústech, a procedil skrz zuby: „Ty hajzle jeden!“

„Kdo je to?“ zajímal se Tragg.

„Náš ctěný přítel, pan Medford D. Carlin,“ odpověděl Mason. „Teď se určitě těšíte, jak budu překvapen,“ řekl Tragg.

„A nejste snad?“

Tragg se pouze zazubil a po chvíli pronesl: „Hodně jsem už o vás slyšel, pane Carline, pokud tedy jste pan Carlin.“

„Vezměte mu otisky prstů,“ navrhl Mason.

„Och, mnohokrát děkuji,“ řekl Tragg kousavě. „Kdybyste mi to neporadil, nikdy by mě to nenapadlo, skutečně.“

„Nic na mě nemáte. Jedině záznam v rejstříku, to je všechno.“

„Vypadáte na to, že jste už seděl,“ poznamenal Tragg, „a když už jste zapředl rozhovor, vysvětlete nám, čí bylo to spálené tělo, které leželo tak případně ve vaší ložnici?“

„Jak to mám vědět? Zeptejte se Masona. Ten to, zdá se, všechno organizuje.“

„A co s tím má společného ta dívka?“ zajímal se Tragg dál a ukázal ležérně palcem na Celindu Gilsonovou:

„Co s tím máte společného, Celindo?“ zeptal se jí Mason.

„Nic,“ řekla dívka.

„Co kdybychom si udělali malý výlet?“ navrhl Mason.

„To se mi pěkně odvděčujete za mou dobrotu.“

„Jenom taková projížďka,“ konejšil ji Mason, „nic víc – zatím.“

„Abychom si dobře rozuměli, Masone,“ vložil se do věci Tragg, „tady rozkazuji já.“

„Jistě,“ ujistil ho Mason, „ale určitě byste tomu všemu hrozně rád přišel na kloub, nemám pravdu?“

„Pojedeme na ředitelství. Sundáme tomu chlápkovy ty cáry a dáme mu normální pouta. Masone, beru vás za slovo, že tohle je Carlin. Natolik jsem ochoten s vámi spolupracovat. Dál však už nepůjdu.“

„Dejte na něj pozor,“ varoval Mason. „Mám takové tušení, že by mohl zdrhnout okýnkem.“

Tragg nasadil Carlinovi pouta a řekl omluvně: „Tohle sice nemám ve zvyku, ale na základě Masonovy teorie vám musím spoutat ruce za zády.“

Carlin namítl: „Dobrá, ať si Mason povídá, co chce, ale nechápu, že ho pořád posloucháte. Proč se nezeptáte mě, jak to bylo?“

„Ptal jsem se vás,“ řekl Tragg, „ale nedostal jsem žádnou odpověď.“

„Protože mlel pořád jenom Mason.“

„Mason podával informace,“ upřesňoval Tragg.

„Jistě,“ řekl Carlin kousavě. „Mason se snaží udělat z vás hvězdu. To je to jediné, oč mu jde. Klientka, která si ho najala, aby si zachránila krk v hrdelním procesu, pro něj nic neznamená. Má před očima pouze jediný cíl – aby náš starý dobrý Tragg ten případ vyřešil, ať je vinen kdokoli.“

„Držte už tu klapačku,“ zařval poručík.

„Mason mě srazil k zemi, svázal a nacpal mi do pusy roubík, takže jsem nemohl říct ani jediné slovo. Pak mě jako malý dáreček předal vám. Tím si vás v podstatě koupil a snaží se získat vás v tomto procesu na svou stranu.“

„A na čí straně stojíte vy?“ zeptal se Tragg.

Carlin řekl: „Odjel jsem z domova za obchodem, týká se to rudných dolů. Byl jsem mimo město. Mezitím se mi někdo vloupal do bytu, založil tam požár a zřejmě tam odtáhl nějakou mrtvolu, aby to vypadalo, že jsem uhořel já. Policie mi ani nepomohla zjistit, oč šlo.“

„Nevšiml jsem si, že byste na našem ředitelství žádal o nějakou pomoc.“

„Vrátil jsem se do města teprve teď. Hned jak jsem zjistil, co se stalo, chtěl jsem se k vám rozjet.“

„A cestou jste zaskočil na návštěvu k téhle dívce,“ zasmál se Tragg.

„Proč to, sakra, nechcete pochopit?“ vyjel Carlin agresivně.

„Mám dlouhé vedení,“ odpověděl Tragg. „Tak vyrazíme do ulic, kamaráde. Na debaty bude, myslím, ještě času dost.“

„Chci, abyste mi sundali ty pouta,“ protestoval Carlin.

„Špatně slyším na tohle ucho,“ upozornil Tragg a tlačil Carlina na chodbu. „Pokud máte nějaké připomínky, budete muset jít z druhé strany.“

„Je mi to jasné,“ ušklíbl se Carlin. „A když vás obejdu, tak se budete vymlouvat, že takhle zase špatně vidíte.“

Mason obřadně nabídl rámě Celindě Gilsonové. Ta však odsekla: „Ne, díky. Obejdu se klidně bez vaší pomoci.“

„No ovšem,“ zamumlal Mason.

„Myslím odteďka,“ upřesnila.

Došli k výtahu a sjeli do přízemí. Carlinovi dělala chůze se svázanýma rukama potíže, a tak mu se schodů k policejnímu autu pomohl poručík Tragg.

Řidiči, který čekal ve voze, potom Tragg nakázal: „Sedni si dozadu, Joe. Řídit budu já. Ty hlídej toho chlapa. Když se o něco pokusí, klidně mu jednu vraž.“

„Vy si to ještě odskáčete,“ vyhrožoval Carlin. „A ty pouta mi

koukejte sundat. Až se takhle objevím na ředitelství, zavolají si vás zítra na kobereček, uvidíte.“

„Zase omyl, Carline,“ usmál se Tragg. „Jsem placený za to, abych přivezl každou živou mrtvolu, kterou najdu. Vy jste byl oficiálně zavražděn, a to vás zařazuje do říše stínů. A my jsme u lidí, kteří byli zavražděni a pak najednou ožili, obzvlášť obezřetní. Tak si to přejou i na oddělení.“

„Pokračujte,“ řekl Carlin. „On vám dojde humor, až vás na ředitelství zostudím.“

„Prosím vás, takhle nemluvte. Ještě se rozpláču, napuchnou mi oči a budu špatně vidět na řízení.“

Když už byli všichni v autě, zapnul Tragg houkačku a nastartoval. Nabral rychlost a díky kvílivému zvuku sirény se zdatně proplétal křižovatkami. Předjížděl beznadějně uvízlé kolony vozidel a jako myška kličkoval ulicemi, aniž by kde zrychloval nebo zpomaloval.

„Mohli bychom se cestou ještě někde stavit?“ navrhl nesměle Mason.

„Kde?“ zeptal se Tragg.

„Vyzvedli bychom jednoho svědka, který…“

„Nenechte se od něj nahecovat,“ našeptával poručíkovi Carlin. „Jeďte radši na ředitelství, jinak vám nic neřeknu. Až si poslechnete moji verzi, můžete se rozhodnout. Necháváte Masona zdobit dort a přitom žádná oslava nebude.“

„Vaše verze je určitě děravá jako švýcarský sýr,“ řekl Tragg. Carlin vyštěkl: „Vy si myslíte, že budu něco vykládat před tímhle úskočným právníkem?“

Tragg vrhl na Masona tázavý pohled, pak náhle vypnul houkačku a zpomalil, takže se plazili jako šnek.

„Co je?“ zlobil se Mason.

„Buďte zticha,“ zarazil ho Tragg. „Musím přemýšlet.“

„Nechápu, proč váháte,“ ponoukal ho Carlin. „Zatím to tady

dirigoval jenom on. Už mu jenom připíchněte váš odznak a…“

„Sklapni!“ zařval Tragg. „Říkal jsem, že musím přemýšlet.“

Policista na zadním sedadle se naklonil ke Carlinovi a stiskl mu palcem bolavou čelist.

„Au!“ vykřikl Carlin.

„Poručík si nepřeje, abys ho rušil,“ připomenul mu důrazně jeho hlídač.

Tragg jel stále pomalu, dbal všech dopravních předpisů a všude, kde bylo třeba, dával přednost v jízdě.

Carlin se dvakrát pokusil něco říci, ale pokaždé ho jeho soused umlčel.

Mason kouřil. Celinda Gilsonová seděla naprosto tiše. Její tvář byla jako z kamene. Poručík na ni jednou nebo dvakrát zabrousil pohledem, ona však jeho existenci zřejmě ani nevnímala.

Náhle Tragg zastavil a ukázal naproti přes ulici. Opodál stál u kraje chodníku žlutý taxík.

„Vidíte ho, Masone?“ zeptal se.

„Co mám vidět?“

„Ten taxík.“

„Ano. A co je s ním?“

Tragg se usmál. „Vy jste velmi zaměstnaný člověk, Masone. Máte spoustu želízek v ohni, nevíte, kam dřív skočit. Nerad bych jakýmkoli způsobem omezoval vaše aktivity. Věnoval jste mi spoustu času. Byl jste víc než štědrý. Já už prostě nemohu přijmout žádnou další oběť.“

„Co tím chcete říct?“ zeptal se Mason.

„Že vás tamhleten taxík odveze zpátky do vaší kanceláře nebo kamkoli budete chtít.“

„Teď už konečně přicházíte k rozumu,“ zaradoval se Carlin. „Jste…“

„Ticho bude!“ napomenul ho policista a stiskl mu opět jeho bolavé místo.

Carlin zasykl bolestí a raději už mlčel.

Mason řekl: „Vás nezajímá odpověď na celou tuhle záhadu, Traggu?“

„Já se ji dozvím, nebojte se.“

Mason pokračoval: „Možná, že to byla sebeobrana.“

„Jak to myslíte?“

„Možná v tom jel Fargo s Carlinem. Možná, že se to paní Fargoová domákla. Možná, že šlo o pěknou všivárnu. Možná její manžel zjistil, že to ví, a pokusil se ji zabít.“

„Dobrá, proč ne,“ řekl Tragg, „ale s tím nemůžete uspět.“

„Myslím, že tak to bylo.“

„Teď je tedy akorát ta pravá chvíle na takové úvahy. Všechno má svůj čas.“

„Myslím, že ten čas už nadešel.“

„Snad,“ zamyslel se Tragg, „ale mám dojem, že přeceňujete své síly.“

Carlin poznamenal: „Ten chlap je blázen.“

Policista na zadním sedadle byl hned v pohotovosti a zeptal se: „Mám ho nechat mluvit, poručíku?“

„Zatím ne,“ řekl Tragg. „Mason má moc práce. Nemá čas poslouchat Carlinovu historku. Škoda, ale bude nás muset opustit a my ho už nesmíme zdržovat.“

Mason se zeptal: „Pokud najdu tu odpověď, Traggu, a bude to sebeobrana, podpoříte mě?“

„Nebudu podporovat nikoho a v ničem,“ zdůraznil Tragg. „Je to na vás a na státním zástupci a na porotě. Já sháním pouze důkazy.“

„Kdyby to měla být pravda, nehodil byste mi ani záchranné lano?“

„Já odjakživa miluju pravdu.“

Mason řekl: „Tahle odpověď dokonale zapadá do schématu. Myrtle Fargoová prostě chránila své dítě. Zjistila, že je její manžel

namočený do nějakých nechutných čachrů. Rozhodla se to řešit po svém. Snažila se, aby z toho Fargoa vynechali. Chtěla, aby se vzdal nároku na jejich syna a pod touto záminkou by mohla dosáhnout rozvodu…“

Carlin poznamenal: „Ten chlap už mě unavuje.“

Tragg ukázal na taxík a řekl: „Je čas jít, Masone.“

„Protože unavuju vašeho vězně?“ zeptal se nasupeně Mason.

„Protože si pouštíte pusu moc na špacír,“ odpověděl Tragg. „Šetřte si argumenty pro porotu.“

Policista na zadním sedadle natáhl ruku a otevřel dvířka. Mason vystoupil na chodník a zabouchl za sebou. Pak se ještě ohlédl za odjíždějícím autem a přešel na druhou stranu, kde mezitím zvědavě sledoval policejní vůz taxikář.

KAPITOLA 23

Ranní noviny oznamovaly, že mrtvola, nalezená v bytě Medforda D. Carlina, není tělem tohoto Carlina, ale někoho jiného, dosud neznámého. Carlin byl nalezen živ a zdráv a prohlašuje, že byl obchodně mimo město – na opačném konci státu, ve věci jakýchsi rudných dolů. Policie jej zadržela a dále jej vyšetřuje. Mezi zasvěcenci se proslýchá, že onen případ žhářství možná souvisí s Fargoovou vraždou.

Tyto události způsobily náhlou vlnu zájmu o případ Stát Kalifornie versus Myrtle Fargoová. Tentokrát, když Mason vstoupil, byla soudní síň přeplněná. Advokát se usadil a čekal, až přivedou obžalovanou. Zanedlouho se objevila ve dveřích paní Fargoová. Dozorkyně ji předala zvláštní službě, která ji doprovodila na místo.

Mason se k ní naklonil a zašeptal jí: „Carlin je naživu.“

„To jsem slyšela.“ Její hlas byla bezbarvý a apatický.

Mason řekl: „Ty peníze jste mi poslala vy.“

„Ne.“

„Zabila jste svého manžela.“

„Ne.“

„Bylo to v sebeobraně, nebo kvůli tomu, co jste zjistila?“

„Nevím, o čem mluvíte.“

„Věděla jste, že váš manžel je zapleten s Medfordem Carlinem do nějakého vyděračství.“

„Ne.“

Mason řekl: „Měla byste raději myslet na svého syna. Udělala byste mnohem lépe, kdybyste…“

„Ne, ne, prosím vás, pane Masone. Už jsem vám všechno řekla.“

Schválně se od něho odvrátila.

Do soudní síně vstoupil soudce Keith a zahájil zasedání.

Mason řekl: „Vaše Ctihodnosti, vedl jsem křížový výslech s jedním ze svědků obžaloby, s paní Newtonovou Maynardovou. Rád bych v něm ještě pokračoval, zejména vzhledem k novým, překvapivým okolnostem, které nastaly od posledního odročení.“

„Tyto události však nemají absolutně nic společného s tímto případem,“ namítl státní zástupce.

„To se teprve ukáže,“ upozornil Mason.

„Prosím paní Maynardovou, aby zaujala místo pro svědky,“ nařídil soudce Keith.

Výraz této ženy prodělal nepatrnou změnu. Byla ostražitá, opatrná a ve střehu jako boxer před začátkem zápasu. Posadila se na svědeckou lavici a špičkami prstů si uhladila obvaz na oku. Pak se otočila k Perry Masonovi a upřeně se na něj zahleděla.

„Paní Maynardová,“ začal Mason, „rád bych se dověděl něco bližšího o vašem zranění, které jste utrpěla na pravém oku.“

„Co to s tím má co společného?“ podivila se.

„Vaše Ctihodnosti,“ ozval se Hamilton Burger, „to je snad poněkud pošetilá otázka. Myslím, že všem je jasné, že k tomuto poranění došlo až po dvaadvacátém září. Předtím měla svědkyně obě oči v pořádku a je zřejmé, že i teď vidí alespoň jedním.“

„Mnoho lidí, kteří vidí jedním okem, nevidí oběma,“ poznamenal Mason záhadně.

„Jak to myslíte?“ nechápal Burger.

„Nedostatek koordinace,“ řekl Mason. „Myslím, že to je věc, kterou může prokázat příslušný odborník.“

„Týká se to tohoto případu?“ zeptal se soudce Keith. „Myslím, že ano,“ odpověděl Mason. „Vaše Ctihodnost se možná přesvědčí, že tato svědkyně nevidí oběma očima, ačkoli jedním ano. Kvůli svému vzhledu však většinou nechce chodit mezi lidi s jedním okem zakrytým.“

„To není pravda,“ vyštěkla paní Maynardová. „Vidím náhodou výborně.“

„Já si naopak myslím, že ne,“ usmál se sebejistě Mason.

„Ale samozřejmě, že ano. Takový nesmysl. Mám v tom oku zánět. Lékař mi nařídil nosit obvaz.“

„Jaký lékař?“

„No, lékař, u kterého jsem s tím byla.“

„Moment,“ zasáhl Burger, „tohle se naprosto netýká věci. Otázka je zcela irelevantní.“

Soudce Keith svědkyni hloubavě pozoroval.

„Hodlám zpochybnit svědectví této ženy,“ prohlásil Mason. „Chci prokázat, že oběma očima nedokáže identifikovat člověka, kterého zná a který sedí tady, v soudní síni. Tím hodlám zpochybnit i obžalobu.“

„Vždyť je to absurdní,“ řekl Burger.

„Nemohu si sundat ten obvaz,“ namítla paní Maynardová.

„Ani na okamžik?“ zeptal se podezřívavě soudce Keith. „Tedy, ne proto, že by to na tak krátkou chvíli bolelo, ale je to všechno nesmysl. Když vidím jedním okem, tak proč bych neviděla oběma?“

Hamilton Burger řekl: „Vaše Ctihodnosti, zdá se mi, že je to bezpochyby zoufalý pokus ze strany obhájce využít nešťastné situace, v níž se svědkyně nachází. Má zánět v oku a musí nosit obvaz. Je, myslím, bez diskuse, že viděla tak dobře, že mohla podstoupit tu cestu autobusem…“

„Že mohla podstoupit cestu, to ano,“ přikývl Mason, „ale to neznamená, že by mohla identifikovat spolucestující.“

„To snad nemyslíte vážně,“ rozesmál se Burger. „Že by nemohla identifikovat osoby, které seděly přímo vedle ní na sedadle? Nebuďte směšný, Masone.“

Mason se usmál, pohlédl na hodinky a řekl: „Strávili jsme, Vaše Ctihodnosti, několik minut jenom touto námitkou. Jediné, co

po paní Maynardové chci, je sejmout na chviličku ten obvaz a identifikovat osobu v soudní síni, která na daný pokyn povstane.“

„Někoho, koho zná?“ zeptal se soudce Keith.

„Někoho, s kýmž se zcela určitě setkala za stejných okolností, za jakých podle ní viděla i obžalovanou paní Fargoovou.“

„Existuje nějaký důvod, který by bránil provedení takovéto zkoušky?“ zeptal se soudce Keith. „Rád bych, abychom se s touto otázkou už konečně vypořádali.“

„Já klidně souhlasím,“ vyštěkla paní Maynardová. „Jestli si, pane Masone, myslíte, že mě na tohle nachytáte, tak to se tedy hluboce mýlíte. Dokážu identifikovat každého, koho jsem kdy viděla. Mám totiž velice, ale velice dobrou paměť na tváře. Na to jsem přímo hrdá. Stačí mi jednou toho dotyčného spatřit a vryje se mi do paměti navždy.“

„Tak moment,“ řekl Mason. Zašeptal cosi Delle Streetové, která seděla v prostoru odděleném mahagonovým zábradlím, přímo za jeho obhájcovským stolem. Della přikývla a odešla dozadu mezi přítomné.

„Chtěl bych ujistit ctěný soud,“ prohlásil nyní Mason, „že tato zkouška není žádným mým zbytečným vrtochem. Zcela nepochybně se totiž přesvědčíte, že svědkyně skutečně nevidí oběma očima, ačkoli jedním možná ano.“

„To je naprosto absurdní tvrzení,“ odfrkla paní Maynardová. „a snadno jej vyvrátím.“

„Mohla byste si tedy sejmout ten obvaz?“ vybídl ji Mason. Della Streetová se právě prodrala shromážděným davem až k hlídači parkoviště panu Danversovi a předala mu jakýsi lísteček.

Paní Maynardová mezitím zápasila s obvazem.

„Nepotřebujete pomoc?“ naklonil se k ní galantně Hamilton Burger.

„To budete laskav,“ odpověděla svědkyně. „A brýle si nechám. Nezapomeňte, že jsem bez nich slepá jako krtek; ostatně

to jsem už říkala. S nimi však vidím perfektně.“

„Dobrá,“ řekl Burger. „Teď soudu ukažte, že už máte obvaz dole. Ano. Tady máte své brýle, paní Maynardová. Teď si je nasaďte a vy, pane Masone, můžete pokračovat.“

Po tváři státního zástupce přelétl spokojený úsměv.

Mason se lehce uklonil a vykročil kupředu.

Na daný pokyn se zvedl ze své židle i Percy Danvers.

„Poznáváte tohoto člověka, paní Maynardová?“ zeptal se Mason.

Svědkyně se na něj zadívala a prohlásila: „Jeho jméno si sice nepamatuji, ale je to hlídač tamtoho parkoviště u nádraží.“

„Jste si jistá?“ ověřoval si její odpověď Mason.

„Zcela jistá,“ odsekla.

„Viděla jste ho tam?“

„Ano.“

„Identifikujete ho jako člověka, kterého jste spatřila tam na tom parkovišti?“

„Jistě, já – ale…“ její hlas se náhle vytratil do ticha.

„Jen pokračujte,“ pobízel ji Mason.

„Já – udělala jsem malou chybičku,“ vysvětlovala. „Chtěl jsem říct, že jsem ho viděla na chodbě. Řekli mi, že je to jeden z těch svědků v tomto procesu, ten, co vypovídal, že…“

Mason ji prudce přerušil: „Teď bych vám, Danversi, rád položil jednu otázku. Můžete ji zodpovědět okamžitě, z místa, kde právě stojíte. Není tohle ta žena, která u vás parkovala toho rána dvaadvacátého září? Není tohle ta osoba, která se vás ptala na taxík? Pořádně vzpomínejte a…“

„Co bych tam dělala?“ vyštěkla paní Maynardová. „Vůbec jsem tam nebyla. Tohohle člověka jsem viděla poprvé až u soudu. A on mě taky nikdy neviděl. Já jsem…“

„Proč jste tedy právě uvedla, že jste ho viděla tam na tom parkovišti?“ zeptal se Mason.

„Protože jsem – byla jsem z toho celá popletená. Já – občas tam totiž parkuji. Vlastně jsem ho tam opravdu viděla – ale ne toho dvaadvacátého září.“

Mason se obrátil k Danversovi: „Je tohle ta žena, kterou jste viděl?“

„Panebože, já vlastně nevím,“ řekl Danvers nešťastně. „Určitě vypadá jako ona.“

„Mohla by to tedy být ona?“

„No, mohla.“

„Moment,“ křičel Hamilton Burger. „Tohle se naprosto vymyká řádnému průběhu procesu. Obhájce vyslýchá dva svědky najednou. Takhle se nikam nedostaneme. A…“

„Naopak, Vaše Ctihodnosti,“ přehlušil státního zástupce Mason. „Právě se dostáváme k jádru věci; k jedinému správnému řešení tohoto případu.“

Soudce Keith zaklepal kladívkem do stolu. „Žádám o řádné vedení tohoto procesu. Jsme…“

Paní Maynardová se snažila rychle si zavázat oko.

„Ještě moment, paní Maynardová,“ zarazil ji Mason. „počkejte s tím obvazem. Máme tu náhodou dobrého očního lékaře. Snad by vás neobtěžovalo, kdyby se vám na to oko podíval doktor Radcliff.“

„Nic takového nepotřebuji.“

„Vy možná ne, to je pravda, ale mě to zajímá – já sám v něm totiž žádný zánět nepozoruji,“ řekl Mason.

„Vaše Ctihodností, vždyť to vůbec není k věci!“ rozčiloval se Hamilton Burger.

Mason se zasmál. „Nenechte se mýlit, Vaše Ctihodnosti. Svědkyně prohlásila pod přísahou, že má zánět v pravém oku, prý je to nějaká infekce. Myslím, že soud i všichni přítomní v sále, včetně doktora Radcliffa, budou souhlasit, že v jejím oku nejsou patrné žádné stopy po nějakém zánětu, žádné zarudnutí, nic

takového…“

„Už to odeznělo. Teď to už vypadá mnohem lépe,“ bránila se paní Maynardová.

Do okamžiku ticha, které se nyní rozhostilo v soudní síni, pronesl tiše Percy Danvers: „Když tak nad tím uvažuju, myslím, že tohle je ta žena.“

KAPITOLA 24

Mason vešel do své kanceláře a graciózně hodil kloboukem do police. Pak vzal za ruku Dellu Streetovou, vytáhl ji od stolu a pln radosti se s ní zatočil po místnosti.

„Co se děje?“ vyvalila na něj Della oči.

„Konečně máme celou mozaiku!“ vysvětloval vesele Mason. „Je to tak proklatě jednoduché, že jsem na to měl přijít už dávno.“

„Mně to tak jasné zase není,“ ušklíbla se Della.

„Tak poslouchejte,“ ubezpečil ji Mason. „Carlin, Fargo a Pierre Larue jeli v celém tom vyděračském kšeftu společně.

Do hlavního schématu zapojili také Helen Hamptonovou. Celý komplot byl ovšem daleko složitější, než mohla tušit. Obstarávali nelegitimní děti, které za tučnou provizi poskytovali k adopci. Vždycky nějaký čas počkali, až vznikne patřičná citová vazba mezi dítětem a novými rodiči, které pak poslali do Zlaté husy. Tam zapracovala Helen Hamptonová. Dostala avízo od Pierra a odehrála jim svou komedii, která se vždycky obměňovala podle věku dítěte a dalších odpovídajících okolností.

Myrtle Fargoová zjistila, že její manžel je zapleten do nějakých nelegálních čachrů s Carlinem. Nikdy ji však nenapadlo, že by mohlo jít o stejný vyděračský kšeft, jehož obětí se stala před třemi lety ona sama. Dodnes je přesvědčena, že v žilách jejího syna koluje japonská krev. Proto také nechtěla říct pravdu! Našla výstřižek, dokazující kriminální minulost Helen Hamptonové, a bláhově s tím chtěla donutit Carlina, aby jejího manžela vynechal ze hry. Chudák netušila, že věc zašla až příliš daleko.“

„Carlin tedy zabil Fargoa?“ zeptala se Della.

„Pozor, tady vstupuje na scénu Carlinova přítelkyně,“ řekl Mason. „Abyste to pochopila, musím vám nejprve vyložit všechny

podrobnosti. Ty jsme se dozvěděli díky tomu, že paní Fargoová konečně kápla božskou a Helen Hamptonová se přiznala.“

„Dobře, poslouchám,“ řekla Della.

„Hrozilo, že Myrtle Fargoová celý komplot odhalí a udá vše policii,“ pokračoval Mason. „Ona však ve skutečnosti nevěděla, jak to navléknout, protože se bála skandálu. Pak dostala nápad. Ten večer ve Zlaté huse jí o mně pověděla jedna dívka na toaletě. Myrtle se okamžitě nějak vymluvila a běžela domů. V manželově sejfu našla ten výstřižek, který byl jejím hlavním trumfem ve hře, a spolu s penězi, které měla naspořené, ho zabalila do obálky. Pak vyklouzla rychle z domu. Jako poslíčka využila jednoho známého, kterému důvěřovala a který měl v sousedství krámek s lahůdkami. Hned, jak mu předala obálku, běžela mi zatelefonovat do toho dragstóru.

Když pak Fargo dorazil domů, bylo mu divné, kde jeho žena vězí, a začal mít podezření. Zkontroloval sejf. Zjistil, že peníze se žádné neztratily, ale všechno tam bylo zpřeházené a chyběl ten výstřižek o Helen Hamptonové. Napadlo ho, že snad Myrtle běžela do dragstóru telefonovat – matce, policii – bůhví komu. Dostal logicky strach. Neměl ani ponětí, jak dlouho už je pryč. Když ji pak zastihl v dragstóru, nabyl dojmu, že se k telefonu ještě neměla čas dostat.

Cestou domů se pohádali. Fargo zjistil, že s Myrtle budou zřejmě potíže, a Carlina i Pierra varoval.

Mezitím došel do Zlaté husy ten balíček. Helen Hamptonová si všimla, jak s námi Pierre hovoří, a špatně si to vyložila. Čekala právě rodiče jednoho adoptivního dítěte a nás považovala za svou další oběť!“

„Ó, jak pikantní!“ zvolala Della Streetová.

„No jéje. Konečně, dokážete si představit, co to udělalo s Pierrem. Zoufale se snažil odlákat ji pryč, hned jak ji spatřil v naší společnosti. Zjistil však, že už je pozdě.

Pierre nás trochu přecenil. Myslel si, že si dáme všechno do souvislosti, a zpanikařil. Vyklouzl hned z baru a pospíchal za Carlinem. Chtěl rozdělit prachy a zmizet.

Carlin to neviděl zas tak černě a byl pro to radši počkat, jak všechno skončí. Tak se ti dva chytli. Podle Carlinovy poslední verze to od něj Pierre dostal do brady a i když to nebyla nijak silná rána, jeho slabé konstituci stačila. Pierre tak zemřel na krvácení do mozku.“

„To znamená, že když my přišli ke Carlinovi, byl už Pierre po smrti?“ podivila se Della.

„Ano. Celou tu dobu, co nám Carlin vařil kafíčko a vykládal o krásách přírody, tam nad námi v ložnici ležela jeho mrtvola.“

Della se otřásla.

„Carlin už tehdy věděl, že do toho musí jít. Jiná volba pro něj neexistovala. Zavolal své přítelkyni, paní Maynardové, aby za ním přijela. Upozornil jí, aby nechala auto stranou. Připravil časovanou bombu, která měla vyhodit dům do povětří.

Pierre Larue byl podsaditý šedesátník, tedy zhruba stejné postavy i věku jako on. Toho chtěl Carlin šikovně využít – ohořelou mrtvolu by policie logicky považovala za jeho vlastní tělo. To se ostatně také stalo.

Carlin, na rozdíl od Pierra, ovšem nosil brýle. Vzhledem k nerovnoměrnostem svého obličeje – měl jedno ucho výš než druhé – dokonce zvláštní brýle. Sundal si je a nasadil mrtvému Pierrovi. Předpokládal, že přečkají i požár a utvrdí policii v domněnce, že mrtvým je skutečně on.

Spolu s paní Maynardovou stačil ještě před příchodem druhého Paulova detektiva vyklouznout zadními dveřmi a zalézt někam do ústraní.

Carlin však brýle potřeboval, a proto dala paní Maynardová urychleně opravit jedny jeho staré, rozbité, které měla náhodou u sebe doma.“

„A jak to bylo s Fargoem?“

„Fargo nebyl žádný vrah,“ řekl Mason. „Vydírání se nebál, ale od vraždy dával ruce pryč. Chtěl se tedy rychle vypařit. Jeho žena byla pryč a on tušil, že něco ví. Vedly ho k tomu události předešlé noci a také ta skutečnost, že vzala před odjezdem z jeho sejfu pět set dolarů. Carlin mu chtěl jeho úmysl rozmluvit a poslal za ním paní Maynardovou. To ona byla během mé návštěvy zavřená nahoře v ložnici. Po mém odchodu se pohádali. Bodla ho do krku a propadla panice. Mně Fargo namluvil, že jeho žena letěla letadlem v šest, protože nechtěl, aby se vědělo, kde skutečně je. Paní Maynardové však řekl pravdu; že jela ranním autobusem. Paní Maynardovou napadlo, že by se mohla vydávat za Myrtle Fargoovou, a tím na ni uvrhnout všechnu vinu.

Dvakrát se nám téměř podařilo Carlinův plán překazit. Poprvé to bylo, když naši detektivové, kteří hlídali jeho dům, zavolali hasiče tak rychle, že byl požár uhašen dřív, než stačily zmizet všechny důkazy. (Nejzajímavějším výsledkem byly spálené papíry v Carlinově sejfu.) Podruhé pak, když jsme nasadili detektivy do toho autobusu. Zločinci však měli štěstí – v autobuse nebyl žádný cestující, který nastoupil už v Los Angeles. Paní Maynardová tak se svou historkou obstála.

To všechno bylo pouhou otázkou štěstí; na druhé straně jsme jim však nahráli i my. Nebýt našich detektivů, nikoho by nenapadlo hledat nějaké svědky, když už byli všichni cestující kdoví kde.“

„Jak jste však dokázal načapat Carlina?“ zeptala se Della Streetová.

„Carlin,“ vysvětloval Mason, „byl ve styku s Celindou Gilsonovou, bývalou Pierrovou ženou. Měli spolu zřejmě pletky. Celinda o vrazích nevěděla nic a do vydírání nebyla ani osobně zapletena. Jak to bylo s paní Maynardovou, neměla ani páru. Po tom požáru, když Carlin potřeboval zmizet, myslela, že se chce

schovat před nějakou ženou, a ráda mu vyšla vstříc. Na základě vašeho telefonátu, že Helen Hamptonová mluví, ihned informovala Carlina. Ten honem pospíchal vyzvědět, co se děje, a vběhl mi rovnou do náruče. Nebýt mé rychlé pěsti, vytáhl by na mě pistoli.“

„A jak jste zjistil, že ta žena, která nastupovala v Bakersfieldu, byla právě paní Maynardová?“ divila se Della.

Mason se usmál: „To bylo tak jasné, že jsem to měl poznat už dávno. Já jsem však byl zaslepen svou teorií, že Myrtle Fargoová zabila svého muže v sebeobraně. Za prvé – paní Maynardová je přibližně stejně vysoká, stejně rostlá a přibližně stejného věku jako Myrtle. Navíc pořád zdůrazňovala, že byly stejně oblečené.

Podle svědectví pilota se muž, který sjednával tuto cestu, velmi obtížně orientoval a nejistě pohyboval – zřejmě špatně viděl. My jsme si ho měli hned spojit s někým, pro koho paní Maynardová objednávala opravu brýlí. Popis těchto brýlí pak ukazoval na Carlina, zejména pokud jde o jejich vnitřní zaoblení, které svědčilo o člověku s vypoulenýma očima. Žena, která nastoupila do autobusu v Bakersfieldu, měla závoj. Když paní Maynardová přišla k soudu, měla jedno oko zavázané a tvář měla náplastí tak staženou, že to změnilo celý její výraz. Mohlo mě napadnout, že se snaží, aby ji nikdo nepoznal!

Vymyslel jsem si teorii, že nevidí oběma očima a donutil ji tak sejmout obvaz. Vyprovokoval jsem ji, až se nakonec přiznala, že poznává hlídače parkoviště.“

„To jste ji tedy dostal, šéfe,“ řekla uznale Della Streetová. Mason se zašklebil: „Připravil jsem pro ni takovou malou past, no prostě úspěšná policejní rutina. Chtělo to jen trochu suverenity, chytrosti a štěstí.“

„Myslím, že policie tentokrát s žádnou úspěšnou rutinou nezabodovala,“ poznamenala Della.

Mason se zazubil: „Ale ano. Tragg sejmul otisky prstů z mrtvoly v Carlinově domě a porovnáním s policejními záznamy

zjistil, že patří jistému Johnu Lansingovi alias Pierrovi Larueovi, který byl zapleten do prvního vyděračského případu s Helen Hamptonovou.“

„To znamená, že Tragg všechno věděl!“ zvolala překvapeně Della Streetová. „To by nechal Myrtle Fargoovou usvědčit z vraždy?“

Mason řekl: „Možná přemýšlel, zda není Medford D. Carlin jen nějaké další alias. Navíc vycházel z toho, že jsem to byl já, kdo otevřel Fargoův sejf a vzal odtud dokumenty, které by mohly ublížit mému klientovi. Proto šel tak dlouho po falešné stopě.“

„Musíte však uznat, že ten sejf jste skutečně otevřel.“

„Ale, ale,“ klidnil ji Mason. „Ne tak zbrkle. Ten sejf jsem přece pouze odemkl.“

„Promiňte,“ řekla Della Streetová omluvně.

„Sakra, kdybych jen na ty otisky myslel včas,“ povzdechl si Mason.

„Koneckonců, nějak jste si těch svých pětsetsedmdesát dolarů musel zasloužit,“ upozornila Della Streetová.